

Tin Lành theo Lu-ca (Lu-ca)

Mục-dịch: Để trình-bày một bản tường-thuật chính-xác về cuộc đời của Đấng Christ và để trình-bày Đấng Christ là con người hoàn-hảo và là Cứu-Chúa.

Người viết: Lu-ca, một bác-sĩ y-khoa (Cô-lô-xe 4.14), một Christ-nhân gốc Gờ-réc. Ông là trước-giả Thánh-Kinh duy-nhất không phải là người Giu-đa. Ông là bạn thân và người đồng-hành của Phao-lô. Ông cũng là trước-giả sách Công-vụ Các Sứ-đồ; hai quyển sách này đi đôi với nhau.

Viết cho: Thê-ô-phi-lơ (“người thương-yêu của Đức Chúa TRỜI”), những người không phải Giu-đa và mọi người ở khắp nơi.

Lúc viết: Giữa năm 60 SC (Sau Christ Giáng-sinh)

Bối-cảnh: Lu-ca viết từ Sê-sa-rê, hoặc từ Rô-ma.

Câu gốc: “Và Giê-xu nói với hắn: “Hôm nay, sự cứu-rỗi đã đến nhà này, bởi vì hắn cũng là con trai của Áp-ra-ham. Vì Con Trai Loài Người đã đến để kiếm và để cứu mọi kẻ đã mất.” (19.9-19.10)

Nhân-vật chính: Giê-xu, Ê-li-sa-bét, Xa-cha-ri, Giảng Báp-tít, Ma-ri, các môn-đồ, Hê-rốt, Phi-lát, Ma-ri Ma-đơ-len

Các địa-điểm chính: Bết-lê-hem, Ga-li-lê, Giu-đê, Giê-ru-sa-lem

Đặc-tính: Đây là một sách Tin-lành tổng-hợp nhất. Các danh-từ tổng-quát và cách viết chứng-tỏ trước-giả có học-thức. Ông thường đề-cập đến các thứ bệnh và các việc chẩn- đoán bệnh-trạng. Lu-ca nhấn mạnh đến các mối liên-hệ của Giê-xu với người ta, sự cầu-nguyện, các phép lạ, và thiên-sứ; ông ghi lại các bài thánh-ca truyền cảm về sự ca-tụng Chúa; ông ghi địa-vị nổi bật của những người đàn-bà. Hầu hết các đoạn từ 9.51 đến 18.35 không được tìm thấy trong bất cứ một sách Tin-lành nào khác.

Ý chính: Sinh-đẻ là một phép lạ và mỗi đứa nhỏ là một quà ban cho từ Đức Chúa TRỜI. Nhưng cách đây 20 thế-kỷ, đã có một sự sinh-đẻ thực sự là phép lạ phi-thường: Con Trai Đức Chúa TRỜI giáng-sinh thành một con người. Với Cha là Đức Thánh-Linh và mẹ là loài người, Giê-xu đã vào lịch-sử-Đức Chúa TRỜI trong thể xác; Đức Chúa TRỜI, Đấng Tạo-hóa nhập-thể và nhập-thể, bảo loài người gọi Ngài là Giê-xu (nghĩa là Đức GIA-VỀ sẽ cứu) và Giê-xu tự xưng là Con Trai Loài Người và Con Trai Đức Chúa TRỜI.

Lu-ca xác-nhận thân-tính của Đấng Christ, nhưng sự nhấn mạnh thật của sách này là để tỏ rõ nhân-tính của Ngài-Giê-xu, Con Trai Đức Chúa TRỜI, cũng là Con Trai của Loài Người. Là bác-sĩ, Lu-ca là một khoa-học-gia, và là người Gờ-réc ông là người trọng chi-tiết.

Thế thì không có lạ gì khi ông khởi-sự bằng việc phát-họa sự nghiên-cứu sâu rộng của ông và giải-thích rằng ông đang phước-trình các sự thật (1.1-1.4).

Thêm vào đó, Lu-ca là bạn thân và người đồng-hành của

sứ-đồ Phao-lô, vì vậy ông đã có thể phỏng-vấn các môn-đồ khác, và có quyền được những dữ-kiện lịch-sử, và là người thấy tận mắt sự ra đời và lớn mạnh của Hội-thánh đầu tiên. Sách Tin-lành này và sách Công-vụ đều là các văn-kiện lịch-sử. Lu-ca khởi sự với các thiên-sứ hiện ra cùng Xa-cha-ri, kể đó cùng Ma-ri, cho họ biết về việc ra đời của con trai họ. Từ Xa-cha-ri và Ê-li-sa-bét ra đời Giảng Báp-tít, người dọn đường cho Christ. Và Ma-ri sẽ thụ-thai bởi Đức Thánh-Linh và mang thai Giê-xu, Con Trai Đức Chúa TRỜI. Vừa lúc sau khi Giảng Báp-tít ra đời, Hoàng-đế Au-gút-tô tuyên-bố tổng kiểm-tra dân-số, vì vậy Ma-ri và Giô-sép đi đến Bết-lê-hem, thành-thị của Đa-vít, tổ-tiên của họ. Ở đó đứa trẻ ra đời. Các thiên-sứ tuyên-bố biến-cổ vui-mừng này cho các kẻ chăn chiên; họ vội chạy đến máng cỏ. Khi họ rời chỗ đó, họ vừa ca-tụng Đức Chúa TRỜI vừa loan tin mừng này. Và Giê-xu được cất bìa và được dâng lên Đức Chúa TRỜI trong đền-thờ nơi Si-mê-ôn và An-ne nhận-diện Ngài là Đấng Cứu-rỗi, Christ.

Lu-ca cho chúng ta một cái nhìn về Giê-xu lúc 12 tuổi—đang thảo-luận về thần-học với các giáo-sư luật-pháp tại đền-thờ (2.41-2.52).

Biến-cổ kể đó xảy ra 18 năm sau, khi chúng ta đọc thấy Giảng Báp-tít thuyết-giảng trong vùng hoang-vu. Giê-xu đến để Giảng làm báp-tem trước khi khởi-sự nhiệm-vụ công-khai của mình (3.1-3.38).

Ở điểm này, Lu-ca truy nguyên gia-phổ của Giê-xu theo phía Giô-sép, qua Đa-vít và Áp-ra-ham trở ngược đến A-đam, nhấn mạnh sự nhận-diện Ngài là Con Trai Loài Người. Sau khi bị cám-dỗ trong đồng vắng Giu-đê (3.1-3.13),

Giê-xu trở về Ga-li-lê, và bắt đầu thuyết-giảng, dạy-đỗ, và chữa bệnh (4.14-21.38). Trong thời-gian này, Ngài lập nhóm 12 môn-đồ, gọi Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giảng (5.1-5.10), và Ma-thi-ơ (5.27-5.29).

Sau này Giê-xu giao nhiệm-vụ cho các môn-đồ và sai họ đi rao-truyền vương-quốc của Đức Chúa TRỜI. Khi họ trở về, Ngài tiết-lộ cho họ biết về nhiệm-vụ của Ngài, chẩn-diện của mình, và là môn-đồ của Ngài nghĩa là gì (9.18-9.62).

Nhiệm-vụ của Ngài, Đấng Cứu-rỗi thế-gian, buộc Ngài đi lên Giê-ru-sa-lem (9.51-9.53) để bị bác bỏ, bị xét-xử, và bị đóng đinh trên thập-tự-giá. Trong khi mang thập-tự-giá đến Gò-gô-tha, một số bà ở Giê-ru-sa-lem khóc cho Ngài; nhưng Giê-xu bảo họ hãy khóc cho họ và con cái của họ (23.28).

Kết luận là sự sống lại của Giê-xu từ người chết; Ngài hiện ra cùng các môn-đồ, và lời hứa ban cho Đức Thánh-Linh (24.1-24.15).

A. SỰ RA ĐỜI VÀ CHUẨN-BỊ CỦA GIÊ-XU, ĐÁNG CỨU-RỐI (1.1-4.13)

Mục-đích và phương-thức của Lu-ca khi viết sách tin-lành này (1/Lu-ca 1.1-1.4)

1¹Vì nhiều người đã đảm-đương việc biên-soạn một bản tường thuật về những việc đã được hoàn-tất giữa chúng ta, ²y như những người từ ban đầu đã trở nên các chứng-kiến và tôi-tớ của lời, đã trao chúng xuống cho chúng ta, ³đường như cũng thích-hợp cho tôi, *sau khi* đã điều-tra mọi việc kỹ-càng từ đầu, để viết ra cho ông theo thứ-tự lớp lang, hỡi Thê-ô-phi-lơ tôi ưu; ⁴để ông được biết sự thật chính-xác về các điều ông đã được dạy.

Một thiên-sứ hứa với Xa-cha-ri sự ra đời của Giăng (4/Lu-ca 1.5-1.25)

5Trong các ngày của Hê-rốt, vua của Giu-đê, có một thầy tế-lễ họ tên là Xa-cha-ri, thuộc về ban A-bi-gia; và ông có một người vợ từ những con gái của A-rôn, và tên của bà là Ê-li-sa-bét. ⁶Và cả hai đều là công-chính trước mặt Đức Chúa TRỜI, bước đi một cách không trách được trong tất cả các điều-răn và các sự đòi hỏi của Chúa. ⁷Và họ không có một đứa con nào cả, bởi vì Ê-li-sa-bét không sinh đẻ, và cả hai đều cao tuổi.

8Bấy giờ xảy ra, trong khi ông đang thi-hành sự phục-dịch chức tế-lễ của mình trước mặt Đức Chúa TRỜI theo thứ-tự của ban mình, ⁹theo tục-lệ của chức tế-lễ, ông được chọn bởi bất thãm để vào đền-thờ của Chúa và đốt hương. ¹⁰Và toàn-thể đám đông dân-chúng ở trong sự cầu-nguyện bên ngoài vào giờ dâng hương. ¹¹Và một thiên-sứ của Chúa hiện ra cùng ông, đứng bên hữu của bàn-thờ dâng hương. ¹²Và Xa-cha-ri lo lắng khi ông thấy thiên-sứ ấy, và sự kinh sợ kẹp chặt ông. ¹³Song thiên-sứ nói với ông: “Đừng sợ, hỡi Xa-cha-ri, vì lời cầu xin của người đã được nhận, và Ê-li-sa-bét vợ của người sẽ sinh cho người một con trai, và người sẽ cho nó tên là Giăng. ¹⁴Và người sẽ có sự vui-vẻ và hoan-hỉ, và nhiều người sẽ vui mừng ở sự ra đời của nó. ¹⁵Vì nó sẽ là vĩ-đại trước mặt Chúa, và nó sẽ không uống rượu nho hay rượu mạnh; và nó sẽ được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, trong khi còn trong tử-cung của mẹ nó. ¹⁶Và nó sẽ làm cho nhiều người thuộc về các con trai Y-sơ-ra-ên quay trở lại cùng Chúa, Đức Chúa TRỜI của họ. ¹⁷Và chính nó sẽ đi như một người mở đường trước Ngài trong linh và quyền-năng của Ê-li-gia ĐÊ LÀM CHO TÂM CỦA CÁC NGƯỜI CHA QUAY TRỞ LẠI CÙNG CÁC ĐỨA CON⁽¹⁾, và những kẻ không vâng-phục trở lại thái-độ của người công-chính, để làm sẵn-sàng một dân-tộc được chuẩn-bị cho Chúa.”

18Và Xa-cha-ri nói với thiên-sứ ấy: “Làm thế nào tôi sẽ biết chắc điều này? Vì tôi là một ông già, và vợ tôi thì cao tuổi.” ¹⁹Và thiên-sứ trả lời và nói với ông: “Ta là Gáp-ri-ên, kẻ đứng bên cạnh Đức Chúa TRỜI; và ta đã được sai đến để nói chuyện với người, và để đem cho người tin mừng này. ²⁰Và này, người sẽ cảm và không thể nào được cho đến ngày khi các điều này xảy ra, bởi vì người đã chẳng tin các lời của ta, chúng sẽ được ứng-nghiệm trong thời-điểm thích-hợp của chúng.” ²¹Và dân-chúng đang

chờ đợi Xa-cha-ri, và lấy làm lạ ở sự trì-hoãn của ông trong đền-thờ. ²²Nhưng khi ông đi ra, ông không thể nói với họ; và họ nhận biết rằng ông đã thấy một sự hiện-thấy trong đền-thờ; và ông cứ ra dấu cho họ, và vẫn còn câm. ²³Và xảy ra, khi các ngày phục-vụ chức tế-lễ của mình đã mãn, ông đi về nhà.

24Và sau các ngày này Ê-li-sa-bét vợ của ông có thai; và bà ở riêng biệt trong 5 tháng, nói: ²⁵“Đây là cách Chúa đã cư-xử với tôi trong các ngày khi Ngài đã đoái đến tôi, để cất đi sự si-nhục của tôi giữa loài người.”

Gáp-ri-ên hứa với Ma-ri sự ra đời của Giê-xu (5/Lu-ca 1.26-1.38)

26Bấy giờ trong tháng thứ sáu, thiên-sứ Gáp-ri-ên được sai từ Đức Chúa TRỜI tới một thành trong Ga-li-lê gọi là Na-xa-rét, ²⁷tới một nữ đồng-trình được đính-hôn cùng một người nam có tên là Giô-sép, thuộc về nhà Đa-vít; và tên nữ đồng-trình là Ma-ri. ²⁸Và vào trong, thiên-sứ nói với cô: “Xin chào, hỡi người được ơn! Chúa ở cùng người.” ²⁹Nhưng cô rất lo lắng ở lời phát-biểu này, và cứ suy nghĩ lời chào này có thể là loại lời chào gì đây. ³⁰Và Thiên-sứ nói với cô: “Đừng sợ, hỡi Ma-ri, vì người đã tìm được ơn với Đức Chúa TRỜI. ³¹Và này, người sẽ thụ thai trong tử-cung của người, và sinh một trai, và người sẽ đặt tên cho Ngài là Giê-xu. ³²Ngài sẽ vĩ-đại và sẽ được gọi là Con Trai của Đấng Chí Cao; và Chúa Đức Chúa TRỜI sẽ cho Ngài ngôi của Đa-vít là tổ-phụ của Ngài, ³³và Ngài sẽ trị-vì nhà Gia-cốp đời đời; và vương-quốc của Ngài sẽ không có sự kết thúc.” ³⁴Và Ma-ri nói với thiên-sứ: “Làm sao sự này sẽ có được, vì tôi chẳng biết một người nam nào cả?” ³⁵Và thiên-sứ trả lời và nói với cô: “Đức Thánh-Linh sẽ đến trên người, và quyền-năng của Đấng Chí Cao sẽ che chở người; và vì lý-do đó, con đẻ thánh sẽ được gọi là Con Trai của Đức Chúa TRỜI. ³⁶Và kia, ngay cả người bà con họ hàng của người là Ê-li-sa-bét cũng đã thụ thai một trai trong tuổi già của bà; và đây là tháng thứ sáu của bà, là người đã bị gọi là không sinh đẻ. ³⁷Vì không một lời nào là vô-phương với Đức Chúa TRỜI⁽²⁾.” ³⁸Và Ma-ri nói: “Này, nữ nô-lệ này của Chúa; xin sự ấy được làm cho tôi theo lời của ông.” Và thiên-sứ rời khỏi cô.

Ma-ri viếng thăm Ê-li-sa-bét (6/Lu-ca 1.39-1.56)

39Bấy giờ trong các ngày ấy Ma-ri chỗi dậy và vội-vàng đi tới xứ đồi núi, tới một thành-thị của Giu-đa, ⁴⁰và vào nhà của Xa-cha-ri và chào Ê-li-sa-bét. ⁴¹Và xảy ra khi Ê-li-sa-bét nghe lời chào của Ma-ri, con nhỏ nhảy-nhót trong tử-cung của bà; và Ê-li-sa-bét được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh. ⁴²Và bà thết với tiếng lớn: “Được phước giữa các người đàn-bà là người, và được phước là thành-quả của tử-cung người! ⁴³Và làm thế nào mẹ của Chúa tôi đã đến cùng tôi? ⁴⁴Vì này, khi tiếng chào của cô tới tai tôi, con nhỏ nhảy-nhót trong tử-cung của tôi vì niềm vui. ⁴⁵Và được phước là người nữ, kẻ đã tin rằng điều đã được nói với mình từ Chúa sẽ ứng-nghiệm.”

¹Ma-la-chi 4.6

²bản khác thêm: Người được phước giữa các phụ-nữ. ²⁹Nhưng khi cô thấy thiên-sứ,...

³hay: Vì không việc chi là không thể làm được đối với Chúa Trời

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 1.46-2.7)

46 Và Ma-ri nói:

“Hồn tôi làm Chúa vĩ-đại,

47 Và linh của tôi đã vui mừng trong *Đức* Chúa TRỜI Cứu-Chúa của tôi,

48 “Vì Ngài đã lưu tâm đến địa-vị hèn mọn của nữ nô-lệ này của Ngài;

Vì này, từ thời-điểm này về sau, tất cả các thế-hệ sẽ kể tôi là được phước.

49 “Vì Đấng Toàn-năng đã làm các việc lớn cho tôi; Và danh của Ngài là thánh.

50 “VÀ SỰ KHOAN-DUNG CỦA NGÀI TRÊN CÁC THẾ-HỆ NÀY VÀ CÁC THẾ-HỆ NƠ HƯỚNG VỀ NHỮNG KÊ KINH-SỢ NGÀI⁽¹⁾.

51 “Ngài đã làm các việc làm phi-thường với cánh tay của Ngài;

Ngài đã đuổi chạy tán-loạn những kẻ kiêu-ngạo trong tư-tướng của tâm họ.

52 “Ngài đã hạ bệ những người thống trị khỏi ngôi của họ,

Và đã đề cao những kẻ khiêm-tốn;

53 “NGÀI ĐÃ LÀM CHO NO NHỮNG KÊ ĐỐI VỚI THỨC ĂN NGON⁽²⁾

Và đã đuổi những kẻ giàu đi tay không.

54 “Ngài đã ban sự giúp-đỡ cho Y-sơ-ra-ên tôi-tớ của Ngài,

Để nhớ lại sự khoan-dung của Ngài,

55 Như Ngài đã phán cùng các tổ-phụ của chúng ta, Cùng Áp-ra-ham và con cháu của ông mãi mãi.”

56 Và Ma-ri ở với bà chừng 3 tháng, và trở về nhà mình.

Giăng Báp-tít ra đời (7/Lu-ca 1.57-1.80)

57 Bây giờ thời-điểm đã được trọn cho Ê-li-sa-bét để sinh-đẻ, và bà sinh ra một con trai. 58 Và láng giềng của bà và bà con họ hàng của bà nghe rằng Chúa đã gia tăng sự khoan-dung vĩ-đại của Ngài hướng về bà, và họ vui-mừng với bà. 59 Và xảy ra vào ngày thứ tám, họ đến để cắt-bì đứa nhỏ, và họ sắp gọi nó là Xa-cha-ri, theo tên của cha nó. 60 Và mẹ nó trả lời và nói: “Quá thật không; nhưng nó sẽ phải được gọi là Giăng.” 61 Và họ nói với bà: “Không có ai ở giữa bà con họ hàng của bà được gọi bởi tên đó.” 62 Và họ làm dấu cùng cha của nó, để xem ông muốn nó được gọi bởi tên gì. 63 Và ông xin một cái bảng, và viết như sau: “Tên của nó là Giăng.” Và tất cả họ đều kinh-ngạc. 64 Và tức thì miệng của ông được mở ra và lưỡi của ông được lỏng ra, và ông nói lời ca-tụng *Đức* Chúa TRỜI. 65 Và sự kinh-sợ đến trên tất cả những kẻ sống xung-quanh họ; và tất cả các vấn-đề này được nói đến trong tất cả xứ đồi núi của Giu-đê. 66 Tất cả những ai nghe chúng đều giữ chúng trong trí, nói: “Thế thì đứa nhỏ này sẽ thành ra gì?” Vì bàn tay của Chúa nhất-định ở với nó.

67 Và cha nó là Xa-cha-ri được đầy-dẫy *Đức* Thánh-Linh, và nói tiên-tri, rằng:

68 “Phước thay Chúa *Đức* Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên, Vì Ngài đã thăm-viếng chúng ta và đã hoàn-tất việc cứu-chuộc dân Ngài,

69 Và đã đẩy lên một sừng cứu-rỗi⁽³⁾ cho chúng ta Trong nhà của Đa-vít tôi-tớ của Ngài—

70 Như Ngài đã phán bởi miệng của các đấng tiên-tri thánh của Ngài từ thuở xưa—

71 Sự cứu-rỗi KHỎI CÁC KÊ THÙ CỦA CHÚNG TA, VÀ KHỎI BÀN TAY CỦA TẤT CẢ NHỮNG KÊ GHÉT CHÚNG TA⁽⁴⁾;

72 Để tỏ lòng khoan-dung hướng về các tổ-phụ của chúng ta, Và để nhớ lại giao-ước thánh của Ngài,

73 Lời thề mà Ngài đã thề cùng Áp-ra-ham tổ-phụ của chúng ta,

74 Để ban cho chúng ta rằng: chúng ta, được cứu khỏi bàn tay của những kẻ thù của chúng ta, Có thể phục-vụ Ngài mà không kinh-sợ,

75 Trong sự thánh và công-chính trước mặt Ngài tất cả các ngày của chúng ta.

76 “Và con, hỡi con, sẽ được gọi là tiên-tri của Đấng Chí Cao;

Vì con sẽ đi tiến lên TRƯỚC MẶT ĐỨC CHÚA ĐỂ CHUẨN BỊ CÁLÓI ĐI CỦA NGÀI⁽⁵⁾;

77 Để ban cho dân Ngài sự nhận biết về sự cứu-rỗi Bởi sự tha-thứ tội của họ.

78 Vì sự khoan-dung âu-yếm của *Đức* Chúa TRỜI của chúng ta,

Với nó Mặt Trời Mọc từ trên cao sẽ thăm-viếng chúng ta⁽⁶⁾,

79 ĐỂ CHIẾU SÁNG TRÊN NHỮNG KÊ NGÔI TRONG SỰ TỐI-TÂM VÀ TRONG BÓNG SỰ CHẾT⁽⁷⁾,

Để hướng-dẫn bàn chân của chúng ta vào trong nẻo đường bình-an⁽⁸⁾.”

80 Và đứa nhỏ tiếp-tục lớn lên và trở nên mạnh-mẽ trong linh, và nó sống trong các vùng vắng-vẻ cho đến ngày có sự xuất-hiện công-khai của nó cùng Y-sơ-ra-ên.

Giê-xu được sinh ra trong Bết-lê-hem (9/Lu-ca 2.1-2.7)

2¹ Bây giờ xảy ra trong các ngày đó rằng một sắc-lệnh đi ra từ hoàng-đế Au-gút-tô rằng một cuộc tổng kiểm-tra dân-số phải được thực hiện trong tất cả trái đất có người ở. 2 Đây là cuộc tổng kiểm-tra dân-số đầu tiên được thực hiện trong khi Qui-ri-ni-u là thống-độc của Sy-ri. 3 Và tất cả đang tiến-hành để đăng-ký cho cuộc tổng kiểm-tra dân-số, mỗi người đến chính thành-thị của mình. 4 Và Giô-sép cũng đi lên từ Ga-li-lê, từ thành-thị Na-xa-rét, tới Giu-đê, tới thành-thị của Đa-vít, được gọi là Bết-lê-hem, vì người thuộc về nhà và gia-đình của Đa-vít, 5 để đăng-ký, cùng với Ma-ri, là người đã hứa gả cho mình, và đang có thai. 6 Và xảy ra trong khi họ ở đó, các ngày đã được trọn cho cô sinh-đẻ. 7 Và cô sinh con trai đầu lòng của cô; và cô quán Ngài trong những miếng vải, và đặt Ngài trong một máng thú ăn, bởi vì chẳng có một chỗ nào cả cho họ trong quán trọ.

Các kẻ chăn chiên thăm viếng Giê-xu (10/Lu-ca 2.8-2.20)

³bản khác: một Đấng Cứu-Chuộc toàn-năng

⁴Thánh-thi 106.10

⁵Ma-la-chi 3.1

⁶Vài bản cổ-xưa khác ghi: đã hé sáng trên

⁷Ê-sai 9.2

⁸Ê-sai 59.8

¹Thánh-thi 103.17

²Thánh-thi 107.9

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 2.8-2.51)

8Và trong cùng một vùng đó, có một vài kẻ chăn chiên ở lại ngoài đồng, và cứ canh-giữ bầy chiên của họ ban đêm. 9Và một thiên-sứ của Chúa thành-linh đứng trước mặt họ, và vinh-quang của Chúa chiếu sáng xung-quanh họ; và họ hoảng-sợ một cách khủng-khiếp. 10Và thiên-sứ ấy nói với họ: “Đừng sợ; vì này, ta đem cho các ngươi tin-lành đem lại niềm vui lớn, là tin lành sẽ cho mọi dân-tộc; 11vì hôm nay trong thành-thị của Đa-vít đã được sinh cho các ngươi một Đấng Cứu-chuộc, là Christ, là Chúa. 12Và đây sẽ là một dấu-hiệu cho các ngươi: các ngươi sẽ tìm thấy một đứa trẻ được quấn trong những miếng vải, và nằm trong một máng thú ăn.” 13Và thành-linh ở đó hiện ra với thiên-sứ ấy vô số thiên-binh, ca-tụng Đức Chúa TRỜI, và nói:

14“Vinh-quang cho Đức Chúa Trời trong tầng trời tối cao,
Và trên đất bình-an giữa loài người mà Ngài vui lòng với họ.”⁽¹⁾

15Và xảy ra khi các thiên-sứ đã đi mất khỏi họ vào trong trời, rằng những kẻ chăn chiên nói với nhau: “Thế thì chúng ta hãy đi thẳng tới Bê-t-lê-hem, và hãy xem việc này đã xảy ra mà Chúa đã cho chúng ta biết.” 16Và họ đi vào trong sự vội-vàng và tìm ra con đường của họ tới Ma-ri và Giô-sép, và đứa trẻ trong khi Ngài nằm trong máng thú ăn. 17Và khi họ đã thấy điều này, họ kể rõ lời báo đã được bảo cho họ về Đứa Bé này. 18Và tất cả những người nghe điều này đều lấy làm lạ ở các điều đã được nói cho họ biết bởi những kẻ chăn chiên. 19Nhưng Ma-ri tích-trữ tất cả các điều này, suy nghĩ về chúng trong tâm mình. 20Và những kẻ chăn chiên đi về, tôn vinh và ca-tụng Đức Chúa TRỜI vì mọi điều mà họ đã nghe và đã thấy, y như họ đã được bảo.

Ma-ri và Giô-sép đem Giê-xu tới đền-thờ (11/Lu-ca 2.21-2.40)

21Và khi 8 ngày đã được trọn để cắt-bì Ngài; thế thì tên Ngài được gọi là Giê-xu, cái tên được thiên-sứ đã cho trước khi Ngài được thụ-thai trong tử-cung.

22Và khi các ngày cho sự tẩy-úế của họ theo luật-pháp Môi-se đã được hoàn-tất, họ đem Ngài lên tới Giê-ru-sa-lem để trình-diện Ngài cùng Chúa 23(như được viết trong Luật-pháp của Chúa: “MỌI GIỐNG ĐƯỢC sinh ra đầu lòng MỖ TỬ CUNG SẼ PHẢI ĐƯỢC GỌI LÀ THÁNH ĐỐI VỚI ĐỨC CHÚA⁽²⁾”), 24và dâng một tế-vật theo điều đã được nói trong Luật-pháp của Chúa, “MỘT CẶP CU ĐẤT HOẶC HAI BÒ-CÂU TƠ⁽³⁾.” 25Và kia, có một ông nọ trong Giê-ru-sa-lem có tên là Si-mê-ôn; và ông này công-chính và sùng-đạo, chờ đợi sự an-ủi của Y-sơ-ra-ên; và Đức Thánh-Linh ở trên ông. 26Và đã được khải-thị cho ông biết bởi Đức Thánh-Linh rằng ông sẽ không thấy sự chết trước khi ông thấy Đấng Christ của Chúa. 27Và ông đến trong Linh⁽⁴⁾ vào trong đền-thờ; và khi cha mẹ đem đứa nhỏ Giê-xu vào, để làm cho Ngài theo phong tục của luật-pháp, 28thế thì ông ẵm Ngài trong các cánh tay của ông, và chúc-tụng Đức Chúa TRỜI, và nói:

¹bản khác: bình-an, thiện-ý giữa loài người

²Xuất-hành 13.2,12; Dân-số 3.13;8.17

³Lê-vi 5.11;12.8

⁴bản khác: bởi Linh

29“Bây giờ Chúa ôi, xin Chúa cho kẻ nô-lệ này của Chúa ra đi trong bình-an theo lời của Chúa;

30Vì mắt của con đã thấy sự cứu-rỗi của Chúa,

31Mà Chúa đã chuẩn-bị trong sự hiện-diện của tất cả các dân-tộc,

32MỘT ÁNH-SÁNG CÓ KHẢI-THI CHO CÁC DÂN NGOẠI-BANG⁽⁵⁾,

Và vinh-quang của dân Y-sơ-ra-ên của Chúa.”

33Và cha và mẹ⁽⁶⁾ của Ngài lấy làm kinh-ngạc ở các điều đang được nói về Ngài. 34Và Si-mê-ôn chúc phước họ, và nói với Ma-ri mẹ của Ngài: “Này, Đứa Bé này được chỉ-định cho sự ngã và sự đứng dậy của nhiều người trong Y-sơ-ra-ên, và cho một dấu-hiệu để bị chống-đối—³⁵và một thanh gươm sẽ đâm thấu ngay cả chính hồn của người—đến tận cùng rằng những ý tưởng từ nhiều tâm lòng sẽ bị lộ ra.” 36Và có một nữ tiên-tri, là An-ne con gái của Phan-ên, thuộc về chi-tộc A-se. Bà đã cao tuổi, đã sống với chồng 7 năm sau sự đồng-trình của bà, 37và đoạn thành một góa-phụ nay đến tuổi 84. Và bà chẳng bao giờ rời đền-thờ, phục-vụ đêm và ngày với kiêng ăn và cầu-nguyện. 38Và vào ngay giờ đó, bà bước tới và bắt đầu dâng các lời cảm-tạ lên Đức Chúa TRỜI, và tiếp-tục nói chuyện về Ngài với tất cả những kẻ đang chờ đợi sự chuộc lại Giê-ru-sa-lem.

39Và khi họ đã làm xong mọi việc theo Luật-pháp của Chúa, họ trở về Ga-li-lê, về chính thành-thị Na-xa-rét của họ. 40Và Đứa Bé tiếp-tục lớn lên và trở nên mạnh-mẽ, trở nên đầy khôn-ngoa; và ân-diễn của Đức Chúa TRỜI ở trên Ngài.

Giê-xu nói chuyện với các giáo-sư tôn-giáo (15/Lu-ca 2.41-2.52)

41Và cha mẹ của Ngài thường đi tới Giê-ru-sa-lem mỗi năm ở lễ Vượt-qua. 42Và khi Ngài trở thành 12 tuổi, họ đi lên đó theo lệ-thường của Lễ ấy; 43và khi họ đang trở về, sau khi ở trọn số các ngày ấy, cậu bé Giê-xu ở lại đằng sau trong Giê-ru-sa-lem. Và cha mẹ của Ngài⁽⁷⁾ không biết điều đó, 44nhưng tưởng rằng Ngài ở trong đoàn lữ-hành, và đã đi một cuộc hành trình 1 ngày; và họ bắt đầu tìm kiếm Ngài giữa bà-con họ hàng và bạn bè quen thuộc của họ. 45Và khi họ đã chẳng tìm thấy Ngài, họ trở lại Giê-ru-sa-lem, tìm kiếm Ngài. 46Và xảy ra rằng sau 3 ngày, họ tìm thấy Ngài trong đền-thờ, ngồi giữa các giáo-sư, vừa nghe họ vừa hỏi họ những câu chất-vấn. 47Và tất cả những kẻ nghe Ngài đều lấy làm lạ ở sự hiểu biết của Ngài và các câu trả lời của Ngài. 48Và khi họ thấy Ngài, họ lấy làm ngạc-nhiên; và mẹ của Ngài nói với Ngài: “Đứa Con, tại sao Con đã đối-xử với chúng ta cách này? Kia, cha của Con và ta đang tìm kiếm Con.” 49Và Ngài nói với họ: “Áy là tại sao cha mẹ đã tìm kiếm Tôi? Cha mẹ há đã chẳng biết rằng Tôi phải ở trong các sự việc của Thân-phụ của Tôi sao?” 50Và họ không hiểu lời phát-biểu của Ngài đã nói với họ. 51Và Ngài đi xuống với họ, và đến Na-xa-rét, và Ngài tiếp-tục ở dưới quyền của họ; và Mẹ của Ngài tích-trữ tất cả các lời này trong tâm của bà.

⁵Ê-sai 9.2;42.6;49.6,9;51.4;60.1-60.3

⁶bản khác: Giô-sép và mẹ đứa nhỏ

⁷bản khác: Giô-sép và mẹ Ngài

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 2.52-4.1)

52Và Giê-xu đã cứ thêm khôn-ngoaan và vóc người⁽¹⁾, và thêm ân-huệ với Đức Chúa TRỜI và loài người.

Giăng Báp-tít dọn đường cho Giê-xu (16/Lu-ca 3.1-3.17 /Ma-thi-ơ 3.1-3.12; Mác 1.1-1.8)

3¹Bấy giờ trong năm thứ mười lăm triều-đại hoàng-đế Ti-be-rơ, khi Bôn-xơ Phi-lát là thống-đốc của Giu-đê, và Hê-rốt là thống-đốc phần tư của Ga-li-lê, và em trai của hắn là Phi-líp là thống-đốc phần tư của vùng Y-tu-rê và Tra-cô-nít, và Ly-sa-ni-a là thống-đốc phần tư của A-by-len, ²trong chức-vị thầy tế-lễ thượng-phẩm của An-ne và Cai-phe, lời của Đức Chúa TRỜI đến cùng Giăng, con trai Xa-cha-ri, trong vùng hoang-vu. ³Và người đến trong tất cả quận xung-quanh sông Giô-đanh, thuyết-giảng một phép báp-tem về sự ăn-năn⁽²⁾ vì sự tha-thứ các tội-lỗi, ⁴như được viết trong sách có các lời của tiên-tri Ê-sai:

“TIẾNG CỦA ĐÀNG KÊU GÀO TRONG VÙNG HOANG-VU:

‘HÃY LÀM SẴN-SÀNG LỐI ĐI CỦA ĐỨC CHÚA,
HÃY LÀM THĂNG CÁC ĐƯỜNG MÒN CỦA NGÀI.

⁵‘MỖI KHE TRÙNG SẼ PHẢI ĐƯỢC LẤP ĐẦY;
VÀ MỌI NÚI VÀ ĐÒI SẼ PHẢI BỊ HẠ XUỐNG THẤP;
CÁC ĐƯỜNG QUANH CO SẼ PHẢI TRỞ THÀNH NGAY THĂNG,
VÀ CÁC ĐƯỜNG GẬP-GHỀNH THÀNH BẰNG PHẪNG⁽³⁾;

⁶VÀ MỌI XÁC-THỊT SẼ THẤY SỰ CỨU-RỜI CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI⁽⁴⁾.”

⁷Bởi vậy người nói với các đám đông đang đi ra để được mình báp-tem: “Các người, lũ rắn lục, ai đã cảnh-cáo các người để trốn khỏi cơn thanh-nộ sắp đến? ⁸Bởi vậy hãy sinh ra các trái hòa hợp với sự ăn-năn, và đừng bắt đầu nói với mình: ‘Chúng ta có Áp-ra-ham đại diện cho tổ-phụ của chúng ta,’ vì ta nói với các người rằng: Đức Chúa TRỜI có thể khiến các hòn đá này thành các đứa con cho Áp-ra-ham. ⁹Và cây búa cũng đã được đặt nơi rễ các cây rỗng; bởi vậy mọi cây chẳng mang trái tốt bị đốn xuống và bị quăng vào trong lửa.” ¹⁰Và các đám đông đang chất-vấn người, rằng: “Thế thì chúng tôi phải làm gì?” ¹¹Và người trả lời và nói với họ: “Người có 2 áo lót dài hãy chia-sẻ với kẻ không có gì cả; và người có thức-ăn hãy làm giống như vậy.” ¹²Và một vài kẻ thâu-thuê cũng đến để được báp-tem, và họ nói với người: “Thưa thầy, chúng tôi phải làm gì?” ¹³Và người nói với họ: “Đừng thâu nhiều hơn số các người đã được lệnh thâu.” ¹⁴Và một vài quân-nhân đang hỏi người, rằng: “Và chúng tôi thì sao, chúng tôi phải làm điều gì?” Và người nói với họ: “Đừng lấy tiền từ một người nào bằng vũ lực bắt buộc, hay buộc tội một người nào một cách sai lầm, và hãy hài-lòng với tiền lương của mình.”

¹⁵Bấy giờ, trong khi dân chúng đang ở trong tình-trạng trông mong và tất cả đều đang kinh-ngạc trong tâm của họ về Giăng để xem người có phải là Đấng Christ hay chẳng, ¹⁶Giăng trả lời và nói với tất cả họ: “Về phần ta, ta báp-tem các người với nước; nhưng Đấng đang đến phi-thường hơn ta; và ta không xứng-đáng để mở dây da của đôi dép của Ngài; Ngài sẽ báp-tem các người bằng Đức

Thánh-Linh và lửa. ¹⁷Và cái chĩa sậy của Ngài ở trong tay của Ngài để làm sạch hoàn toàn sân đập lúa của Ngài, và để thâu lúa mì vào kho thóc của Ngài; nhưng Ngài sẽ đốt hết trấu với lửa không thể dập tắt.”

Hê-rốt bỏ tù Giăng (26/Lu-ca 3.18-3.20)

¹⁸Thế là cũng với nhiều lời khích-lệ khác, người thuyết-giảng tin-lành cho dân chúng. ¹⁹Nhưng khi Hê-rốt thống-đốc phần tư xứ bị người quờ-trách bởi có Hê-rô-đi-a, vợ của em trai của hắn, và bởi có tất cả các điều ác mà Hê-rốt đã làm, ²⁰hắn cũng đã thêm điều này vào tất cả các điều ác hắn đã làm, rằng hắn đã giam Giăng trong tù.

Lễ báp-tem của Giê-xu (17/Lu-ca 3.21-3.22 /Ma-thi-ơ 3.13-3.17; Mác 1.9-1.11)

²¹Bấy giờ xảy ra khi tất cả mọi người đều được báp-tem, rằng Giê-xu cũng được báp-tem, và trong khi Ngài đang cầu-nguyện, thì tầng trời được mở ra, ²²và Đức Thánh-Linh xuống trên Ngài trong hình-thể như con bồ-câu, và có tiếng đi ra khỏi trời: “Người là Con Trai yêu-dấu của Ta; trong Người, Ta rất vui lòng.”

Tổ-tiên của Giê-xu (3/Lu-ca 3.23-3.38 /Ma-thi-ơ 1.1-1.17)

²³Và khi Ngài bắt đầu mục-vụ của Ngài, Giê-xu chính Ngài độ 30 tuổi, như người ta nghĩ, là con trai của Giô-sép, con trai của Hê-li, ²⁴con trai của Mát-tát, con trai của Lê-vi, con trai của Mên-chi, con trai của Gia-nê, con trai của Giô-sép, ²⁵con trai của Ma-ta-thi-a, con trai của A-môt, con trai của Na-hum, con trai của Êch-li, con trai của Na-gê, ²⁶con trai của Ma-át, con trai của Ma-ta-thi-a, con trai của Sê-mê-in, con trai của Giô-sép, con trai của Giô-đá, ²⁷con trai của Giô-a-nan, con trai của Rê-sa, con trai của Xô-rô-ba-bên, con trai của Sa-la-thi-ên, con trai của Nê-ri, ²⁸con trai của Mên-chi, con trai của A-di, con trai của Cô-sam, con trai của Ên-ma-đan, con trai của Ê-rơ, ²⁹con trai của Giê-su, con trai của Ê-li-ê-se, con trai của Giô-rim, con trai của Mát-tát, con trai của Lê-vi, ³⁰con trai của Si-mê-ôn, con trai của Giu-đa, con trai của Giô-sép, con trai của Giô-nan, con trai của Ê-li-a-kim, ³¹con trai của Mê-lê-a, con trai của Men-na, con trai của Mát-ta-tha, con trai của Na-than, con trai của Đa-vít, ³²con trai của Gie-sê, con trai của Ô-bết, con trai của Bô-ô, con trai của Sanh-môn con trai của Na-ách-son, ³³con trai của A-mi-na-đáp, con trai của A-ram, con trai của Giô-ram, con trai của Êch-rôm, con trai của Pha-rê, con trai của Giu-đa, ³⁴con trai của Gia-cốp, con trai của Y-sác, con trai của Áp-ra-ham, con trai của Tha-rê, con trai của Na-cô, ³⁵con trai của Sê-rúc, con trai của Ra-gao, con trai của Pha-léc, con trai của Hê-be, con trai của Sa-la, ³⁶con trai của Cainan, con trai của A-bác-sát, con trai của Sem, con trai của Nô-ê, con trai của La-méc, ³⁷con trai của Ma-tu-sê-la, con trai của Ê-nót, con trai của Gia-rét, con trai của Mê-lê-lê-ên, con trai của Cai-nan, ³⁸con trai của Ê-nót, con trai của Sét, con trai của A-đam, con trai của Đức Chúa TRỜI.

Sa-tan cám-dỡ Giê-xu trong vùng hoang-vu (18/Lu-ca 4.1-4.13 /Ma-thi-ơ 4.1-4.11; Mác 1.12-1.13)

4¹Và Giê-xu, đầy dẫy Đức Thánh-Linh, trở về từ sông Giô-đanh và được dẫn đi đó đây bởi Linh trong vùng

¹bản khác: tuổi đời

²Nguyên ngữ: metanoiās ăn-năn tội-lỗi, từ bỏ đường lối đang đi, quay lại, theo đường lối Đức Chúa Trời

³Ê-sai 40.3-40.5

⁴Ê-sai 52.10

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 4.2-4.41)

hoang-vu, ²trong 40 ngày, bị qui-vương cám-dỗ. Và Ngài không ăn gì cả trong các ngày đó, và khi chúng đã chấm dứt, Ngài trở nên đói. ³Và qui-vương nói với Ngài: “Nếu Ông là Con Trai của Đức Chúa TRỜI, hãy bảo hòn đá này trở thành bánh mì.” ⁴Và Giê-xu trả lời nó: “Có chép: ‘LOÀI NGƯỜI CHẰNG SỐNG CHỈ BẰNG MỘT MÌNH BÃNH MÌ’⁽¹⁾” . ⁵Và nó dẫn Ngài lên và chỉ cho Ngài tất cả các vương-quốc trên trái đất có người ở trong một lát của thời-gian. ⁶Và qui-vương nói với Ngài: “Tôi sẽ cho Ông mọi lãnh-địa này và vinh-quang của chúng; vì nó đã được trao qua cho tôi, và tôi ban nó cho bất cứ ai tôi muốn. ⁷Bởi vậy nếu Ông thờ-lạy trước mặt tôi, tất cả sẽ là của Ông.” ⁸Và Giê-xu trả lời và nói với hắn: “Có chép: ‘NGƯỜI PHẢI THỜ-PHƯỢNG ĐỨC CHÚA ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA NGƯỜI, VÀ CHỈ PHỤC-VỤ NGÀI.’⁽²⁾” ⁹Và nó dẫn Ngài đến Giê-ru-sa-lem và cho Ngài đứng trên đỉnh đền-thờ, và nói với Ngài: “Nếu Ông là Con Trai của Đức Chúa TRỜI, hãy gieo mình xuống từ đây, ¹⁰vì có chép:

‘NGÀI SẼ CHO CÁC THIÊN-SỨ CỦA NGÀI TRÁCH-NHIỆM VỀ ÔNG ĐỂ BẢO-VỆ ÔNG,’

¹¹và,

‘TRÊN TAY CỦA HỌ, HỌ SẼ MANG ÔNG LÊN,
E RẰNG ÔNG ĐẬP MẠNH CHÂN CỦA ÔNG VÀO ĐÁ.’⁽³⁾”

¹²Và Giê-xu trả lời và nói với hắn: “Có nói: ‘NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC ĐẶT ĐỨC CHÚA ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA NGƯỜI VÀO SỰ THỬ-THÁCH.’⁽⁴⁾”

¹³Khi qui-vương đã kết thúc mọi cám-dỗ, nó để mặc Ngài cho đến một lúc thích-hợp.

B. SỬ-ĐIỆP VÀ MỤC-VỤ CỦA GIÊ-XU, ĐÁNG CỨU-RỒI (4.14-21.38)

1. Mục-vụ của Giê-xu trong Ga-li-lê (4.14-9.50)

Giê-xu thuyết-giảng trong Ga-li-lê (30/Lu-ca 4.14-4.15/ Ma-thi-ơ 4.12-4.17; Mác 1.14-1.15; Giăng 4.43-4.45)

¹⁴Và Giê-xu trở về tới Ga-li-lê trong quyền-năng của Linh; và tin-tức về Ngài truyền ra khắp tất cả quận xung-quanh. ¹⁵Và Ngài giảng-dạy trong các hội-đường của họ và được tất cả ca-tụng.

Giê-xu bị khước-từ tại Na-xa-rét (32/Lu-ca 4.16-4.30)

¹⁶Và Ngài đến Na-xa-rét, nơi Ngài đã được dưỡng-dục; và như là thói-quen của Ngài, Ngài vào hội-đường vào ngày Ngung-nghi, và đứng lên để đọc. ¹⁷Và cuộn sách tiên-tri Ê-sai được trao cho Ngài. Và Ngài mở cuộn ấy ra, và tìm thấy chỗ có viết:

¹⁸“LINH CỦA ĐỨC CHÚA Ở TRÊN TA,
BỒI VÌ NGÀI ĐÃ XỨC DẦU CHO TA ĐỂ GIẢNG TIN-LÀNH CHO NHỮNG KẸ NGHÈO.
NGÀI ĐÃ SAI TA CÔNG-BỐ SỰ PHÓNG-THÍCH CHO NHỮNG KẸ BỊ GIAM-CÂM,
VÀ SỰ HỒI-PHỤC THỊ-LỰC CHO NHỮNG KẸ MÙ,
ĐỂ CHO TỰ-DO NHỮNG KẸ BỊ ÁP-BỨC,

¹⁹ĐỂ CÔNG-BỐ NĂM CÓ ĐẠC-ÂN CỦA ĐỨC CHÚA.”⁽⁵⁾

²⁰Và Ngài cuộn cuộn sách lại, và trao nó lại cho người

phụ-trách, và ngồi xuống; và con mắt của tất cả trong hội-đường chăm chăm vào Ngài. ²¹Và Ngài bắt đầu nói với họ: “Hôm nay, lời Thánh-Kinh này đã được ứng-nghiệm trong lỗ tai của các ngươi.” ²²Và tất cả đang nói tốt về Ngài, và lấy làm lạ ở các lời nhân từ đang phát ra khỏi miệng của Ngài; và họ đang nói: “Đây không phải là con trai của Giô-sép sao?” ²³Và Ngài nói với họ: “Không nghi-ngờ gì, các ngươi sẽ trích-dẫn câu tục-ngữ này cho Ta: ‘Ông thầy thuốc, hãy chữa lành chính ông! Hễ điều gì chúng tôi đã nghe được làm tại Ca-bê-na-um, cũng hãy làm ở đây trong quê nhà của Thầy.’” ²⁴Và Ngài nói: “Quả thật, Ta nói cùng các ngươi: không có một tiên-tri nào được hoan-nghênh trong quê nhà của mình. ²⁵Nhưng Ta nói cùng các ngươi bằng sự thật: có nhiều bà góa trong Y-so-ra-ên trong các ngày của Ê-li-gia, khi bầu trời đã bị đóng chặt 3 năm 6 tháng, khi cỏ nạn đói lớn đến trên tất cả đất; ²⁶và tuy vậy Ê-li-gia đã chẳng được sai đến cùng một ai trong họ, nhưng chỉ đến Sa-rép-ta, trong đất Si-đôn, tới một người đàn-bà là một bà góa. ²⁷Và có nhiều kẻ bị phung trong Y-so-ra-ên trong thời tiên-tri Ê-li-sê; và không có một kẻ nào trong họ được làm sạch, nhưng chỉ Na-a-man người Sy-ri.” ²⁸Và tất cả trong hội-đường đều đẩy con giận-dữ khi họ nghe các điều này; ²⁹và họ chỗi dậy và đuổi Ngài ra khỏi thị-xã, và dẫn Ngài tới triền đồi, trên đó thị-xã của họ đã được xây cất, để quăng Ngài xuống từ bờ dốc đứng. ³⁰Nhưng đi xuyên qua giữa họ, Ngài đi con đường của Ngài.

Giê-xu dạy với thẩm-quyền lớn (34/Lu-ca 4.31-4.37 /Mác 1.21-1.28)

³¹Và Ngài đi xuống tới Ca-bê-na-um, một thành-thị trong Ga-li-lê. Và Ngài giảng-dạy họ vào ngày Ngung-nghi; ³²và họ lấy làm ngạc-nhiên ở lời dạy của Ngài, vì lời của Ngài được nói với thẩm-quyền. ³³Và có một người đàn-ông nọ trong hội-đường có linh của một con quỉ ô-úế, và nó thét với tiếng lớn: ³⁴“Ha! Chúng tôi với Chúa có sự gì, Giê-xu Na-xa-rét ôi? Có phải Chúa đến để hủy-diệt chúng tôi sao? Tôi biết Chúa là ai—Đấng Thánh của Đức Chúa TRỜI!” ³⁵Và Giê-xu khiển-trách nó, rằng: “Hãy nín và đi ra khỏi người này!” Và khi con quỉ đã vắng người đó xuống giữa họ, nó đi ra khỏi hắn mà không làm hại gì cho hắn cả. ³⁶Và sự ngạc-nhiên đến trên tất cả họ, và họ bàn-luận với nhau, rằng: “Sứ-điệp này là gì? Vì với thẩm-quyền và quyền-năng Thầy ấy ra lệnh cho các uế-linh, và chúng đều đi ra.” ³⁷Và phúc-trình về Ngài đang đồn ra vào trong mọi địa-phương trong quận bao quanh.

Giê-xu chữa lành mẹ vợ Phi-e-rơ và nhiều người khác (35/Lu-ca 4.38-4.41 /Ma-thi-ơ 8.14-8.17; Mác 1.29-1.34)

³⁸Và Ngài chỗi dậy và rời hội-đường, và vào nhà Si-môn. Bấy giờ, mẹ vợ của Si-môn đang bị cơn sốt cao; và họ thay mặt bà yêu-cầu Ngài chữa cho. ³⁹Và đứng nghiêng trên bà, Ngài quở cơn sốt, và nó rời khỏi bà; và tức thì bà chỗi dậy và hầu bàn họ.

⁴⁰Và trong khi mặt trời đang lặn, tất cả những ai có người bệnh nào với các thứ bệnh-tật khác nhau, đều đem họ tới Ngài; và đặt các bàn tay của mình trên mỗi người trong bọn họ, Ngài chữa lành cho họ. ⁴¹Và qui-sứ cũng đi ra khỏi nhiều người, thét lên và nói: “Chúa là Con Trai của Đức Chúa TRỜI!” Vừa quở chúng, Ngài không cho phép

¹Bài giảng của Môi-se 8.3

²Bài giảng của Môi-se 6.13;10.20

³Thánh-thi 91.11-91.12

⁴Bài Giảng của Môi-se 6.16

⁵Ê-sai 61.1-61.2

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 4.42-5.36)

chúng nói, bởi vì chúng biết Ngài là Đấng Christ.

Giê-xu thuyết-giảng khắp Ga-li-lê (36/Lu-ca 4.42-4.44 /Ma-thi-ơ 4.23-4.25; Mác 1.35-1.39)

42Và khi ban ngày đến, Ngài ra đi và tới một chỗ vắng vẻ; và các đám đông tìm kiếm Ngài, và đến cùng Ngài và cố giữ Ngài không cho đi xa khỏi họ. 43Nhưng Ngài nói với họ: “Ta cũng phải thuyết-giảng vương-quốc của Đức Chúa TRỜI cho các thành-thị khác; vì Ta đã được sai đến vì mục-đích này.”

44Và Ngài cứ tiếp-tục thuyết-giảng trong các hội-đường của Giu-đê.

Giê-xu cấp cho một mẻ cá màu-nhiệm (37/Lu-ca 5.1-5.11)

5¹Bấy giờ xảy ra rằng trong khi đám đông đang lấn ép quanh Ngài và lắng nghe lời của Đức Chúa TRỜI, Ngài đang đứng bên hồ Ghê-nê-xa-rét⁽¹⁾, và Ngài thấy 2 chiếc thuyền nằm ở bờ hồ; song các người đánh cá đã ra khỏi chúng, và đang giặt lưới của họ. 3Và Ngài vào một trong các thuyền đó, chiếc của Si-môn, và yêu-cầu người đẩy ra khỏi đất liền một khoảng ngắn. Và Ngài ngồi xuống và giảng-dạy các đám đông từ thuyền. 4Và khi Ngài đã hết nói, Ngài nói với Si-môn: “Hãy đẩy thuyền ra vào vùng nước sâu và thả lưới của ngươi xuống để bắt một mẻ cá.” 5Và Si-môn trả lời và nói: “Thưa Thầy, chúng tôi đã làm việc mệt nhọc suốt đêm và chẳng bắt được gì hết, nhưng do lệnh của Thầy, tôi sẽ thả lưới xuống.” 6Và khi họ đã làm điều này, họ bọc được một số rất nhiều cá; và lưới của họ bắt đầu đứt; 7và họ ra dấu gọi các bạn của họ trong thuyền khác cho chúng đến và giúp họ. Và chúng đến, và đổ đầy cả hai thuyền, đến nỗi chúng bắt đầu chìm. 8Nhưng khi Si-môn Phi-e-rơ thấy, người sắp mình xuống nơi đầu gối của Giê-xu, nói: “Xin rời khỏi tôi, thưa Chúa, vì tôi là một người đầy tội!” 9Vì sự ngạc-nhiên đã chiếm lấy người và tất cả các bạn của người vì mẻ cá đó mà họ đã bắt được; 10và Gia-cơ và Giảng, các con trai của Xê-bê-đê, các cộng-sự-viên của Si-môn cũng vậy. Và Giê-xu nói với Si-môn: “Đừng kinh-sợ; từ nay về sau, ngươi sẽ bắt người.” 11Và họ đem các thuyền của họ tới đất liền, họ bỏ lại mọi sự và đi theo Ngài.

Giê-xu chữa lành người bị phung (38/Lu-ca 5.12-5.16 /Ma-thi-ơ 8.1-8.4; Mác 1.40-1.45)

12Và xảy ra rằng trong khi Ngài ở trong một trong các thành-thị ấy, kia, có một người đàn-ông bị phung đầy người; và khi hắn thấy Giê-xu, hắn sắp xuống trên mặt của hắn và cầu-khẩn Ngài, rằng: “Lạy Chúa, nếu Chúa muốn, Chúa có thể làm cho tôi sạch.” 13Và Ngài duỗi tay của Ngài ra và đụng hắn, nói: “Ta muốn; hãy được sạch.” Và tức thì bệnh phung rời khỏi hắn. 14Và Ngài ra lệnh cho hắn chớ báo một ai cả: “Song hãy đi và tỏ mình cùng thầy tế-lễ, và dâng của-lễ vì sự sạch của ngươi, y như Môi-se đã truyền, là một lời chứng cho họ.” 15Nhưng tin về Ngài đang đồn ra thậm chí xa hơn, và các đám rất đông đang tụ-họp để nghe Ngài và để được chữa lành bệnh của họ. 16Song tự Ngài thường lên đi tới vùng hoang-vu và cầu-nguyện.

¹Hồ Ghê-nê-xa-rét cũng còn là biển Ga-li-lê hay biển Ti-bê-ri-a.

Giê-xu chữa lành người liệt (39/Lu-ca 5.17-5.26 /Ma-thi-ơ 9.2-9.8; Mác 2.1-2.12)

17Và xảy ra vào một trong các ngày mà Ngài đang giảng-dạy; và có một vài người Pha-ri-si và các thầy giáo về luật-pháp ngồi đó, họ đã đến từ mọi làng của Ga-li-lê và Giu-đê và từ Giê-ru-sa-lem; và quyền-năng của Chúa cho Ngài để thực-hiện việc chữa lành bệnh⁽²⁾. 18Và kia, một số người khiêng một người đàn-ông bị bại trên giường; và họ đang cố đem hắn vào, và để đặt hắn xuống ở phía trước Ngài. 19Và không tìm được cách nào để đem hắn vào vì đám đông, họ đi lên trên nóc nhà và thông hắn với giường của hắn xuống qua các tấm ngói, ngay ở chính giữa, ở phía trước Giê-xu. 20Và thấy đức-tin của họ, Ngài nói: “Người kia, các tội của ngươi được tha cho ngươi.” 21Và các thầy thông-giáo và các người Pha-ri-si bắt đầu lý-luận, rằng: “Người này là ai mà nói các lời phạm-thượng? Ai có thể tha tội, duy chỉ một mình Đức Chúa TRỜI?” 22Song Giê-xu, biết lý-luận của họ, trả lời và nói với họ: “Tại sao các ngươi lý-luận trong tâm của các ngươi? 23Điều nào là dễ hơn, nói rằng: ‘Tội của ngươi đã được tha cho ngươi,’ hay nói: ‘Đứng dậy và bước đi’? 24Nhưng để các ngươi có thể biết rằng Con Trai Loài Người có thẩm-quyền trên đất để tha tội”—Ngài nói với người bị bại—“Ta nói cùng ngươi: hãy đứng dậy, và xách giường của ngươi lên và đi về nhà.” 25Và tức thì, hắn đứng dậy trước mặt họ, và xách cái mà hắn đã nằm trên đó lên, và đi về nhà, tôn-vinh Đức Chúa TRỜI. 26Và tất cả họ đều bị sự kinh-ngạc chiếm lấy và bắt đầu tôn-vinh Đức Chúa TRỜI; và họ đầy nỗi kinh-sợ, nói: “Chúng ta đã thấy các việc phi thường hôm nay.”

Giê-xu ăn với các tội nhân ở nhà Ma-thi-ơ (40/Lu-ca 5.27-5.32 /Ma-thi-ơ 9.9-9.13; Mác 2.13-2.17)

27Và sau đó Ngài đi ra, và chú ý đến một kẻ thầu thuế tên là Lê-vi, ngồi ở trạm thuế, và Ngài nói với hắn: “Hãy theo Ta!” 28Và hắn bỏ lại mọi sự đằng sau, và chỗi dậy và theo Ngài.

29Và Lê-vi cho một tiệc lớn đãi Ngài trong nhà của hắn; và có một đám rất đông các kẻ thầu thuế và các người khác đang tựa ở bàn ăn với họ. 30Các người Pha-ri-si và các thầy thông-giáo của họ cần-nhẫn cùng các môn-đồ của Ngài, rằng: “Tại sao các ngươi ăn và uống với các kẻ thầu thuế và các tội nhân?” 31Và Giê-xu trả lời và nói với họ: “Không phải những kẻ khỏe mạnh cần thầy thuốc, song những kẻ đau ốm. 32Ta đã chẳng đến để gọi những kẻ công-chính nhưng các kẻ có tội đến sự ăn-năn.”

Các môn-tụ tôn-giáo hỏi Giê-xu về kiêng ăn (41/Lu-ca 5.33-5.39 /Ma-thi-ơ 9.14-9.17; Mác 2.18-2.22)

33Và họ nói với Ngài: “Các môn-đồ của Giảng thường kiêng-ăn và dâng các lời cầu-nguyện; các môn-đồ của những người Pha-ri-si cũng làm một thứ, nhưng các môn-đồ của Thầy ăn và uống.” 34Và Giê-xu nói với họ: “Các ngươi chẳng có thể bắt các người tham dự của phòng hôn-lễ kiêng-ăn trong khi chàng rể ở với họ, phải không? 35Nhưng các ngày đó sẽ đến; và khi chàng rể bị bắt đi khỏi họ, thì họ sẽ kiêng-ăn trong các ngày đó.” 36Và Ngài cũng bảo họ một ẩn-dụ: “Không ai xé một miếng từ một

²bản khác: hiện diện với Ngài để chữa bệnh cho họ

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 5.37-6.36)

y-phục mới và vá nó vào một y-phục cũ; nếu không thì kẻ đó sẽ cả xé rách y-phục mới, lẫn miếng vải từ y-phục mới sẽ không hợp với y-phục cũ. ³⁷Và không ai đổ rượu mới vào bầu rượu da cũ; nếu không thì rượu mới sẽ làm vỡ toác da và nó sẽ bị chảy ra, và da ấy sẽ bị hủy-diệt. ³⁸Nhưng rượu mới phải được đổ vào bầu da mới⁽¹⁾. ³⁹Và không ai, sau khi uống *rượu nho* cũ muốn *rượu nho* mới; vì hẳn nói: ‘Rượu cũ ngon rồi.’”

Các môn-đồ nhặt lúa mì trong ngày Ngung-nghi (45/Lu-ca 6.1-6.5 /Ma-thi-ơ 12.1-12.8; Mác 2.23-2.28)

6¹Bấy giờ xảy ra vào một ngày Ngung-nghi, Ngài đi qua một vài cánh đồng lúa mì; và các môn-đồ của Ngài đang bứt và ăn vài bông lúa, vò chúng trong tay của họ. ²Nhưng một vài người Pha-ri-si nói: “Tại sao các người làm điều không đúng luật⁽²⁾ vào ngày Ngung-nghi?” ³Và Giê-xu trả lời họ rằng: “Các người thậm-chí đã chẳng đọc điều Đa-vít đã làm khi người đói, người và những kẻ đi với người, ⁴thể nào người đã vào nhà của Đức Chúa TRỜI, và lấy và ăn các ổ bánh trung-hiến, không đúng luật cho bất cứ ai ăn ngoại trừ một mình các thầy tế-lễ, và ban nó cho các đồng-bạn của người?” ⁵Và Ngài nói với họ: “Con Trai Loài Người là Chúa của ngày Ngung-nghi.”

Giê-xu chữa tay người đàn ông trong ngày Ngung-nghi (46/Lu-ca 6.6-6.11 /Ma-thi-ơ 12.9-12.14; Mác 3.1-3.6)

6⁶Và xảy ra vào ngày Ngung-nghi khác, rằng Ngài vào hội-đường và đang giảng-dạy; và có một người đàn-ông ở đó và bàn tay hữu của hắn bị teo. ⁷Các thầy thông-giáo và các người Pha-ri-si đang coi chừng Ngài sát-sao, để xem Ngài chữa lành vào ngày Ngung-nghi, để họ có thể tìm được lý-do để tố-cáo Ngài. ⁸Nhưng Ngài biết tư-tưởng của họ, và Ngài nói cùng người có bàn tay teo: “Hãy chỗi dậy và đứng vào giữa đây.” Và hắn chỗi dậy và đứng. ⁹Và Giê-xu nói với họ: “Ta hỏi các người, có đúng luật vào ngày Ngung-nghi để làm điều lành, hay để làm hại, để cứu sinh mệnh, hay để phá-hủy nó?” ¹⁰Và sau khi nhìn quanh vào tất cả họ, Ngài nói với người ấy: “Hãy duỗi tay người ra!” Và hắn làm vậy; và bàn tay của hắn được hồi-phục⁽³⁾. ¹¹Nhưng họ đầy giận dữ, và bàn luận với nhau điều họ có thể gây ra cho Giê-xu.

Giê-xu chọn 12 môn-đồ (48/Lu-ca 6.12-6.16 /Mác 3.13-3.19)

12Và trong những ngày này rằng Ngài đi xa tới núi để cầu-nguyện, và Ngài thức suốt đêm trong lời cầu-nguyện cùng Đức Chúa TRỜI. ¹³Và khi ban ngày đã đến, Ngài gọi các môn-đồ của mình đến cùng Ngài; và chọn 12 trong bọn họ, những người mà Ngài cũng đặt tên là các sứ-đồ: ¹⁴Si-môn, người mà Ngài cũng đặt tên là Phi-e-rô⁽⁴⁾, và Anh-rê em trai của người, và Gia-cơ và Giảng; và Phi-líp và Ba-thê-lê-my; ¹⁵và Ma-thi-ơ và Thô-ma; và Gia-cơ con trai A-phê, và Si-môn người được gọi là Xê-lốt; ¹⁶Giu-đa con trai của Gia-cơ và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt,

¹bản khác thêm: và cả hai đều được bảo trì

²bản khác thêm: để làm

³bản khác thêm: được đầy đủ như tay kia

⁴nguyên ngữ: là một hòn đá; Anh-ngữ là Peter; Pháp-ngữ là Pierre và Việt-ngữ 1925 là Phi-e-rô

là người trở thành một kẻ phản-bội.

Giê-xu ban cho những chân-phúc (49/Lu-ca 6.17-6.26 /Ma-thi-ơ 5.1-5.12)

17Và Ngài xuống với họ, và đứng trên một chỗ bằng phẳng; và có một đám rất đông các môn-đồ của Ngài, và một đám rất nhiều người từ tất cả Giu-đê và Giê-ru-sa-lem và miền biển Ty-rơ và Si-đôn, ¹⁸họ đã đến để nghe Ngài, và để được chữa lành các thứ bệnh của họ; và những kẻ bị các uế-linh làm khô-sợ đều được chữa lành. ¹⁹Và tất cả mọi đám đông đều cố-gắng đụng Ngài, vì quyền-năng đang đến từ Ngài và chữa lành tất cả. ²⁰Và quay cái nhìn chăm-chăm của mình vào các môn-đồ của mình, Ngài nói: “Phước cho các người *những kẻ* nghèo, vì vương-quốc của Đức Chúa TRỜI là của các người. ²¹Phước cho các người, là kẻ đói bây giờ, vì các người sẽ được no. Phước cho các người, là kẻ khóc bây giờ, vì các người sẽ cười. ²²Phước cho các người khi người ta ghét các người, và khai-trừ các người, và ném lời lãng-nhục vào các người, và cự tuyệt tên các người như điều xấu-xa⁽⁵⁾ vì có Con Trai Loài Người. ²³Hãy vui trong ngày đó, và hãy nhảy-nhót vì niềm vui, vì này, phần thưởng của các người là lớn trong trời; vì trong cùng một cách đó các tổ-phụ của họ đã thường gây ra cho các đấng tiên-tri. ²⁴Nhưng khốn cho các người, là kẻ giàu-có, vì các người đang nhận sự tiện-nghi của các người đầy-đủ. ²⁵Khốn cho các người, là kẻ đang được no-đủ bây giờ, vì các người sẽ đói. Khốn cho các người, là kẻ cười bây giờ, vì các người sẽ thương-tiếc và khóc. ²⁶Khốn cho các người khi tất cả người ta nói tốt về các người, vì trong cùng một cách đó tổ-phụ của họ đã thường gây ra cho các tiên-tri già.

Giê-xu giảng-dạy về việc yêu kẻ thù (57/Lu-ca 6.27-6.36 /Ma-thi-ơ 5.43-5.48)

27“Nhưng Ta nói cùng các người là những kẻ nghe: hãy thương-yêu kẻ thù của các người, hãy làm điều lành cho những kẻ ghét các người, ²⁸hãy chúc phước cho các kẻ rủa các người, hãy cầu-nguyện cho những kẻ đối-xử tệ với các người. ²⁹Hễ ai và người má này, cũng đưa cho nó má kia; và hễ ai giựt áo choàng của người, cũng đừng giữ lại cả cái áo sơ-mi của người nữa. ³⁰Hãy cho mọi người xin người; và hễ ai đoạt cái gì của người, đừng đòi nó lại. ³¹Và y như các người muốn người ta làm cho các người, hãy làm cho họ theo cùng một cách đó. ³²Và nếu các người thương-yêu các kẻ thương-yêu mình, các người được tiếng tốt gì? Vì ngay cả các tội nhân cũng yêu-thương các kẻ thương-yêu chúng. ³³Và nếu các người làm điều lành cho các kẻ làm điều lành cho mình, các người được tiếng tốt gì? Vì ngay cả các tội nhân cũng làm cùng một cách đó. ³⁴Và nếu các người cho kẻ khác mượn, mà trông mong nhận lại từ họ, các người được tiếng tốt gì? Ngay cả các tội nhân cũng cho các tội nhân mượn, để nhận lại cùng một lượng đó. ³⁵Nhưng, hãy thương-yêu kẻ thù của các người, hãy làm điều lành, và hãy cho mượn, đừng trông mong một cái gì trở lại; và phần thưởng các người sẽ lớn, và các người sẽ là các con trai của Đấng Chí Cao; vì chính Ngài từ tế đối với những kẻ vong ơn và độc-ác. ³⁶Hãy khoan-dung, y như Cha của

⁵bản khác: làm tổn-hại danh-dự các người

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 6.37-7.23)

các người khoan-dung.

Giê-xu giảng-dạy về việc chỉ-trích những người khác (63/Lu-ca 6.37-6.42/Ma-thi-ơ 7.1-7.6)

37“Và đừng phán-xét, và các người sẽ không bị phán-xét; và đừng kết-án, và các người sẽ không bị kết-án; hãy tha lỗi, và các người sẽ được tha lỗi. 38Hãy cho, và các người sẽ được cho; lòng tốt, được ân xuống, được lác với nhau, đầy tràn, chúng sẽ đổ vào lòng các người. Vì bởi tiêu-chuẩn do lòng của các người, các người sẽ được đo lường trả lại.” 39Và Ngài cũng nói một ẩn-dụ với họ: “Một kẻ mù có thể dẫn đường cho một kẻ mù sao? Cả hai há sẽ chẳng té vào hố sao? 40Một đũa học trò không hơn thầy của nó, nhưng mọi người, sau khi đã được huấn-luyện đầy đủ, sẽ giống như thầy của nó. 41Và tại sao người nhìn xem một hạt bụi ở trong con mắt của anh em người, nhưng không để ý đến khúc gỗ trong chính con mắt của người? 42Hoặc thể nào người có thể nói với anh em của người: ‘Anh ơi, để tôi lấy hạt bụi ở trong con mắt của anh ra,’ khi chính người không thấy khúc gỗ ở trong chính mắt của người? Người kẻ đạo-đức giả, trước hết hãy lấy khúc gỗ ra khỏi chính con mắt của người, và lúc đó người sẽ thấy rõ-ràng để lấy hạt bụi ở trong con mắt của anh em của người ra.

Giê-xu dạy về thành quả trong đời người (66/Lu-ca 6.43-6.45 /Ma-thi-ơ 7.15-7.20)

43“Vì không có một cây tốt nào sinh ra trái xấu; hay, một lần nữa, không có một cây xấu sinh ra trái tốt. 44Vì mỗi cây được biết bởi chính trái của nó. Vì người ta chẳng hái trái và từ các lùm gai, hoặc họ không hái trái nho từ bụi hồng hoang. 45Người lành, ra từ cái kho lành của tâm hấn sinh ra điều tốt lành; và kẻ xấu-xa, ra từ cái kho xấu-xa sinh ra điều xấu-xa; vì miệng của hấn nói từ sự đầy-dẫy trong tâm của hấn.

Giê-xu dạy về những kẻ cất nhà trên đá và trên cát (67/Lu-ca 6.46-6.49 /Ma-thi-ơ 7.21-7.29)

46“Và tại sao các người gọi Ta: ‘Chúa, Chúa,’ và không làm điều Ta nói? 47Mọi kẻ đến cùng Ta, và nghe các lời của Ta, và hành-động trên chúng, Ta sẽ chỉ cho các người biết kẻ đó giống ai: 48kẻ đó giống như một người nọ cất một cái nhà, đào và đào sâu và đặt nền trên vầng đá; và khi nước lụt nổi lên, con sông đổ ào vào nhà đó và không thể lay động nó, bởi vì nó đã được xây chắc-chắn. 49Song kẻ đã nghe, và đã chẳng hành-động *tuong xing*, thì giống như một người nọ xây nhà trên đất không có một nền nào cả; và con sông đổ ào vào nó và tức thì nó sập-đổ, và sự đổ-nát của căn nhà đó là lớn-lao.”

Một người lính Rô-ma bày tỏ đức-tin (68/Lu-ca 7.1-7.10 /Ma-thi-ơ 8.5-8.13)

7¹Khi Giê-xu đã hoàn-tất tất cả cuộc nói chuyện của Ngài trong tâm nghe của dân chúng, Ngài đi đến Ca-bê-na-um.

2Và một kẻ nô-lệ của một đại-đội-trưởng nọ, kẻ được hấn rất lưu-tâm, bị bệnh và gần chết. 3Và khi hấn nghe về Giê-xu, hấn sai một vài trưởng-lão của dân Giu-đa xin Ngài đến và cứu mạng của kẻ nô-lệ của hấn. 4Và khi họ đã đến cùng Giê-xu, họ tha-thiết khẩn-cầu Ngài, rằng:

“Ông ta xứng-đáng cho Thầy ban điều này cho ông ta, 5vì ông ta yêu-thương quốc-gia của chúng ta, và chính ông ta đã xây cho chúng ta hội-đường của chúng ta.” 6Bây giờ Giê-xu đi trên con đường của Ngài với họ; và khi Ngài chẳng còn xa nhà đó, đại-đội-trưởng ấy sai các bạn đi, nói với Ngài: “Thưa Chúa, xin đừng làm phiền chính Chúa thêm nữa, vì tôi không xứng-đáng cho Chúa đến dưới mái nhà của tôi; 7vì lý-do này, thậm-chí tôi đã chẳng dám xem mình là xứng-đáng để đến cùng Chúa, nhưng *chi* xin nói một lời, và dây-tơ của tôi sẽ được chữa lành. 8Vì tôi cũng là một người dưới thẩm-quyền, có lính dưới quyền tôi; và tôi nói với kẻ này: ‘Đi,’ và nó đi, và với kẻ khác: ‘Đến,’ và nó đến; và *nói* với đũa nô-lệ của tôi: ‘Làm việc này!’ và nó làm nó.” 9Bây giờ khi Giê-xu nghe điều này, Ngài ngạc-nhiên về hấn, và quay lại và nói với đám đông đang đi theo Ngài: “Ta nói cùng các người: ngay cả trong Y-so-ra-ên, Ta đã chẳng tìm thấy đức-tin lớn như thế.” 10Và khi những kẻ đã được sai đi trở về nhà, họ thấy kẻ nô-lệ khỏe mạnh.

Giê-xu vực con trai của một bà góa dậy từ người chết (69/Lu-ca 7.11-7.17)

11Và xảy ra không lâu sau đó rằng: Ngài đi đến một thành-thị nọ gọi là Na-in, và các môn-đồ của Ngài đi theo cùng với Ngài, và một đám rất đông. 12Bây giờ khi Ngài đến gần cổng của thành-thị đó, kia, có kẻ đã chết đang được khiêng ra, là con trai độc-nhất của mẹ hấn, và bà là một bà góa; và một đám khá đông từ thành-thị đó *đi* với bà. 13Và khi Chúa thấy bà, Ngài cảm thấy thương-xót cho bà, và nói với bà: “Đừng khóc.” 14Và Ngài đến gần và đưng quan-tài *chua dậy*; và các người khiêng dừng lại. Và Ngài nói: “Người trai trẻ kia, Ta nói cùng người, hãy chỗi dậy!” 15Và người chết ngồi dậy, và bắt đầu nói chuyện. Và Giê-xu giao hấn lại cho mẹ hấn. 16Và sự kinh-sợ kẹp chặt tất cả họ; và họ bắt đầu tôn-vinh Đức Chúa TRỜI, rằng: “Có một đấng tiên-tri vĩ-đại đã dấy lên giữa chúng ta!” và: “Đức Chúa TRỜI đã thăm-viếng dân của Ngài!” 17Và phúc-trình này về Ngài đồn ra khắp Giu-đê và trong tất cả mọi quận bao-quanh.

Giê-xu làm dịu nghi-ngờ của Giăng (70a/Lu-ca 7.18-7.23 /Ma-thi-ơ 11.1-11.19)

18Và các môn-đồ của Giăng phúc-trình cho người biết tất cả các việc này. 19Và triệu 2 trong số các môn-đồ của mình đến, Giăng sai họ đến cùng Chúa, nói: “Thầy có phải là Đấng Đàng Đền, hay chúng tôi chờ người nào khác chẳng?” 20Và khi các người này đến cùng Ngài, họ nói: “Giăng Báp-tít đã sai chúng tôi đến cùng Thầy, nói: ‘Thầy có phải là Đấng Đàng Đền, hay chúng tôi phải chờ người nào khác chẳng?’ ” 21Vào giờ đó, Ngài đã chữa lành nhiều người có các thứ bệnh tật và hoạn nạn và các linh xấu-xa; và Ngài đã ban thị-lực cho nhiều kẻ mù. 22Và Ngài trả lời và nói với họ: “Hãy đi và phúc-trình cho Giăng biết điều các người đã thấy và đã nghe: NHỮNG KẸ MÙ NHẬN THỊ-LỰC⁽¹⁾, các người què bước đi, các người phung được sạch, và các người điếc nghe, các người chết được sống lại, NHỮNG KẸ NGHÈO CÓ TIN-LÀNH ĐƯỢC THUYẾT-GIANG CHO HỌ⁽²⁾. 23Và phúc cho kẻ tránh không

¹Ê-sai 35.5

²Ê-sai 61.1

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 7.24-8.12)

sậy chân trên Ta.”

Giê-xu khen Giảng (70b/Lu-ca 7.24-7.35 /Ma-thi-ơ 11.7-11.19)

24Và khi các sứ-giá của Giảng đã bỏ đi, Ngài bắt đầu nói cùng các đám đông về Giảng: “Các người đã đi ra vào trong vùng hoang-vu để nhìn xem cái gì? Cây sậy bị lung-lay bởi gió? 25Nhưng các người đã đi ra để thấy cái gì? Một người nào đó mặc quần áo mềm-mịn⁽¹⁾? Đây, những kẻ mặc quần-áo phong-nhã và sống xa-hoa được tìm thấy trong các vương-cung. 26Song các người đã đi ra để thấy cái gì? Một đấng tiên-tri? Phải, Ta nói cùng các người, và một đấng hơn đấng tiên-tri. 27Đây là đấng mà về đấng đó đã được viết:

‘NÀY, TA SAI SỨ-GIÁ CỦA TA ĐI TRƯỚC MẶT CỦA NGƯỜI, NGƯỜI SẼ CHUẨN-BỊ ĐƯỜNG CỦA NGƯỜI TRƯỚC MẶT NGƯỜI.’⁽²⁾

28Ta nói cùng các người: giữa những kẻ sinh ra bởi đàn-bà, chẳng có một ai trỗi hơn Giảng; tuy nhiên, kẻ nhỏ nhất trong vương-quốc của Đức Chúa TRỜI là trỗi hơn ông ấy.” 29Và khi tất cả mọi người và các kẻ thấu thuê nghe, là những kẻ đã được báp-tem với phép báp-tem của Giảng nghe, họ tỏ lòng biết ơn công-lý của Đức Chúa TRỜI. 30Nhưng các người Pha-ri-si và các luật-sư đã bác bỏ mục-đích của Đức Chúa TRỜI cho chính họ, đã chẳng chịu báp-tem bởi Giảng. 31“Thế thì Ta sẽ so-sánh những người của thể-hệ này với cái gì, và họ giống như cái gì? 32Họ giống như các trẻ con ngồi trong chỗ chợ và gọi lẫn nhau; và chúng nói: ‘Tụi tao đã thổi sáo cho tụi bay, và tụi bay đã chẳng nhảy múa; tụi tao đã hát ai-ca, và tụi bay chẳng khóc.’ 33Vì Giảng Báp-tít đã đến, không ăn bánh mì và không uống rượu nho; và các người nói: ‘Hắn có qui-sứ!’ 34Con Trai Loài Người đã đến, ăn và uống; và các người nói: ‘Kìa, một kẻ ham ăn và một người say rượu, một người bạn của những kẻ thấu-thuế và các tội nhân!’ 35Và khôn-ngoaan được chứng minh là đúng bởi tất cả các đứa con của nó.”

Người đàn bà đầy tội-lỗi xúc dầu những bàn chân của Giê-xu (72/Lu-ca 7.36-7.50)

36Bấy giờ một trong các người Pha-ri-si yêu-cầu Ngài ăn với hắn. Và Ngài vào nhà của người Pha-ri-si đó, và tựa nơi bàn ăn. 37Và kia, có một bà trong thành-thị, là một kẻ phạm tội; và khi bà biết Ngài đang tựa nơi bàn ăn trong nhà của người Pha-ri-si đó, bà đem đến một bình đá minh-ngọc có dầu thơm, 38và đứng đằng sau Ngài nói các bàn chân của Ngài, khóc, bà bắt đầu làm ướt các bàn chân của Ngài bằng nước mắt của bà, và cứ chùi chúng bằng tóc của đầu bà, và cứ hôn các bàn chân của Ngài, và cứ xúc dầu chúng bằng dầu thơm ấy. 39Bấy giờ, khi người Pha-ri-si đã mời Ngài thấy việc này, hắn tự nói rằng: “Nếu người này là một đấng tiên-tri, Ông ta hẳn biết con đàn-bà này đang rờ Ông là ai và loại người gì, rằng nó là một kẻ phạm tội.” 40Và Giê-xu trả lời và nói với hắn: “Si-môn, Ta có việc này để nói với người.” Và hắn đáp lời: “Xin nói, Thưa Thầy.” 41“Một người cho mượn tiền kia có 2 con nợ; một người mắc nợ 500 đơ-na-ri, và kẻ kia

50. 42Khi họ không thể trả lại, người một cách nhân-từ tha cả hai. Bởi vậy, ai trong họ sẽ thương người hơn? 43Si-môn trả lời và nói: “Tôi nghĩ rằng kẻ mà người đã tha nhiều.” Và Giê-xu nói với người: “Người đã phán-xét đúng.” 44Và xoay hướng về người đàn-bà, Ngài nói với Si-môn: “Người có thấy người đàn-bà này chẳng? Ta đã vào nhà của người; người đã chẳng cho Ta nước cho các bàn chân của Ta, song bà ấy đã làm ướt các bàn chân của Ta với nước mắt của bà và đã chùi chúng với tóc của bà. 45Người đã chẳng cho Ta một cái hôn nào cả; song bà, từ lúc Ta đi vào trong, đã chẳng ngừng hôn các bàn chân của Ta. 46Người đã chẳng xúc đầu Ta với dầu, song bà đã xúc các bàn chân Ta với dầu thơm. 47Vì lý-do này Ta nói cùng người, tội của bà, là nhiều, đã được tha, vì bà đã thương-yêu nhiều; song kẻ được tha ít, thương ít.” 48Và Ngài nói với bà ấy: “Tội của người đã được tha.” 49Các kẻ đang tựa nơi bàn ăn với Ngài bắt đầu nói với nhau: “Người này là ai mà tha cả tội?” 50Và Ngài nói với người đàn-bà: “Đức-tin của người đã cứu người; hãy đi trong bình-an.”

Các bà đi theo Giê-xu và các môn-đồ (73/Lu-ca 8.1-8.3)

8¹Và xảy ra không lâu sau đó, rằng Ngài đi đó đây từ thành-thị và làng xã này tới thành-thị và làng xã khác, công-bố và thuyết-giảng vương-quốc của Đức Chúa TRỜI; và 12 vị ở với Ngài, 2và một vài bà, đã được chữa khỏi các linh ác và các thứ bệnh-tật: Ma-ri, gọi là Ma-đơ-len, từ người 7 con quỷ đã đi ra, 3và Gian-nơ vợ Chu-xa, quản-gia của Hê-rốt, Su-xan-nơ, và nhiều người khác, đang góp phần vào sự ủng-hộ của họ ra từ tiền bạc của riêng họ.

Giê-xu nói ẩn-dụ về bốn loại đất (77/Lu-ca 8.4-8.8/Ma-thi-ơ 13.1-13.9; Mác 4.1-4.9)

4Và khi một đám rất đông đang tụ lại, và những kẻ từ các thành-thị khác nhau đang hành trình tới Ngài, Ngài nói bởi cách có ẩn-dụ: 5“Người gieo đi ra để gieo hạt giống của hắn; và khi hắn gieo, một số rơi bên đường đi, và nó bị giẫm lên dưới chân, và chim chóc của tầng trời ăn nó hết. 6Và một số khác rơi trên đất có đá, và vừa khi nó mọc lên, nó héo đi, bởi vì nó không có hơi ẩm. 7Và một số khác rơi giữa gai góc; và gai góc mọc lên với nó, và làm nó chết ngạt. 8Và một số khác rơi vào đất tốt, và mọc lên, và sản-xuất một mùa gặt 100 lần nhiều hơn.” Khi Ngài nói các điều này, Ngài gọi to: “Kẻ có tai để nghe, kẻ ấy hãy nghe.”

Giê-xu giải-thích ẩn-dụ về bốn loại đất (78/Lu-ca 8.9-8.15/Ma-thi-ơ 13.10-13.23; Mác 4.10-4.25)

9Và các môn-đồ của Ngài chất-vấn Ngài ẩn-dụ này có thể là về phía gì. 10Và Ngài nói: “Các người đã được ban cho để biết những sự mâu-nhiệm của vương-quốc của Đức Chúa TRỜI, nhưng các người khác được cho trong các ẩn-dụ, để ‘NHÌN, CHÚNG KHÔNG THỂ THẤY, VÀ NGHE, CHÚNG KHÔNG THỂ HIỂU.’” 11Bấy giờ, ẩn-dụ đó là đây: Hạt giống là lời của Đức Chúa TRỜI. 12Và các hạt bên đường đi là những kẻ đã nghe; thế thì qui-vương đến và lấy đi lời ấy khỏi tâm của họ, ngộ hầu họ sẽ chẳng tin và

¹hay: Vậy thì, tại sao các người đã đi ra ngoài? Để xem một người nào;

²Ma-la-chi 3.1

³Ê-sai 6.9

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 8.13-8.51)

được cứu. ¹³Và các hạt trên đất có đá là những kẻ, khi họ nghe, nhận lời ấy với sự vui-vẻ; và những kẻ này không có rễ *vững-chắc*; họ tin trong chốc lát, và trong thời-gian có cám-dỗ thì sa ngã. ¹⁴Và các hạt đã rơi giữa gai góc, đây là những kẻ đã nghe, và khi họ tiếp-tục lối đi của họ, họ bị nghẹt với các sự lo-lắng và sự giàu-có và các thú-vui của đời này, và chẳng mang một trái nào đến chín. ¹⁵Và các hạt trong đất tốt, đây là những kẻ, đã nghe lời ấy trong một tâm tốt và thành-thật, và giữ chặt chẽ lời ấy, và mang quả với sự bền chí.

Án-dụ về ngọn đèn (78b/Lu-ca 8.16-8.18)

¹⁶“Bây giờ chẳng có người nào sau khi thắp đèn lại trùm nó với một cái thùng, hay để nó dưới giường; nhưng kẻ đó để nó trên một chân đèn, để những ai vào trong có thể thấy ánh-sáng. ¹⁷Vì chẳng có một cái gì được giấu mà sẽ không trở thành hiển-nhiên, cũng chẳng có một điều gì bí-mật mà sẽ không được biết và bày ra ánh sáng. ¹⁸Bởi vậy hãy cẩn-thận cách các người nghe; vì hễ ai có, kẻ đó sẽ được cho *nhều hơn*; và hễ ai không có, ngay cả cái gì kẻ đó tưởng mình có sẽ phải bị lấy đi khỏi kẻ đó.”

Giê-xu miêu-tả gia-đình thực của Ngài (76/Lu-ca 8.19-8.21 /Ma-thi-ơ 12.46-12.50; Mác 3.31-3.35)

¹⁹Và mẹ của Ngài và các em trai của Ngài đến với Ngài, và họ không có thể tới cùng Ngài vì đám đông. ²⁰Và có phúc-trình cho Ngài: “Mẹ Thầy và các em trai Thầy đang đứng ở ngoài, muốn gặp Thầy.” ²¹Song Ngài trả lời và nói với họ: “Mẹ của Ta và các em trai của Ta là những kẻ này nghe lời của Đức Chúa TRỜI và thực-hành nó.”

Giê-xu làm bão lặng (87/Lu-ca 8.22-8.25 /Ma-thi-ơ 8.23-8.27; Mác 4.35-4.41)

²²Bây giờ xảy ra vào một trong những ngày đó, Ngài và các môn-đồ của Ngài xuống thuyền, và Ngài nói với họ: “Chúng ta hãy đi qua tới bờ bên kia của cái hồ này.” Và họ ra khơi. ²³Nhưng trong khi họ đang thượng buồm chạy, Ngài ngủ; và một cơn bão gió mãnh-liệt đổ xuống hồ, và họ *bắt đầu* bị đầy nước và ở trong cơn nguy-hiểm. ²⁴Và họ đến cùng Ngài và đánh thức Ngài dậy, nói: “Thầy ôi, Thầy ôi, chúng ta sắp chết!” Và bị đánh thức, Ngài quờ gió và các lượn sóng nổi, và chúng ngừng và một sự yên-lặng xảy ra. ²⁵Và Ngài nói với họ: “Đức-tin của các người ở đâu?” Và họ sợ-hãi và ngạc-nhiên, nói với nhau: “Thế thì đây là ai, để Thầy ra lệnh cho ngay cả gió và nước, và chúng vâng lời Thầy?”

Giê-xu đuổi quỷ vào bầy heo (88/Lu-ca 8.26-8.39 /Ma-thi-ơ 8.28-9.1; Mác 5.1-5.20)

²⁶Và họ thượng buồm tới xứ của dân Ga-đa-ra, đối diện Ga-li-lê. ²⁷Và khi Ngài đi ra lên tới đất liền, một người đàn-ông nọ từ thành-thị ấy, là kẻ bị quỷ ám ra đón Ngài; và hắn đã chẳng mặc quần-áo lâu rồi, và đã chẳng sống trong nhà, nhưng trong các mồ mã. ²⁸Và khi thấy Giê-xu, hắn thét to và sắp *mình* xuống trước mặt Ngài, và nói bằng tiếng lớn: “Tôi liên quan gì với Ngài, thưa Giê-xu, Con Trai của Đức Chúa TRỜI Chí Cao? Tôi lạy Ngài, đừng làm tôi đau đớn.” ²⁹Vì Ngài đã ra lệnh cho con uế-linh ấy phải đi ra khỏi người đàn-ông đó. Vì nó đã tóm lấy hắn nhiều lần; và hắn đã bị cột lại bằng xiềng và công, và bị giữ dưới sự canh giữ; và *dầu vấy* hắn vẫn bứt gông

cùm và bị qui-sứ xua vào vùng hoang-vu. ³⁰Và Giê-xu hỏi nó: “Tên của người là gì?” Và nó nói: “Quân-đoàn”; vì nhiều qui-sứ đã vào nó. ³¹Và chúng nài-xin Ngài dừng ra lệnh bắt chúng ra đi vào vực sâu. ³²Bây giờ có một bầy nhiều con heo đang ăn ở đó trên núi; và *các con qui ấy* nài-xin Ngài cho phép chúng vào bầy heo này. Và Ngài cho phép chúng. ³³Và các con qui đi ra khỏi người đàn-ông ấy và vào bầy heo; và bầy heo nhào xuống bờ dốc đứng vào hồ, và bị chết chìm. ³⁴Và khi những kẻ chăn thấy điều đã xảy ra, họ bỏ chạy và phúc-trình việc đó trong thành-thị và trong thôn-quê. ³⁵Và *dân-chúng* đi ra để xem điều gì đã xảy ra; và khi họ đến với Giê-xu, và thấy người đàn-ông có qui-sứ đã ra, ngồi xuống nơi chân Giê-xu, có mặc quần-áo và tinh-táo; và họ trở nên sợ-hãi. ³⁶Và những kẻ đã thấy việc đó phúc-trình cho họ biết người, là kẻ đã từng bị qui-ám, đã được chữa lành như thế nào. ³⁷Và mọi người trong thôn-quê của dân Ga-đa-ra và quân bao quanh xin Ngài rời khỏi họ; vì họ bị sự kinh-sợ lớn-lao kẹp chặt; và Ngài xuống thuyền, và trở về. ³⁸Nhưng người đàn-ông có qui-sứ đã đi ra nài-xin Ngài rằng hãy được ở với Ngài; nhưng Ngài sai hắn đi, nói: ³⁹“Hãy trở về nhà của người và diễn-tả các điều vĩ-đại mà Đức Chúa TRỜI đã làm cho người.” Và hắn ra đi, công-bố khắp toàn-thể thành-thị các điều vĩ-đại mà Giê-xu đã làm cho hắn.

Giê-xu chữa lành người đàn bà bệnh xuất huyết và hồi-sinh một đứa con gái (89/Lu-ca 8.40-8.56 /Ma-thi-ơ 9.18-9.26; Mác 5.21-5.43)

⁴⁰Và khi Giê-xu trở lại, đám đông hoan-ngheh Ngài, vì tất cả họ đang chờ Ngài. ⁴¹Và kia, một người đàn-ông tên là Giai-ru đến, và hắn là một người quản-trị hội-đường; và hắn gieo mình nơi chân của Giê-xu, và khấn-cầu Ngài đến nhà của hắn, ⁴²vì hắn có một đứa con gái độc nhất, khoảng 12 tuổi, và nó đang chết. Nhưng khi Ngài đi, các đám đông đang lấn ép Ngài.

⁴³Và một người đàn-bà là người đã có bệnh xuất huyết trong 12 năm, là người đã tiêu pha mọi sinh kế của bà cho các thầy thuốc và đã chẳng được chữa lành bởi bất cứ một người nào, ⁴⁴tới gần đằng sau Ngài, và sờ tua áo choàng của Ngài, và tức thì sự xuất huyết của bà ngưng lại. ⁴⁵Và Giê-xu nói: “Ai là kẻ đã sờ Ta?” Và trong khi tất cả đều chối điều đó, Phi-e-rô⁽¹⁾ nói: “Thưa Thầy, các đám đông chen-chúc và lấn ép Thầy.” ⁴⁶Nhưng Giê-xu nói: “Người nào đó đã sờ Ta; vì Ta biết rằng quyền-năng đã đi ra khỏi Ta.” ⁴⁷Và khi người đàn-bà đó thấy rằng mình đã chẳng có thể thoát khỏi sự nhận biết, bà đến run-rẩy và sắp *mình* xuống trước mặt Ngài, và công-bố trong sự hiện-diện của mọi người lý-do tại sao mình đã sờ Ngài, và bà đã tức thì được chữa lành như thế nào. ⁴⁸Và Ngài nói với bà: “Con gái⁽²⁾, đức-tin của con đã chữa con lành; hãy đi trong bình-an.”

⁴⁹Trong khi Ngài còn đang nói, có người nào đó đến từ nhà của người quản-trị hội-đường, nói: “Con gái của ông đã chết; đừng làm phiền Thầy nữa.” ⁵⁰Nhưng khi Giê-xu nghe, Ngài trả lời hắn: “Đừng sợ; chỉ tin, và cô bé sẽ được chữa lành.” ⁵¹Và khi Ngài đã tới nhà, Ngài không cho

¹bản khác thêm: và những người đi với Ngài;

²bản khác thêm: hãy vững tâm

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 8.52-9.36)

phép bất cứ một ai vào với Ngài, ngoại trừ Phi-e-rơ và Giăng và Gia-cơ, và cha và mẹ của đứa con gái. ⁵²Bảy giờ tất cả họ đang khóc và kể lể vì cô bé; nhưng Ngài nói: “Hãy ngưng khóc-lóc, vì cô bé đã chẳng chết, nhưng ngủ.” ⁵³Và họ nhào-cười Ngài, biết rằng cô bé đã chết. ⁵⁴Tuy nhiên Ngài cầm tay cô bé và gọi, nói: “Con nhỏ, hãy chỗi dậy!” ⁵⁵Và linh của cô trở lại, và cô đứng dậy tức thì; và Ngài truyền phải cho cô bé ăn. ⁵⁶Và cha mẹ của cô bé sùng-sốt; nhưng Ngài dạy họ chớ nói cho ai biết điều đã xảy ra.

Giê-xu sai 12 môn-đồ ra đi (93/Lu-ca 9.1-9.6 /Ma-thi-ơ 10.1-10.15; Mác 6.7-6.13)

9¹Và Ngài gọi 12 vị lại với nhau, và cho họ quyền-năng và thẩm-quyền trên tất cả qui-sứ, và để chữa lành các thứ bệnh. ²Và Ngài sai họ đi ra để công-bố vương-quốc của Đức Chúa TRỜI, và để làm việc chữa lành. ³Và Ngài nói với họ: “Đừng đem theo một cái gì cho cuộc du-hành, không gậy, không bao-bì, không bánh mì, không tiền bạc; và mỗi người cũng không có ngay cả 2 áo lót dài. ⁴Và hễ nhà nào các ngươi vào, hãy ở đó, và ra đi từ đó. ⁵Và về phần những kẻ không nhận các ngươi, khi các ngươi đi ra khỏi thành-thị đó, hãy phủi bụi khỏi chân các ngươi làm một lời chứng chống lại chúng.” ⁶Và ra đi, họ bắt đầu đi đó đây giữa các làng, thuyết-giảng tin-lành và chữa lành mọi nơi.

Hê-rốt giết Giăng Báp-tít (95/Lu-ca 9.7-9.9 /Ma-thi-ơ 14.1-14.12; Mác 6.14-6.29)

⁷Bảy giờ Hê-rốt thống-độc phần tư xứ nghe về mọi điều đã xảy ra; và hấn rất bối rối, vì có người nói rằng Giăng đã sống lại từ người chết, ⁸và có người nói rằng Ê-li-gia đã xuất-hiện, và bởi các kẻ khác rằng một trong các tiên-tri đời xưa đã sống lại. ⁹Và Hê-rốt nói: “Chính ta đã cho chặt đầu Giăng; nhưng người này là ai mà về hấn ta nghe những việc thế ấy?” Và hấn cứ cố gắng gặp Ngài.

Giê-xu cho 5 ngàn người ăn (96/Lu-ca 9.10-9.27 /Ma-thi-ơ 14.13-14.21; Mác 6.30-6.44; Giăng 6.1-6.15)

¹⁰Và khi các sứ-đồ trở về, họ thuật lại cho Ngài về tất cả họ đã làm. Và đem họ với Ngài, Ngài rút lui riêng tới một thị-xã tên là Bết-sai-da. ¹¹Song các đám đông biết về việc này và đi theo Ngài; và tiếp rước họ, Ngài nói với họ về vương-quốc của Đức Chúa TRỜI và chữa bệnh những kẻ có nhu-cầu chữa lành.

¹²Và ngày bắt đầu tàn, và 12 vị đến và nói với Ngài: “Xin cho đám đông đi, để họ có thể đi vào các làng và vùng thôn quê bao quanh và tìm chỗ trọ và có thức ăn thức uống; vì ở đây chúng ta ở trong một chỗ hoang-vắng.” ¹³Nhưng Ngài nói với họ: “Các ngươi cho họ vật gì để ăn!” Và họ nói: “Chúng ta không có hơn 5 ổ bánh và 2 con cá, trừ phi có lẽ chúng tôi đi và mua thức ăn cho tất cả những người này.” ¹⁴(Vì có khoảng 5 ngàn người đàn-ông). Và Ngài nói với các môn-đồ của mình: “Hãy khiến họ tựa xuống thành các nhóm khoảng 50 mỗi nhóm để ăn.” ¹⁵Và họ làm như thế và khiến tất cả dân-chúng tựa xuống. ¹⁶Và Ngài lấy 5 ổ bánh và 2 con cá, và nhìn lên trời, Ngài ban phước cho chúng, và bẻ chúng, và cử trao chúng cho các môn-đồ để đặt trước đám đông. ¹⁷Và tất cả chúng ăn và được no; và họ nhặt các mảnh vụn dư được

12 giờ đây.

Phi-e-rơ nói Giê-xu là Đấng Christ (109/Lu-ca 9.18-9.20 /Ma-thi-ơ 16.13-16.20; Mác 8.27-8.30)

¹⁸Và xảy ra trong khi Ngài đang cầu-nguyện một mình, các môn-đồ ở với Ngài, và Ngài hỏi họ, rằng: “Các đám đông nói rằng Ta là ai?” ¹⁹Và họ trả lời và nói: “Giăng Báp-tít; và các người khác nói: Ê-li-gia; song kẻ khác nói: một trong các đấng tiên-tri đời xưa đã sống lại.” ²⁰Và Ngài nói với họ: “Song các ngươi nói rằng Ta là ai?” Và Phi-e-rơ trả lời và nói: “Đấng Christ của Đức Chúa TRỜI.”

Lần thứ nhất Giê-xu cho biết trước cái chết của Ngài (110/Lu-ca 9.21-9.27 /Ma-thi-ơ 16.21-16.28; Mác 8.31-9.1)

²¹Nhưng Ngài cảnh-cáo họ, và chi-thị họ không được nói điều này cho bất cứ ai, ²²rằng: “Con Trai Loài Người phải chịu khổ nhiều điều và bị bác bỏ bởi các trưởng-lão và các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo, và bị giết và được sống lại vào ngày thứ ba.” ²³Và Ngài nói với tất cả: “Nếu có ai muốn đến sau Ta, kẻ đó hãy chối mình, và hãy vác thập-tự-giá của mình mỗi ngày, và đi theo Ta. ²⁴Vì hễ ai muốn cứu hồn mình thì sẽ mất nó, song hễ ai mất hồn mình vì có Ta, hấn là người sẽ cứu nó. ²⁵Vì một người được lợi gì nếu hấn được cả thế-gian, nhưng mất đi hay bỏ phễ chính mình? ²⁶Vì hễ ai hỏ-thẹn về Ta và các lời của Ta, về kẻ đó Con Trai Loài Người sẽ hỏ-thẹn khi Ngài đến trong vinh-quang của Ngài, và của Cha và của các thiên-sứ thánh. ²⁷Song Ta nói cùng các ngươi một cách chân thật, có một số thuộc về những kẻ đang đứng đây sẽ không ném sự chết cho đến khi họ thấy vương-quốc của Đức Chúa TRỜI.”

Giê-xu hóa-hình trên núi (111/Lu-ca 9.28-9.36 /Ma-thi-ơ 17.1-17.13; Mác 9.2-9.13)

²⁸Và độ 8 ngày sau các lời nói này, xảy ra rằng Ngài đem theo Phi-e-rơ và Giăng và Gia-cơ, và đi lên tới núi để cầu-nguyện. ²⁹Và trong khi Ngài đang cầu-nguyện, phong thái của mặt Ngài trở thành khác, và quần áo Ngài trở thành trắng và lóe lên như tia chớp. ³⁰Và kia, 2 người đàn-ông đang nói chuyện với Ngài; và họ là Môi-se và Ê-li-gia, ³¹họ, hiện ra trong vinh-quang, đang nói chuyện về sự ra đi của Ngài¹⁾ mà Ngài sắp hoàn-thành tại Giê-ru-sa-lem. ³²Bảy giờ Phi-e-rơ và các bạn của người đã ngủ thiếp đi; nhưng khi họ hoàn-toàn tỉnh, họ thấy vinh-quang của Ngài và 2 người đứng với Ngài. ³³Và xảy ra, khi 2 người này đang rời khỏi Ngài, Phi-e-rơ nói với Giê-xu: “Thưa Thầy, thật là tốt cho chúng tôi có ở đây; và xin để chúng tôi làm 3 đền tạm, 1 cho Thầy, và 1 cho Môi-se, và 1 cho Ê-li-gia”—không hiểu rõ mình đang nói gì. ³⁴Và trong khi người đang nói điều này, một đám mây hình thành và bắt đầu tỏ bóng xuống họ; và họ sợ-hãi khi họ vào đám mây. ³⁵Và có tiếng đi ra khỏi đám mây, rằng: “Đây là Con Trai của Ta, Đấng Được Chọn²⁾; hãy nghe Ngài!” ³⁶Và khi tiếng nói đó xảy ra, họ thấy chỉ một mình Giê-xu. Và họ giữ im-lặng, và không nói cho ai biết trong những ngày đó bất cứ một điều gì thuộc về các điều mà

¹⁾bản khác: sự qua đời của Ngài;

²⁾bản khác: Con Trai yêu quý của Ta

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 9.37-10.15)**

họ đã thấy.

Giê-xu chữa lành một cậu bé quỷ ám (112/Lu-ca 9.37-9.43 /Ma-thi-ơ 17.14-17.21; Mác 9.14-9.29)

37Và xảy ra vào ngày kế, rằng: khi họ đã đi xuống từ núi, một đám rất đông đón Ngài. 38Và kia, một người đàn-ông từ đám đông la lên, rằng: “Thầy ôi, tôi nài-xin Thầy đoái xem con trai của tôi, nó là *con trai* độc-nhất của tôi, 39và kia, một linh bắt nó, và nó thỉnh-linh hét lên, và nó vật *thằng nhỏ* ngã thành ra co quắp với bọt miếng sùi ra ở miệng, và khi nó hành-hạ *thằng-nhỏ*, nó chắc chắn là không rời *thằng nhỏ*. 40Và tôi đã nài-xin các môn-đồ của Thầy đuổi nó ra, và họ đã không thể.” 41Và Giê-xu trả lời và nói: “Ôi, thế-hệ ngoan-cổ và không tin, bao lâu Ta sẽ ở với các ngươi, và chịu đựng các ngươi? Hãy đem con trai của ngươi đến đây.” 42Và trong khi nó còn đang đến gần, con quỷ ném mạnh nó xuống đất, và vật nó ngã thành ra co quắp. Nhưng Giê-xu quở uế-linh, và chữa lành đứa con trai ấy, và giao nó lại cho cha của nó. 43Và tất cả họ đều sùng-sốt ở sự vĩ-đại của Đức Chúa TRỜI.

Lần thứ nhì Giê-xu cho biết trước cái chết của Ngài (113/Lu-ca 9.43b-9.45 /Ma-thi-ơ 17.22-17.23; Mác 9.30-9.32)

43bNhưng trong khi mọi người đang kinh-ngạc ở tất cả mà Ngài đang làm, Ngài nói với các môn-đồ của mình: 44“Hãy để các lời này lọt vào lỗ tai của các ngươi; vì Con Trai Loài Người sắp bị nộp vào tay loài người.” 45Nhưng họ không biết lời phát-biểu này, và nó được ân-giấu khỏi họ ngó hầu họ không thể lĩnh-hội nó; và họ sợ hỏi Ngài về lời phát-biểu này.

Các môn-đồ tranh-luận xem ai sẽ là người lớn nhất (115/Lu-ca 9.46-9.48 /Ma-thi-ơ 18.1-18.6; Mác 9.33-9.37)

46Và một cuộc tranh-luận vào trong họ để xem ai thuộc về họ có thể là kẻ lớn nhất. 47Nhưng Giê-xu, biết lập-luận trong tâm của họ, lấy một đĩa nhỏ và để nó đứng bên Ngài, 48và nói với họ: “Hãy ai nhận đĩa nhỏ này trong danh Ta, thì nhận Ta; và hãy ai nhận Ta, thì nhận Đấng đã sai Ta; vì kẻ nhỏ nhất giữa các ngươi, đây là kẻ lớn.”

Các môn-đồ cảm người khác dùng danh Giê-xu (116/Lu-ca 9.49-9.50 /Mác 9.38-9.41)

49Và Giảng trả lời và nói: “Thưa Thầy, chúng tôi thấy một người nào đó đuổi quỷ-sứ ra nhân danh Thầy; và chúng tôi đã cố ngăn-cản hắn, bởi vì hắn không đi theo cùng với chúng ta.” 50Nhưng Giê-xu nói với người: “Đừng ngăn-cản; vì người không chống các ngươi, là ủng hộ các ngươi.”

2. Mục-vụ của Giê-xu trên đường đến Giê-ru-sa-lem

Giê-xu dạy về giá phải trả việc theo Ngài (122/Lu-ca 9.51-9.62 /Ma-thi-ơ 8.18-8.22)

51Và xảy ra khi các ngày mà Ngài được cất lên đang đến gần rằng Ngài kiên-quyết hướng mặt của Ngài đi tới Giê-ru-sa-lem; 52và Ngài sai các sứ-giã đi tiến lên trước Ngài. Và họ đi, và vào một ngôi làng các người Sa-ma-ri để sắp-đặt cho Ngài. 53Và chúng chẳng tiếp nhận Ngài, bởi vì mặt của Ngài đang tiến hướng về Giê-ru-sa-lem. 54Và

khi các môn-đồ của Ngài, Gia-cơ và Giảng thấy, họ nói: “Thưa Chúa, Chúa có muốn chúng tôi ra lệnh cho lửa xuống từ trời và thiêu-hủy⁽¹⁾ chúng chăng?” 55Nhưng, Ngài xoay lại và quở-trách họ, [và nói: “Các ngươi không biết các ngươi thuộc về linh gì; 56vì Con Trai Loài Người đã chẳng đến để phá-hủy sinh-mạng của loài người, nhưng để cứu chúng.”⁽²⁾] Và họ đi tiếp tới một làng khác.

57Và trong khi họ đang đi dọc đường, có kẻ nói với Ngài: “Tôi sẽ đi theo Thầy bất cứ nơi nào Thầy đi.” 58Và Giê-xu nói với người đó: “Con cáo có hang, và chim trời có tổ, nhưng Con Trai Loài Người không có chỗ để gối đầu mình.” 59Và Ngài nói với kẻ khác: “Hãy theo Ta.” Song kẻ ấy nói: “Xin cho phép tôi trước tiên đi và chôn cha của tôi.” 60Song Ngài nói với hắn: “Hãy cho phép những kẻ chết chôn những kẻ chết của họ; nhưng còn ngươi, hãy đi và công-bổ mọi nơi vương-quốc của Đức Chúa TRỜI.” 61Và kẻ khác cũng nói: “Tôi sẽ đi theo Chúa, thưa Chúa; nhưng trước hết xin cho phép tôi nói lời từ-giã với các người ở nhà.” 62Song Giê-xu nói với hắn: “Không ai, sau khi tra tay mình vào cái cày và nhìn lại, là thích-hợp với vương-quốc của Đức Chúa TRỜI.”

Giê-xu sai đi 70 sứ-giã (130/Lu-ca 10.1-10.16)

10¹Bảy giờ sau việc này, Chúa chỉ-định 70⁽³⁾ người khác, và sai họ từng cặp đi trước Ngài đến mỗi thị-xã và chỗ mà chính Ngài sẽ đi đến. 2Và Ngài nói với họ: “Mùa gặt thì dồi dào, nhưng con gặt thì ít; bởi vậy hãy van xin Chúa của mùa gặt sai ra các con gặt vào trong mùa gặt của Ngài. 3Hãy đi con đường của các ngươi; này, Ta sai các ngươi đi ra như chiên con giữa bầy chó sói. 4Đừng đem theo ví tiền, bao bị, giày dép; và đừng chào bất cứ ai trên đường đi. 5Và bất cứ nhà nào các ngươi vào, trước hết hãy nói: ‘Bình-an ở cùng nhà này.’ 6Và nếu con trai của sự bình-an ở đó, sự bình-an của các ngươi sẽ ở trên người đó; nhưng nếu không, nó sẽ trở về cùng các ngươi. 7Và hãy ở lại trong nhà đó, ăn và uống các món từ họ; vì công-nhân xứng-đáng các tiền công của mình. 8Đừng cứ dòir chỗ từ nhà này tới nhà nọ. 8Và bất cứ một thị-xã nào các ngươi vào, và họ tiếp các ngươi, hãy ăn cái gì *người ta* đặt trước mặt các ngươi; 9hãy chữa lành những kẻ đau-ốm trong đó, và hãy nói với họ: ‘Vương-quốc của Đức Chúa TRỜI đã đến gần các ngươi.’ 10Song bất cứ một thị-xã nào các ngươi vào, và họ không tiếp các ngươi, hãy đi ra vào các đường phố của nó và nói: 11‘Ngay cả bụi của thị-xã của các ngươi bám vào những bàn chân của chúng ta, chúng ta cũng phải sạch chống lại các ngươi; tuy nhiên, hãy biết điều này, rằng vương-quốc của Đức Chúa TRỜI đã đến gần.’ 12Ta nói cùng các ngươi, sẽ có thể tha thứ được trong ngày đó cho Sô-đôm hơn là cho thị-xã đó. 13Khốn cho ngươi, Cô-ra-xin! Khốn cho ngươi, Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ, đã xảy ra trong các ngươi, đã từng được làm trong Ty-ơ và Si-đôn, thì chúng hẳn đã ăn-năn lâu rồi, ngồi trong vải bố và tro. 14Song sẽ có thể tha thứ được cho Ty-ơ và Si-đôn trong sự phán-xét ấy, hơn là cho các ngươi. 15Và ngươi, Ca-bê-na-um, ngươi sẽ không được tăng bốc lên tận trời, phải

¹Vài bản cổ xưa khác thêm: y như Ê-li-gia đã từng làm;

²vài bản cổ-xưa khác không có câu trong dấu ngoặc vuông

³bản khác: bảy mươi hai

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 10.16-11.9)

không? Không, người sẽ bị đem xuống Âm-phủ. 16Kẻ lắng nghe các người, lắng nghe Ta, và kẻ bác-bỏ các người, bác-bỏ Ta, và kẻ bác-bỏ Ta, bác-bỏ Đấng đã sai Ta.”

Bảy mươi sứ-giả trở về (131/Lu-ca 10.17-10.24)

17Và 70⁽¹⁾ vị trở về với niềm vui, nói: “Thưa Chúa, ngay cả qui-sứ cũng ở dưới quyền của chúng tôi nhân danh Chúa!” 18Và Ngài nói với họ: “Ta đã ngắm xem Sa-tan sa xuống từ trời như chớp. 19Ngày, Ta đã cho các người thâm-quyền để giẫm lên rắn và con bọ cạp, và trên tất cả mọi quyền-năng của kẻ thù, và chẳng có gì sẽ làm hại các người. 20Tuy nhiên, khổ vui mừng trong điều này, rằng các linh ở dưới quyền của các người, song hãy vui mừng rằng⁽²⁾ tên của các người được ghi trong trời.”

21Vào chính giờ đó Ngài rất hoan-hỉ trong Đức Thánh Linh⁽³⁾ và nói: “Con ca-tụng Cha, Cha ôi, Chúa của trời và đất, rằng Cha đã giấu các điều này khỏi *những kẻ khôn* và thông-minh và đã tiết-lộ chúng cho những đứa con nít. Vâng, thưa Cha, vì như vậy nó đã rất thú vị trước mắt Cha. 22⁽⁴⁾ Mọi việc đã được giao cho Con bởi Cha của Con; và chẳng một ai biết Con là ai ngoại trừ Cha, hoặc Cha là ai ngoại trừ Con, và bất cứ người nào cho kẻ đó Con muốn tiết-lộ Cha.” 23Và xoay qua các môn-đồ, Ngài nói một cách riêng tư: “Phước cho những con mắt thấy các điều các người thấy, 24vì Ta nói cùng các người, rằng nhiều đấng tiên-tri và các vua đã ước muốn thấy những điều các người thấy, và đã chẳng thấy, và nghe những điều các người nghe, và đã chẳng nghe.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về người Sa-ma-ri tốt lành (132/Lu-ca 10.25-10.37)

25Và kia, một luật-sư nọ đứng dậy và thử Ngài, nói: “Thưa thầy, điều gì tôi phải làm để thừa-hưởng sự sống đời đời?” 26Và Ngài nói với hắn: “Điều gì được viết trong Luật-pháp? Người đọc thể nào?” 27Và hắn trả lời và nói: “NGƯỜI PHẢI THƯƠNG YÊU ĐỨC CHÚA, ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA NGƯỜI, VỚI TẤT CẢ TÂM CỦA NGƯỜI, VÀ VỚI TẤT CẢ HỒN CỦA NGƯỜI, VÀ VỚI TẤT CẢ SỨC LỰC CỦA NGƯỜI, VÀ VỚI TẤT CẢ TRÍ-TUỆ CỦA NGƯỜI; VÀ NGƯỜI LÂN-CẬN CỦA NGƯỜI NHƯ CHÍNH NGƯỜI⁽⁵⁾.” 28Và Ngài nói với hắn: “Người đã trả lời đúng; HÃY LÀM ĐIỀU NÀY, VÀ NGƯỜI SẼ SỐNG⁽⁶⁾.” 29Song muốn tự xưng công-chính, hắn nói với Giê-xu: “Và ai là người lân-cận của tôi?” 30Giê-xu đáp lời và nói: “Một ông nọ đang đi xuống từ Giê-ru-sa-lem tới Giê-ri-cô; và hắn rơi vào giữa những kẻ cướp, và chúng lột trần hắn và để những cú đánh trên hắn, và bỏ đi để hắn lại nửa chết. 31Và bởi sự tình cờ một thầy tế-lễ nọ đang đi xuống trên con đường đó, và khi gã thấy hắn, gã đi qua ở phía bên kia. 32Và y như vậy một người Lê-vi, khi gã tới chỗ đó và thấy hắn, cũng đi qua ở phía bên kia. 33Song một người Sa-ma-ri nọ, ở trên một cuộc hành trình, tình-cờ gặp hắn; và khi gã thấy hắn, gã cảm thấy thương-xót, 34và đến cùng hắn, và băng bó hết các vết thương của hắn, đổ dầu và rượu nho trên chúng; và gã đặt hắn trên

chính con thú của gã, và đem hắn đến một quán trọ, và săn-sóc hắn. 35Và vào ngày kế⁽⁷⁾, gã lấy ra 2 đơ-na-ri⁽⁸⁾ và đưa chúng cho chủ quán và nói: ‘Xin săn-sóc ông ta, và nếu ông tốn thêm bất cứ cái gì, khi tôi trở lại, tôi sẽ trả cho ông.’ 36Ai trong 3 người này, *theo* người nghĩ, chúng tỏ là người lân-cận đối với kẻ đã rơi vào tay các kẻ cướp?” 37Và hắn nói: “Người đã tỏ lòng khoan-dung cho kẻ ấy.” Và Giê-xu nói với hắn: “Hãy đi và làm cùng một thứ.”

Giê-xu thăm Ma-ri và Ma-thê (133/Lu-ca 10.38-10.42)

38Bấy giờ, khi họ đi tiếp, Ngài vào một làng kia; và một người đàn-bà nọ tên là Ma-thê tiếp-rước Ngài vào nhà mình. 39Và bà có một người em gái tên là Ma-ri, là người ngồi nơi chân của Ngài mà đang lắng nghe lời của Chúa. 40Nhưng Ma-thê bối-rối với nhiều sự hầu hạ; và bà bước tới Ngài và nói: “Thưa Chúa, Chúa không ưu-tư rằng em gái của tôi đã để tôi làm mọi việc hầu hạ một mình sao? Vậy thì xin bảo nó giúp tôi.” 41Nhưng Chúa trả lời và nói với bà: “Ma-thê, Ma-thê, người lo nghĩ và lo-lắng về quá nhiều việc; 42song chỉ có một ít việc là cần, thật ra chỉ có một, vì Ma-ri đã chọn phần tốt, phần này sẽ không được lấy đi khỏi nó.”

Giê-xu dạy các môn-đồ Ngài về sự cầu-nguyện (134/Lu-ca 11.1-11.13)

11Và xảy ra rằng trong khi Ngài đang cầu-nguyện ở một chỗ nọ, sau khi Ngài đã dứt, một trong các môn-đồ của Ngài nói với Ngài: “Thưa Chúa, xin dạy chúng tôi cầu-nguyện y như Giảng cũng đã dạy các môn-đồ của ông.” 2Và Ngài nói với họ: “Khi các người cầu-nguyện, hãy nói:

‘Lạy Cha⁽⁹⁾! Danh Cha được thánh.

Vương-quốc của Cha được đến⁽¹⁰⁾.

3Xin cho chúng con mỗi ngày bánh hằng ngày của chúng con.

4Và xin tha-thứ cho chúng con tội của chúng con,

Vì chính chúng con cũng tha-thứ mọi kẻ mắc nợ chúng con.

Và xin đừng dẫn chúng con vào trong thử-thách⁽¹¹⁾.’ ”

5Và Ngài nói với họ: “Kẻ nào trong các người có một người bạn, và nửa đêm đi tới nó, và nói với nó: ‘Bạn ơi, xin cho tôi mượn 3 ổ bánh; 6vì một người bạn của tôi đã đến cùng tôi từ một cuộc hành trình, và tôi không có gì để đặt trước mặt nó’; 7và từ bên trong nhà, nó trả lời và nói: ‘Đừng làm phiền tôi; cửa đã được đóng rồi và các con tôi với tôi ở trên giường; tôi không thể dậy và cho bạn *cái gì cả*.’ 8Ta bảo các người: mặc dù nó chẳng muốn dậy và cho người ấy *cái gì cả* bởi vì người ấy là bạn của nó, tuy nhiên vì sự kiên-trì của người ấy, nó sẽ dậy và cho người ấy mọi thứ người ấy cần. 9Và Ta nói cùng các người: Hãy xin, và các người sẽ được cho; hãy tìm kiếm, và các người sẽ tìm được; hãy gõ, và các người sẽ được mở cho.

¹bản khác: 72

²bản khác thêm: song thay vì vậy hãy mừng

³bản khác: trong Linh

⁴bản khác thêm: Xoay lại cùng các môn-đồ Ngài nói: “Mọi việc...

⁵Bài giảng của Môi-se 6.5; Lê-vi 19.18

⁶Lê-vi 18.5; Ê-xê-chiên 20.11

⁷bản khác thêm: khi ông ta rời

⁸Đơ-na-ri là tiền công một ngày thông thường trả cho một người làm việc lao-động

⁹bản khác: “Lạy Cha chúng con ở trên trời!”

¹⁰bản khác: “Thánh Linh của Cha đến trên chúng con và tẩy uế chúng con.” Bản khác thêm: Ý Cha được nên ở đất như trời.

¹¹bản khác thêm: nhưng cứu chúng con khỏi kẻ ác

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 11.10-11.48)**

10Vì mọi kẻ xin, nhận; và kẻ tìm, tìm được; và cho kẻ gõ cửa, sẽ được mở. 11Bây giờ kẻ nào trong các người, một người con trai, xin người cha¹⁾ một con cá, người cha sẽ cho nó một con rắn thay vì một con cá chăng? 12Hoặc nếu đứa con xin trứng, người cha sẽ cho con bọ cạp chăng? 13Thế thì, nếu các người, là xấu-xa, biết ban quà tốt cho con cái của các người thế nào, thì nhiều hơn biết bao Cha từ trời ban Đức Thánh-Linh²⁾ cho những kẻ xin Ngài?

Giê-xu trả lời các sự buộc tội thù-nghịch (135/Lu-ca 11.14-11.28)

14Và Ngài đuổi ra một con quỷ, và nó câm; và xảy ra rằng khi con quỷ đó đã đi ra, người câm ấy nói chuyện; và các đám đông sững-sốt. 15Nhưng một vài người của họ nói: “Ông ta đuổi qui-sứ ra bởi Bê-ên-xê-bun, kẻ cai-trị qui-sứ.” 16Và những kẻ khác, đang thù Ngài, đòi Ngài một dấu-hiệu từ trời. 17Song Ngài biết tư-tướng của họ, và nói với họ: “Mọi vương-quốc chia-rẽ chống lại chính nó, thì bị tàn-phá; và một nhà chia-rẽ chống lại chính nó, thì sập đổ. 18Và nếu Sa-tan cũng chia-rẽ chống lại chính nó, làm sao vương-quốc của nó sẽ đứng được? Vì các người nói rằng Ta đuổi qui-sứ ra bởi Bê-ên-xê-bun. 19Và nếu Ta bởi Bê-ên-xê-bun đuổi qui-sứ ra, bởi ai những con trai³⁾ của các người đuổi chúng ra? Vì thế chúng sẽ là các thâm-phán của các người. 20Song nếu Ta đuổi qui-sứ ra bởi ngón tay của Đức Chúa TRỜI, thì vương-quốc của Đức Chúa TRỜI đã đến trên các người. 21Khi một người mạnh sức, trang bị vũ-khí đầy đủ, canh-giữ nhà cửa vườn tược của nó, các vật sở-hữu của nó được an-toàn; 22nhưng khi có kẻ mạnh hơn nó, tấn-công nó và chế-ngự nó, kẻ đó lấy đi khỏi nó mọi áo giáp của nó mà nó đã từng tin-cậy, và phân-phối của cướp bóc của nó. 23Kẻ không ở cùng Ta thì chống lại Ta; và kẻ không hợp lại với Ta, thì chạy tán-loạn. 24Khi uế-linh đi ra khỏi hần, nó đi qua các chỗ không có nước tìm chỗ nghỉ, và không tìm được một chỗ nào cả, nó nói: ‘ta sẽ trở lại nhà của ta mà từ đó ta đã đến.’ 25Và khi nó đến, nó tìm thấy nhà được quét sạch và xếp đặt thứ-tự. 26Thế thì, nó đi và đem theo 7 linh khác xấu-xa hơn chính nó, và chúng vào trong và sống ở đó; và tình-trạng sau cùng của người đó trở nên tệ hơn tình-trạng ban đầu.”

27Trong khi Giê-xu đang nói các điều này, một trong các người đàn-bà trong đám đông cất tiếng của ả lên, và nói với Ngài: “Phước cho tử-cung đã sinh ra Thầy, và các vú mà Thầy đã bú!” 28Nhưng Ngài nói: “Trái lại, phước cho những kẻ nghe lời của Đức Chúa TRỜI và tuân theo lời đó.”

Giê-xu cảnh cáo nên tránh sự không tin (136/Lu-ca 11.29-11.32)

29Và các đám đông đang tăng thêm, Ngài bắt đầu nói: “Thế-hệ này là một thế-hệ độc-ác; nó kiếm một dấu-hiệu, và không có một dấu-hiệu nào sẽ được cho nó ngoại trừ dấu-hiệu Giô-na⁴⁾. 30Vì y như Giô-na đã trở thành một

dấu-hiệu cho dân Ni-ni-ve, thế là Con Trai Loài Người sẽ là dấu-hiệu cho thế-hệ này. 31Nữ-hoàng Phươg-Nam sẽ chỗi dậy với các người ở thế-hệ này ở sự phán-quyết và lên án chúng, bởi vì bà đã đến từ các nơi tận-cùng của trái đất để nghe sự khôn-ngoan của Sa-lô-môn; và này, ở đây có cái gì đó vĩ-đại hơn Sa-lô-môn. 32Các người Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với thế-hệ này ở sự phán-quyết và lên án nó, bởi vì họ đã ăn-năn ở sự thuyết-giảng của Giô-na; và này, ở đây có cái gì đó vĩ-đại hơn Giô-na.

Giê-xu giảng-dạy về ánh-sáng ở bên trong (137/Lu-ca 11.33-11.36)

33“Không người nào, sau khi thắp đèn, cất nó đi trong hầm, hay dưới cái thùng to, nhưng đặt nó trên chân đèn, để những kẻ đi vào được thấy ánh-sáng. 34Cái đèn của thân-thể của các người là con mắt của các người; khi con mắt của các người sáng, toàn thân của các người đầy sự sáng; nhưng khi nó xấu, thân-thể của các người cũng đầy sự tối-tăm. 35Thế thì, hãy đề-phòng rằng sự sáng trong các người không thể là sự tối-tăm. 36Bởi vậy, nếu toàn-thể thân-thể các người đầy sự sáng, cùng với không có phần tối nào trong nó, nó sẽ được soi-sáng một cách hoàn-toàn, như khi cái đèn chiếu sáng các người với các tia sáng của nó.”

Giê-xu chỉ-trích các lãnh-tụ tôn-giáo (138/Lu-ca 11.37-11.54)

37Bây giờ khi Ngài đã nói xong, 1 người Pha-ri-si xin Ngài dùng bữa ăn trưa với hần; và Ngài đi vào, và tựa nơi bàn ăn. 38Và khi người Pha-ri-si thấy vậy, hần kinh-ngạc rằng Ngài trước nhất đã chẳng rửa⁵⁾ một cách đúng nghi-lễ trước bữa ăn. 39Song Chúa nói với hần: “Bây giờ, các người, các người Pha-ri-si, rửa sạch bên ngoài cái tách và cái đĩa; song bên trong của các người đầy sự trộm cướp và độc-ác. 40Các người, các kẻ khờ dại, không phải Đấng đã làm bên ngoài cũng làm bên trong hay sao? 41Song hãy ban cho điều ở bên trong như lòng nhân đức, và rồi mọi thứ thì sạch cho các người. 42Nhưng khốn cho các người, các người Pha-ri-si! Vì các người trả một-phần-mười bạc-hà và ván-hương và mọi thứ thảo-mộc trong vườn, mà coi thường công-ly và tình yêu-thương của Đức Chúa TRỜI; song các điều này là các điều các người đã phải làm, mà không bỏ sót các điều khác. 43Khốn cho các người, các người Pha-ri-si! Vì các người thích các ghế hàng đầu trong các hội-đường, và các lời chào kính-trọng trong các chỗ chợ. 44Khốn cho các người! Vì các người giống như các nắm mồ bị che khuất, và người ta bước đi trên chúng mà không biết.”

45Và 1 người trong các luật-sư nói với Ngài để đáp lại: “Thưa Thầy, khi Thầy nói điều này, Thầy cũng nhục-mạ chúng tôi.” 46Nhưng Ngài nói: “Cũng khốn cho các người, các luật-sư! Vì các người đè người ta xuống bằng các gánh nặng khó mang, và chính các người cũng không muốn thậm-chí đụng tới các gánh nặng đó bằng một trong những ngón tay của các người. 47Khốn cho các người! Vì các người xây mồ của các đấng tiên-tri, và chính tổ-phụ của các người đã giết họ. 48Do vậy, các người là các nhân-chứng và tán-thành các việc làm của tổ-phụ của các

¹bản khác thêm: bánh mì mà cho đá

²bản khác thêm: từ trời

³bản khác: các người trừ quỷ

⁴bản khác thêm: tiên-tri

⁵nguyên ngữ: báp-tem, nhúng chìm trong nước

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 11.49-12.34)**

người; bởi vì chính chúng là những kẻ đã giết họ, và các người xây *mỏ của họ*.⁴⁹ Vì lý-do này, sự khôn-giao của Đức Chúa TRỜI cũng đã nói: ‘Ta sẽ sai đến cùng chúng các đấng tiên-tri và các sứ-đồ, và chúng sẽ giết *một số* người trong họ và chúng sẽ làm khổ *một số* người,’⁵⁰ để máu của tất cả các đấng tiên-tri, bị đổ ra từ sáng thế, được dùng làm cáo trạng chống lại thể-hệ này,⁵¹ từ máu của A-bên đến máu của Xa-cha-ri, là kẻ đã bỏ mạng giữa bàn-thờ và đền của Đức Chúa TRỜI; phải, Ta nói cho các người biết, sẽ được dùng làm cáo trạng chống lại thể-hệ này.⁵² Không cho các người, các luật-su! Vì các người đã lấy đi chìa khóa của kiến-thức; tự các người đã không vào trong, và những kẻ đang vào trong các người đã ngăn-cản.”

53 Và khi Ngài bỏ chỗ đó, các thầy thông-giáo và các người Pha-ri-si bắt đầu rất thù-hằn và chât-vấn Ngài một cách ráo-riết về nhiều vấn-đề,⁵⁴ âm-mur chống lại Ngài, để bắt một điều gì đó ra khỏi miệng của Ngài.

Giê-xu nói chống lại sự đạo-đức giả (139/Lu-ca 12.1-12.12)

12¹ Trong hoàn cảnh này, sau khi quá nhiều hằng ngàn người thuộc về đám đông đã họp lại với nhau, nhiều đến nỗi họ đạp lên nhau, Ngài bắt đầu nói với các môn-đồ của Ngài trước nhất: “Hãy coi chừng men của các người Pha-ri-si, đó là đạo-đức giả.² Nhưng chẳng có gì bị che đậy mà sẽ không bị tiết-lộ, và bị giấu mà sẽ không được biết đến.³ Vì lý-do đó, bất cứ điều gì các người đã nói trong chỗ tối, sẽ được nghe nơi sáng, và điều gì các người đã nói vào lỗ tai trong các nội-phòng sẽ được công-bố trên các mái nhà⁽¹⁾.⁴ Và Ta nói cùng các người, hỡi các bạn của Ta, đừng sợ những kẻ giết thể-xác, và sau đó không có gì khác mà chúng có thể làm.⁵ Nhưng Ta sẽ báo cho các người biết ai để sợ: hãy sợ Đấng, sau khi Ngài đã giết, có quyền ném vào âm-phủ; phải, Ta báo các người, hãy sợ Ngài!⁶ Không phải 5 con chim sẽ bán được 2 đồng xu⁽²⁾ sao? Và thể mà không có 1 con nào trong bọn chúng bị bỏ quên trước mặt Đức Chúa TRỜI.⁷ Quả thật, chính tất cả những cọng tóc trên đầu của các người đều được đếm. Đừng sợ; các người có giá-trị hơn nhiều chim sẽ.⁸ Và Ta nói cùng các người, mọi kẻ xưng-nhận Ta trước mặt người ta, Con Trai Loài Người cũng sẽ xưng-nhận kẻ đó trước mặt các thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI;⁹ nhưng kẻ chối Ta trước mặt người ta sẽ bị chối trước mặt các thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI.¹⁰ Và mọi kẻ sẽ nói 1 lời chống lại Con Trai Loài Người, kẻ đó sẽ được tha-thứ; nhưng kẻ nói phạm-thượng chống lại Đức Thánh-Linh sẽ không được tha-thứ.¹¹ Và khi họ đưa các người đến trước các hội-đường và các người thống trị và các nhà cầm-quyền, chớ lo về thể nào hay điều gì các người nên nói để bình-vực mình, hoặc điều gì các người nên nói;¹² vì Đức Thánh-Linh sẽ dạy các người trong chính giờ đó điều các người phải nói.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về người khờ-dại giàu có (140/Lu-ca 12.13-12.21)

13 Và có người trong đám đông thưa với Ngài: “Thưa

¹ công-bố công-khai

² nguyên ngữ: đồng xu, đồng nhỏ nhất bằng đồng

Thầy, xin báo anh tôi chia của kẻ-thừa với tôi.”¹⁴ Nhưng Ngài nói với hắn: “Hỡi người kia, ai đã chỉ-định Ta làm thẩm-phán hay trọng-tài trên các người? ¹⁵ Và Ngài nói với họ: “Hãy coi chừng, và hãy đề-phòng mọi hình-thức của tánh tham-lam; vì không phải khi một người dư-dật thì đời sống của hắn chỉ gồm có của-cái đâu.”¹⁶ Và Ngài nói cho họ biết một ẩn-dụ, rằng: “Đất của một người giàu-có nọ có khả-năng sản-xuất rất nhiều.¹⁷ Và hắn bắt đầu tự lý-luận, nói: ‘Ta sẽ làm gì, vì ta không có chỗ để chứa thu-hoạch của vụ mùa của ta?’¹⁸ Và hắn nói: ‘Đây là điều ta sẽ làm: ta sẽ kéo đổ các kho của ta và xây cất các kho rộng lớn hơn, và ở đó ta sẽ chứa tất cả thóc lúa của ta và đồ vật của ta.’¹⁹ Và ta sẽ nói với hắn ta: ‘Hồn ơi, người có nhiều đồ vật được để dành cho nhiều năm; hãy nhận sự thanh thân của người, ăn, uống và hãy vui về.’²⁰ Nhưng Đức Chúa TRỜI nói với hắn: ‘Người, kẻ dại! Đêm này chúng đang đòi hồn người từ người; và ai sẽ làm chủ cái người đã dự-bị?’²¹ Người để dành của cải tích-trữ cho chính mình, và không giàu-có hưởng về Đức Chúa TRỜI là như thế.”

Giê-xu cảnh-cáo về sự lo-lắng (141/Lu-ca 12.22-12.34)

22 Và Ngài nói cùng các môn-đồ của Ngài: “Vì lý-do này, Ta nói cùng các người: đừng lo-lắng về sự sống của các người, về cái các người sẽ ăn, hoặc cho thân-thể của các người, về thứ các người sẽ mặc.²³ Vì sự sống hơn thức-ăn, và thân-thể hơn đồ-mặc.²⁴ Hãy xem các con quạ, vì chúng không gieo không gặt; và chúng không có buồng kho không có vựa; song Đức Chúa TRỜI vẫn nuôi chúng; các người có giá-trị nhiều hơn chim-chóc biết bao!²⁵ Và ai trong các người bởi lo-lắng có thể thêm *chỉ* 1 cu-bít vào quãng đời⁽³⁾ của mình chẳng? ²⁶ Thể thì nếu các người không thể làm được ngay cả 1 việc rất nhỏ, tại sao các người lo-lắng về các vấn-đề khác? ²⁷ Hãy xem hoa huệ, chúng mọc lên thể nào; chúng không làm việc cực-nhọc không kéo chỉ⁽⁴⁾; nhưng Ta nói cho các người biết, ngay cả Sa-lô-môn trong tất cả vinh-quang của người đã chẳng mặc giống như 1 cái hoa này.²⁸ Song nếu Đức Chúa TRỜI còn trang-điểm cho cỏ ngoài đồng như thế, thứ sống hôm nay và bị ném vào lò lửa ngày mai, thì hơn biết bao Ngài sẽ mặc cho các người, hỡi những kẻ có ít đức-tin!²⁹ Và đừng kiếm cái các người sẽ ăn và cái các người sẽ uống, và đừng cứ lo-lắng.³⁰ Vì tất cả các điều này các dân-tộc thuộc về thể-gian thiết-tha tìm kiếm; song Cha của các người biết rằng các người cần các điều này.³¹ Nhưng hãy tìm kiếm vương-quốc của Ngài⁽⁵⁾, và các điều này sẽ được thêm vào cho các người.³² Đừng sợ, hỡi bầy nhỏ, vì Cha của các người đã vui-vẻ chọn cho các người vương-quốc đó.³³ Hãy bán tài-sản của các người và cho vào việc từ-thiện; hãy làm cho mình các túi không mòn, của-báu không hỏng bao giờ hết trong trời, nơi không có kẻ trộm nào đến gần, không có con nhậy phá-hủy.³⁴ Vì của-báu của các người ở đâu, tâm của các người cũng sẽ ở đó.

Giê-xu báo trước về việc chuẩn-bị cho việc đến của Ngài (142/Lu-ca 12.35-12.48)

³ hay: thêm một cu-bít vào chiều cao của mình

⁴ bản khác: chúng không kéo chỉ cũng không dệt

⁵ bản khác: của Chúa Trời

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 12.35-13.16)**

35“Hãy cho cái hông của các ngươi được thắt lại⁽¹⁾, và giữ những ngọn đèn của các ngươi cháy. 36Và hãy như người ta đang chờ ông chủ của mình khi ông trở về từ tiệc cưới, ngõ hầu chúng có thể mở cửa cho ông tức thì khi ông đến và gõ. 37Phước cho những kẻ nô-lệ mà chủ sẽ thấy tỉnh-táo khi ông ta đến; quả thật, Ta nói cùng các ngươi rằng: ông ta sẽ thất lung của mình để phục-dịch, và khiến chúng tựa nơi bàn ăn, và sẽ đến gần và hầu bàn chúng. 38Hoặc ông ta đến trong canh thứ nhì⁽²⁾, hay ngay cả trong canh ba, và thấy chúng như thế, phước cho các kẻ nô-lệ đó. 39Và hãy biết điều này, rằng nếu gia-trưởng đã biết vào giờ nào kẻ trộm sẽ đến, hẳn sẽ⁽³⁾ chẳng để nhà của hắn bị đào ngạch. 40Các ngươi cũng vậy, hãy sẵn-sàng, vì Con Trai Loài Người sẽ đến vào giờ mà các ngươi không tưởng.”

41Và Phi-e-rơ nói: “Thưa Chúa, Chúa đang nói ân-dụ này cho chúng tôi, hay cũng cho mọi người?” 42Và Chúa nói: “Thế thì ai là người quản-gia biết phải trái và trung-tín, mà chủ của hắn sẽ giao nhiệm-vụ coi-sóc các đầy-tớ của mình, để cho chúng các khâu-phần của chúng vào thời-điểm đúng? 43Phước cho kẻ nô-lệ đó mà chủ của nó sẽ thấy làm như thế khi hắn đến. 44Quả thật Ta nói cùng các ngươi, rằng hẳn sẽ giao kẻ đó nhiệm-vụ coi-sóc tất cả của-cái của hắn. 45Nhưng nếu kẻ nô-lệ đó nói trong tâm của nó: ‘Chủ của mình đang chậm đến,’ và bắt đầu đánh-đập những kẻ nô-lệ khác, nam lẫn nữ, và ăn và uống và say rượu; 46chủ kẻ nô-lệ đó sẽ đến vào ngày khi nó không mong đợi, và vào giờ nó không biết, và sẽ chặt nó thành từng mảnh⁽⁴⁾, và chỉ-định cho nó một chỗ với các kẻ vô tín. 47Và kẻ nô-lệ đó đã biết ý chủ của nó và đã không sẵn-sàng hay đã chẳng hành-động theo ý chủ của nó, sẽ nhận nhiều lần roi, 48song kẻ đã chẳng biết, và đã phạm việc đáng những cú đánh đòn, sẽ nhận chỉ một ít. Và mọi kẻ đã được cho nhiều, sẽ bị đòi hỏi nhiều; và những kẻ mà họ đã ủy-thác nhiều, kẻ đó họ sẽ đòi càng nhiều hơn.

Giê-xu cho biết trước sự phân ly sắp đến (143/Lu-ca 12.49-12.53)

49“Ta đã đến để ném lửa trên trái đất, và Ta muốn nó đã bắt lửa rồi biết bao! 50Song Ta có một báp-tem để được báp-tem, và Ta khổ sở biết bao cho đến khi nó được hoàn-thành! 51Các ngươi tưởng rằng Ta đã đến để ban hòa-bình trên đất ư? Ta nói cho các ngươi biết, không, song đúng hơn là sự chia rẽ; 52vì từ nay về sau, 5 phần-tử trong 1 gia-hộ sẽ bị chia rẽ, 3 chống lại 2, và 2 chống lại 3. 53Chúng sẽ bị chia rẽ: cha chống lại con trai, và con trai chống lại cha; mẹ chống lại con gái, và con gái chống lại mẹ; mẹ chồng chống lại con dâu, và con dâu chống lại mẹ chồng.”

Giê-xu báo cho biết trước sự biến-động tương-lai (144/Lu-ca 12.54-12.59)

54Và Ngài cũng nói cùng các đám đông: “Khi các ngươi thấy đám mây nổi lên ở phương tây, tức thì các ngươi nói, ‘Một trận mưa rào sẽ đến,’ và thế là nó xảy ra. 55Và khi

gió nam thổi, các ngươi nói, ‘Sẽ là một ngày nóng,’ và nó xảy ra. 56Các ngươi, những kẻ đạo-đức giả! Các ngươi biết làm sao để phân-tích khí-sắc của trái đất và bầu trời, nhưng các ngươi không phân-tích thời-kỳ này như thế nào? 57Và tại sao các ngươi ngay cả không dựa trên sáng-kiến riêng của mình đoán-xét điều gì là đúng? 58Vì trong khi các ngươi đang đi với địch thù của các ngươi để ra trước mặt thẩm-phán, trên đường đi hãy làm một nỗ lực để thoát khỏi kẻ đó, để nó không thể kéo các ngươi tới trước thẩm-phán, và thẩm-phán giao các ngươi cho cảnh-sát, và cảnh-sát ném các ngươi vào trong tù. 59Ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ không được ra khỏi chỗ đó cho đến khi các ngươi đã trả chính đồng xu cuối cùng.”

Giê-xu kêu dân chúng ăn-năn (145/Lu-ca 13.1-13.9)

131Bấy giờ vào cùng một dịp đó, có một vài người đang hiện-diện phúc-trình lên Ngài về các người Ga-li-lê mà Phi-lát đã trộn máu của họ với các tế-vật của họ. 2Và Ngài trả lời và nói với chúng: “Các ngươi tưởng rằng các người Ga-li-lê này là các kẻ phạm tội lớn hơn tất cả các người Ga-li-lê khác, bởi vì họ đã chịu số phận này ư? 3Ta nói cho các ngươi biết, không, song trừ phi các ngươi ăn-năn, tất cả các ngươi sẽ bỏ mạng giống như vậy. 4Hay có phải các ngươi tưởng rằng 18 người đó mà cái tháp tại Si-lô-ê đã ngã xuống trên họ và đã giết họ, là các con nợ tệ hơn tất cả các người sống tại Giê-ru-salem sao? 5Ta nói cùng các ngươi, không, song trừ phi các ngươi ăn-năn, tất cả các ngươi sẽ bỏ mạng giống như vậy.”

6Và Ngài nói ân-dụ này: “Một người đàn-ông nọ có 1 cây vả đã được trồng trong vườn nho của hắn; và hắn đã đến tìm trái trên nó, và đã chẳng tìm thấy 1 trái nào cả. 7Và hắn nói với người giữ vườn nho, ‘Này, trong 3 năm, ta đã đến tìm trái trên cây và này và ta chẳng tìm thấy 1 trái nào cả. Hãy đốn nó xuống! Tại sao nó không làm hết đất vậy?’ 8Và người ấy trả lời: ‘Thưa ông, xin cũng để mặc kệ nó trong năm này, cho đến khi tôi đào xung quanh nó và đổ phân-bón vào; 9và nếu năm tới nó mang trái, thì tốt; còn không, xin đốn nó xuống.’”

Giê-xu chữa lành người đàn-bà tàn-tật (146/Lu-ca 13.10-13.17)

10Và Ngài giảng-dạy trong một hội-đường vào ngày Ngung-nghi. 11Và kia, có 1 người đàn-bà trong 18 năm đã có một bệnh gây ra bởi 1 linh; và bà bị còng lưng gấp đôi, và không có thể thẳng lên một chút nào cả. 12Và khi Giê-xu thấy bà, Ngài gọi bà qua và nói với bà: “Người đàn-bà kia, ngươi được thoát khỏi bệnh của ngươi.” 13Và Ngài đặt các bàn tay của Ngài trên bà; và tức thì bà đứng thẳng lại, và tôn-vinh Đức Chúa TRỜI. 14Và viên-chức hội-đường, phẫn-nộ vì Giê-xu đã chữa bệnh vào ngày Ngung-nghi, nói với đám đông để đáp lại: “Có 6 ngày để làm công việc; bởi vậy hãy đến trong các ngày đó mà không vào ngày Ngung-nghi để được chữa lành.” 15Song Chúa trả lời hắn và nói: “Các ngươi, những kẻ đạo-đức giả, không phải mỗi đứa trong các ngươi vào ngày Ngung-nghi, mở bò của ngươi hay lừa của ngươi ra khỏi chuồng, và dắt nó đi ra để cho nó uống nước hay sao? 16Và người đàn-bà này, như là con gái của Áp-ra-ham, mà Sa-tan đã trói 18 năm trường, há bà không được tha khỏi sự giam-cầm này vào ngày Ngung-nghi hay sao?”

¹bản khác: hãy ăn-mặc trong sự sẵn-sàng

²canh nhì: 9 giờ tối tới nửa đêm

³bản khác thêm: canh gác và

⁴hay: chém kẻ đó

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 13.17-14.18)**

17Và khi Ngài nói điều này, tất cả các đối-thủ của Ngài đều hổ-thẹn; và toàn-thể đám-đông vui mừng về tất cả các điều đầy vinh-quang mà Ngài làm.

Giê-xu giảng-dạy về vương-quốc của Đức Chúa TRỜI (147/Lu-ca 13.18-13.21)

18Bởi vậy Ngài nói: “Vương-quốc của Đức Chúa TRỜI giống như gì, và Ta nên so-sánh nó với cái gì? 19Nó như một hạt mù-tạc, mà một người nào đó đã lấy và đã ném trong chính vườn của hắn; và nó mọc lên và trở thành một cái cây, và CHIM TRỜI LÀM TỔ TRONG CÁC NHÁNH CỦA NÓ⁽¹⁾.”

20Và một lần nữa Ngài nói: “Với cái gì Ta sẽ so-sánh vương-quốc của Đức Chúa TRỜI? 21Nó như men, mà một người nữ nọ đã lấy và đã giấu trong 3 xa-ta⁽²⁾ bột, cho đến khi hết thấy nó đều dậy lên.”

Giê-xu giảng-dạy về việc vào vương-quốc (153/Lu-ca 13.22-13.30)

22Và Ngài đi qua từ một thị-xã và làng-xóm này tới một thị-xã và làng-xóm khác, giảng-dạy, và tiếp-tục con đường của Ngài tới Giê-ru-sa-lem. 23Và có người hỏi Ngài: “Thưa Chúa, có phải chỉ có một ít được cứu chăng?” Và Ngài nói với họ: 24“Hãy cố gắng để vào bởi cửa hẹp; vì nhiều người, Ta nói cho các ngươi biết, sẽ tìm kiếm để vào và sẽ không thể vào. 25Một khi chủ nhà đứng dậy và đóng cửa, và các người bắt đầu đứng ở ngoài và gõ cửa, nói: ‘Chúa ơi, xin mở cửa ra cho chúng con!’ và Ngài sẽ trả lời và nói với các ngươi: ‘Ta chẳng biết các ngươi là từ đâu.’ 26Lúc đó các ngươi sẽ bắt đầu nói: ‘Chúng con đã ăn và uống trong sự hiện-diện của Chúa, và Chúa đã giảng-dạy trong các đường phố của chúng con’; 27và Ngài sẽ nói: ‘Ta nói cho các ngươi biết, Ta không biết các ngươi là từ đâu; HÃY RỜI KHỎI TA, TẤT CẢ CÁC NGƯỜI NHỮNG KẸ LÀM ĐIỀU XẤU-XA⁽³⁾!’ 28Sẽ có khốc-lốc và nghiền-răng khi các người thấy Áp-ra-ham và Y-sác và Gia-cốp và tất cả các đấng tiên-tri trong vương-quốc của Đức Chúa TRỜI, nhưng chính các ngươi bị quăng ra. 29Và họ sẽ đến từ đông và tây, và từ bắc và nam, và sẽ tựa nơi bàn ăn trong vương-quốc của Đức Chúa TRỜI. 30Và này, một vài kẻ cuối sẽ là đầu và một vài kẻ đầu sẽ là cuối.”

Giê-xu đau buồn cho Giê-ru-sa-lem (154/Lu-ca 13.31-13.35)

31Đúng vào lúc đó một vài người Pha-ri-si tới gần, nói với Ngài: “Hãy đi đi và rời khỏi đây, vì Hê-rốt muốn giết Thầy.” 32Và Ngài nói với họ: “Hãy đi và bảo con chồn đó: ‘Này, Ta đuổi qui-sứ ra và chữa bệnh ngày hôm nay và ngày mai, và ngày thứ ba Ta đặt mục-tiêu của Ta. 33Mặc dù thế Ta phải hành trình tiếp ngày hôm nay và ngày mai và ngày kế; vì không có thể rằng một đấng tiên-tri phải mất mạng ở ngoài Giê-ru-sa-lem.’ 34Ôi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, cái thành giết các đấng tiên-tri và ném đá những kẻ được sai đến cùng nó! Đã bao nhiêu bận Ta muốn gom con cái của ngươi lại, y như gà mái túc bầy

con của nó dưới cánh của nó, và các người đã chẳng muốn điều đó! 35Này, nhà của các người còn lại cho các người điều-tàn; và Ta nói cùng các người, các người sẽ không thấy Ta cho đến khi thời-điểm ấy đến, khi các người nói: ‘PHƯỚC CHO ĐÁNG ĐẾN TRONG DANH ĐỨC CHÚA⁽⁴⁾.’”

Giê-xu chữa lành một người có chứng sưng nước (155/Lu-ca 14.1-14.6)

14Và xảy ra khi Ngài đi vào nhà của một người trong các vị lãnh-đạo của những người Pha-ri-si vào ngày Ngung-nghi để ăn bánh mì, rằng họ sát sao rình rập Ngài. 2Và kia, ở phía trước Ngài là một người đàn-ông nọ bị bệnh sưng nước. 3Và Giê-xu trả lời và nói với các luật-sư và các người Pha-ri-si: “Có đúng luật để chữa lành vào ngày Ngung-nghi hay không?” 4Nhưng họ cứ làm thinh. Và Ngài nắm người ấy, và chữa hắn lành, và cho hắn đi. 5Và Ngài nói với họ: “Người nào trong các người có con trai hay con bò⁽⁵⁾ té vào trong giếng, và sẽ không kéo nó ra ngay lập tức vào một ngày Ngung-nghi?” 6Họ đã không thể trả lời cho lời này.

Giê-xu dạy về việc kiếm danh-dự (156/Lu-ca 14.7-14.14)

7Và Ngài nói một ẩn-dụ với các khách được mời khi Ngài nhận thấy họ đã lựa chỗ ngồi ra từ những chỗ danh-dự như thế nào; Ngài nói với họ: 8“Khi người được ai đó mời dự tiệc cưới, đừng tựa ở chỗ danh-dự, e người nào đó nổi tiếng hơn người có thể đã được mời, 9và chủ nhà đã mời cả hai các người sẽ đến và nói với người: ‘Hãy giao chỗ cho người này,’ và thế thì, trong nhục-nhã người bắt đầu chiếm chỗ thấp nhất. 10Nhưng khi người được mời, hãy đi tựa chỗ chót, ngõ hầu khi người đã mời người đến, hắn có thể nói với người: ‘Ban ơi, hãy đi lên chỗ cao hơn’; thế thì người sẽ có vinh-dự trước mặt tất cả những kẻ tựa nơi bàn với người. 11Vì mọi kẻ tự đề-cao sẽ bị hạ thấp, và kẻ tự hạ mình sẽ được đề-cao.”

12Và Ngài cũng nói tiếp để nói với người đã mời Ngài: “Khi người cho một bữa ăn trưa hay một bữa ăn chiều, đừng mời các bạn của người hay anh em của người, hay bà-con họ hàng của người, hoặc các người lân-cận giàu-có, e họ cũng mời người để trả lại, và sự đền-đáp đến với người. 13Song khi người cho một tiệc chiều dài, hãy mời kẻ nghèo, kẻ tàn-tật, kẻ què, và kẻ mù, 14và người sẽ được phước, vì họ không có cách để trả lại người; vì người sẽ được trả lại ở sự sống lại của những người công chính.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về đám tiệc lớn (157/Lu-ca 14.15-14.24)

15Và khi một trong các người đang tựa nơi bàn ăn với Ngài nghe điều này, hắn nói với Ngài: “Phước cho mọi kẻ sẽ ăn bánh trong vương-quốc của Đức Chúa TRỜI!”

16Nhưng Ngài nói với hắn: “Có một người nọ đang cho một bữa ăn tối lớn, và hắn mời nhiều người; 17và vào thời-điểm cho bữa tiệc, hắn sai nô-lệ của hắn đi nói với những kẻ đã được mời: ‘Hãy đến; vì bây giờ mọi sự thì sẵn-sàng.’ 18Nhưng tất cả họ đều như nhau bắt đầu nói các lời bào chữa. Kẻ thứ nhứt nói với hắn: ‘Tôi đã mua

¹Ê-xê-chiên 17.23

²xa-ta: một đơn-vị đo-lường chất đặc

³Thánh-thi 6.8

⁴Thánh-thi 118.26

⁵bản khác: một con lừa

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 14.19-15.27)**

một miếng đất và tôi cần đi ra và coi nó; tôi yêu-cầu ông coi tôi được miễn.’¹⁹Và một kẻ khác nói: ‘Tôi đã mua 5 cặp bò, và tôi sẽ đi thử chúng; tôi yêu-cầu ông coi tôi được miễn.’²⁰Và một kẻ khác nói: ‘Tôi đã cưới vợ, và vì lý-do đó tôi không thể đến.’²¹Và người nô-lệ trở về và phúc-trình việc này cùng chủ của nó. Lúc đó gia-chủ trở nên giận và nói với người nô-lệ của hắn: ‘Hãy đi ra tức thì vào trong đường phố và ngõ hẻm của thành-thị và đem vào đây những kẻ nghèo và những kẻ tàn-tật và những kẻ mù và những kẻ què.’²²Và người nô-lệ nói: ‘Thưa Ông Chủ, điều ông đã truyền đã được làm xong, và vẫn còn chỗ trống.’²³Và người chủ nói với kẻ nô-lệ: ‘Hãy đi ra vào trong các đường cái và dọc theo các hàng rào, và ép họ vào trong, để nhà ta được đầy.’²⁴Vì ta nói cho các người biết: không một ai trong các người đã được mời sẽ nếm bữa ăn tối của ta.’”

Giê-xu dạy về cái giá để làm môn-đồ (158/Lu-ca 14.25-14.35)

25Bây giờ các đám rất đông đang đi theo cùng với Ngài; và Ngài xoay lại và nói với họ: **26**“Nếu một người nào đến cùng Ta, và không ghét cha và mẹ và vợ và con-cái và anh em và chị em của chính mình, đúng, và ngay cả chính sự sống của mình, kẻ đó không thể là môn-đồ của Ta. **27**Hễ ai không vác thập-tự-giá của chính mình và đến sau Ta không thể là môn-đồ của Ta. **28**Vì kẻ nào trong các người, khi hắn muốn xây một cái tháp, trước hết không ngồi xuống và tính phí-tốn, để xem nếu hắn có đủ để hoàn-tất nó chẳng? **29**Nếu không thì, khi kẻ đó đã đặt cái nền, và không thể hoàn-tất, tất cả người ta quan-sát nó bắt đầu chế-giễu kẻ đó, **30**nói: ‘Người này đã bắt đầu xây và đã không thể hoàn-tất.’ **31**Hoặc vua gì, khi hắn khởi-hành để đón một vua khác trong chiến-trận, sẽ không trước hết ngồi xuống và xem xét xem mình đủ mạnh với 10 ngàn người để đụng-độ vì vua đến đánh mình có 20 ngàn chẳng? **32**Bằng không, trong khi vua kia còn ở xa, người sai một phái-đoàn đi xin các điều-kiện hòa-bình. **33**Bởi vậy, không có ai trong các người, là kẻ không từ bỏ tất cả sở-hữu của chính mình có thể là môn-đồ của Ta. **34**Bởi vậy, muối thì tốt; nhưng nếu chính muối đã hết mặn, nó sẽ được nếm với cái gì⁽¹⁾? **35**Nó thì vô dụng cho đất hay cho đồng phân; họ vớt nó ra. Kẻ có các tai để nghe, kẻ đó hãy nghe.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về chiên bị mất (159/Lu-ca 15.1-15.7)

15¹Bây giờ tất cả các kẻ thu thuế và các kẻ phạm tội đang đến gần Ngài để lắng nghe Ngài. ²Và cả các người Pha-ri-si lẫn các thầy thông-giáo lẫn-bầm giữa họ, rằng: “Người này tiếp đón các kẻ phạm tội và ăn với chúng.”

3Và Ngài bảo họ ẩn-dụ này, rằng: ⁴“Người đàn ông gì giữa các người, nếu hắn có 100 con chiên và đã mất 1 con trong chúng, mà không để 99 con trong vùng hoang-vu, và đi tìm kiếm con bị mất, cho đến khi hắn tìm được nó ư? ⁵Và khi hắn đã tìm được nó, hắn để nó trên các vai của hắn, vui-mừng. ⁶Và khi hắn đến nhà, hắn triệu tập các bạn của hắn và các người lân-cận của hắn, nói với họ: ‘Xin vui mừng với tôi, vì tôi đã tìm được con chiên của

tôi là con đã bị mất!’ ⁷Ta nói cho các người biết rằng theo cùng một cách ấy, sẽ có sự vui-về nhiều trong trời vì 1 kẻ phạm tội ăn-năn hơn là vì 99 người công-chính không cần một sự ăn-năn nào cả.

Giê-xu nói ẩn-dụ về đồng tiền bị mất (160/Lu-ca 15.8-15.10)

8“Hay người đàn bà gì, nếu bà có 10 đồng tiền bằng bạc⁽²⁾ và mất 1 đồng, mà chẳng thắp đèn và quét nhà và kiểm cẩn-thận cho đến khi bà tìm được nó ư? ⁹Và khi bà đã tìm được nó, bà triệu tập các bạn gái và các người lân-cận của bà, nói: ‘Xin vui mừng với tôi, vì tôi đã tìm được đồng tiền mà tôi đã mất.’ ¹⁰Theo cùng một cách ấy, Ta nói cho các người biết, có sự vui-về trong sự hiện-diện của các thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI vì 1 người phạm tội ăn-năn.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về đứa con trai hoang phí (161/Lu-ca 15.11-15.32)

11Và Ngài nói: “Một ông nọ có 2 đứa con trai; ¹²và đứa út nói với cha của nó: ‘Thưa Cha, xin cho con phần chia của tài-sản rơi cho con.’ Và ông chia của cải của mình giữa chúng. ¹³Và không nhiều ngày sau đó, đứa con trai út tóm thâu mọi vật lại và đi trên một cuộc hành trình vào trong một xứ xa, và ở đó nó đã hoang-phí tài-sản của nó với sự sống phóng-dăng. ¹⁴Bây giờ khi nó đã xài hết mọi vật, một nạn đói trầm-trọng đã xảy ra trong xứ đó, và nó bắt đầu túng-thiếu. ¹⁵Và nó đi và được nôi liền với một trong những công-dân của xứ đó, và hắn sai nó vào trong các cánh đồng của hắn để cho heo ăn. ¹⁶Và nó đang thêm làm đầy bụng nó với⁽³⁾ các vỏ đậu mà những con heo đang ăn, và không một ai cho nó một cái gì cả. ¹⁷Nhưng khi nó tỉnh trí lại, nó nói: ‘Có biết bao nhiêu kẻ trong đám người làm mướn của cha ta có dư bánh mì, nhưng ta đang chết ở đây với con đói! ¹⁸Ta sẽ đứng dậy và đi tới cha ta, và sẽ nói với người: “Thưa cha, con đã phạm tội chống lại trời, và trước mắt cha; ¹⁹con không còn đáng được gọi là con trai của cha nữa; xin dùng con như 1 trong những người làm mướn của cha.”’ ²⁰Và nó đứng dậy và đi đến cha của nó. Nhưng trong khi nó còn cách xa một quãng đường dài, cha của nó đã thấy nó, và cảm thấy thương-xót cho nó, và chạy và ngã trên cổ nó, và hôn nó lần nữa và lần nữa. ²¹Và người con trai nói với người cha:

‘Thưa Cha, con đã phạm tội chống lại trời và trước mắt cha; con không còn đáng được gọi là con trai của cha nữa⁽⁴⁾.’ ²²Song người cha nói với các kẻ nô-lệ của mình: ‘Mau mau đem ra cái áo choàng tốt nhất, và mặc nó vào cho cậu, và hãy đeo nhẫn vào tay của cậu và dép vào chân của cậu; ²³và hãy đem con bê mập đến, và giết nó, và chúng ta hãy ăn và vui-mừng; ²⁴vì đứa con trai này của ta đã chết, và đã đến sự sống một lần nữa; nó đã mất, và đã được tìm thấy.’ Và họ bắt đầu vui-mừng. ²⁵Bây giờ, người con trai lớn của ông ở ngoài đồng, và khi nó đến và tới gần nhà, nó nghe nhạc và nhảy múa. ²⁶Và nó đòi một đứa đầy-tớ đến và tra hỏi các điều này có thể là gì. ²⁷Và

²nguyên ngữ: drachmas; 1 drachma tương-đương tiền công làm việc một ngày

³bản khác: ăn cho nó; hoặc: thồn cho đầy bụng mình với

⁴bản khác thêm: xin hãy đãi con như một người làm mướn của cha

¹bản khác: thì thể nào cái mặn của nó có thể được hồi-phục?

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 15.28-17.3)

kẻ ấy nói với nó: ‘Em trai của cậu đã đến, và cha của cậu đã giết con bê mập, bởi vì ông đã nhận lại cậu ấy an toàn và mạnh khỏe.’²⁸Song nó trở nên giận dữ, và không muốn đi vào; và cha nó đi ra ngoài và yêu-cầu nó.²⁹Nhưng nó trả lời và nói với cha của nó: ‘Hãy nhìn xem! Vì con đã đang phục-vụ cha quá nhiều năm, và con đã không bao giờ bỏ lơ một lệnh nào trong các lệnh của cha; và cha đã chẳng bao giờ cho con cả một con dê tơ, để con được vui mừng với các bạn của con;³⁰nhưng khi đứa con trai này của cha đến, là đứa đã nuốt của cái của cha với những con đĩ, cha đã giết con bê mập cho nó!’³¹Và ông nói với nó: ‘Con ơi, con luôn ở với cha, và tất cả của cha là của con.³²Nhưng ấy là cần-thiết để vui vẻ và mừng rỡ, vì em trai này của con đã chết và đã bắt đầu sống, và đã mất và đã được tìm thấy.’”

Giê-xu nói ẩn-dụ về người quản-lý sáng trí (162/Lu-ca 16.1-16.18)

16¹Bấy giờ Ngài cũng nói với các môn-đồ: “Có một người giàu nọ có một ông quản-lý, và có người mách cho ông biết là hắn hoang-phí tài-sản của ông.²Và ông gọi hắn đến và nói với hắn: ‘Đây là điều gì mà ta nghe về ngươi? Hãy thuật lại việc quản-lý của ngươi, vì ngươi có thể không còn là quản-lý nữa.’³Và người quản-lý tự nói với mình: ‘Mình sẽ làm gì, vì ông chủ mình sắp lấy đi việc quản-lý khỏi mình? Mình không đủ mạnh để đào; mình xấu-hổ để ăn-xin.⁴Mình đã biết điều mình sẽ làm, để khi mình bị cất đi khỏi việc quản-lý, họ sẽ tiếp đón mình vào trong nhà của họ.’⁵Và hắn đòi mỗi người trong những con nợ của chủ hắn đến, và hắn nói với người thứ nhất: ‘Anh nợ chủ của tôi bao nhiêu?’⁶Và kẻ đó nói: ‘100 bát⁽¹⁾ dầu.’ Và hắn nói với kẻ đó: ‘Hãy lấy hóa-đơn của anh, và hãy mau mau ngồi xuống, và viết 50.’⁷Đoạn hắn nói với một người khác: ‘Và anh nợ bao nhiêu?’ Và kẻ ấy trả lời: ‘100 kót⁽²⁾ lúa mì.’ Hắn nói với kẻ ấy: ‘Hãy lấy hóa-đơn của anh và viết 80.’⁸Và ông chủ của hắn ca-ngợi người quản-lý bất-chánh đó bởi vì hắn đã hành-động khôn; vì những con trai đời này khôn trong sự giao-thiệp với chính thể-hệ của họ hơn những con trai của sự sáng.⁹Và Ta nói cùng các ngươi, hãy dùng ma-môn của sự bất-chánh làm phương tiện để kết bạn cho chính các ngươi; để khi nó hết rồi, họ có thể tiếp đón các ngươi vào trong các chỗ ở đời đời.¹⁰Kẻ trung-tín trong một việc rất nhỏ, cũng trung-tín trong việc lớn; và kẻ bất-chánh trong việc rất nhỏ, cũng bất-chánh trong việc lớn.¹¹Bởi vậy, nếu các ngươi đã chẳng trung-tín trong việc sử-dụng ma-môn bất-chánh, ai sẽ ủy-thác vật quý-báu thật cho các ngươi?¹²Và nếu các ngươi đã chẳng trung-tín trong việc sử-dụng cái của người khác, ai sẽ cho các ngươi thứ là của riêng của các ngươi?¹³Không có đầy-tớ nào có thể phục-vụ 2 chủ; vì nó hoặc sẽ ghét người này, và thương người kia, hoặc nó sẽ hết lòng với người này, và khinh thường người kia. Các ngươi không thể phục-vụ Đức Chúa TRỜI và ma-môn⁽³⁾.”

14Bấy giờ các người Pha-ri-si, những kẻ ham tiền, đang nghe tất cả các điều này, và đang chế-giễu Ngài.¹⁵Và

¹một bát bằng khoảng 22-23 lít

²một kót bằng khoảng 10-12 bu; 1 bu = 8 hay 36.4 lít (hạt)

³tiền của, của-cái; đồng tiền, sự giàu có

Ngài nói với họ: “Các ngươi là những kẻ tự xưng công-chính trước mặt người ta; nhưng Đức Chúa TRỜI biết tâm của các ngươi; vì cái rất được quý-trọng giữa người ta là đáng ghét trước mặt Đức Chúa TRỜI.¹⁶Luật-pháp và các Đấng Tiên-tri đã được công-bố cho đến Giảng; từ khi đó tin-lành về vương-quốc của Đức Chúa TRỜI được thuyết-giảng, và mọi người đang dùng sức mạnh để mở đường của họ vào đó.¹⁷Song, để cho trời và đất qua đi hơn là cho một nét của một chữ trong Luật-pháp không đạt được kết-quả⁽⁴⁾.¹⁸Mọi kẻ ly-dị vợ của hắn và cưới một người khác phạm tội ngoại-tình; và kẻ cưới người bị ly-dị khỏi một người chồng phạm tội ngoại-tình.

Giê-xu nói về người giàu-có và La-xa-rô (163/Lu-ca 16.19-16.31)

19“Bấy giờ có một người giàu nọ, và ông ta thường-lệ mặc vải lanh mịn và màu tía, hơn-hở sống trong sự rực-rỡ mỗi ngày.²⁰Và 1 người đàn-ông nghèo kia tên là La-xa-rô bị nằm nơi cổng nhà của ông giàu đó, phủ đầy ung nhọt,²¹và khao-khát được cho ăn các mảnh vụn rớt từ bàn ăn của ông giàu đó; và lại, ngay cả chó cũng đến và liếm các chỗ lở của hắn.²²Bấy giờ đã xảy ra rằng người nghèo chết và người được các thiên-sứ khiêng đi tới lòng ngực của Áp-ra-ham; và người giàu cũng chết và được chôn.²³Và trong Âm-phủ, ngược mắt của hắn lên, đang trong nỗi đau đớn, hắn thấy Áp-ra-ham đằng xa, và La-xa-rô trong lòng ngực của ông.²⁴Và hắn thét lên và nói: ‘Cha Áp-ra-ham ơi, xin có lòng khoan-dung trên con, và xin sai La-xa-rô, để hắn có thể nhún đầu ngón tay của hắn trong nước và làm lưỡi của con mát; vì con ở trong sự đau đớn cực độ trong ngọn lửa này.’²⁵Nhưng Áp-ra-ham nói: ‘Con ơi, hãy nhớ rằng trong cuộc đời của con, con đã nhận các điều tốt của con, và tương tự La-xa-rô các điều xấu; song bây giờ nó được an-ủi ở đây, và con ở trong sự đau đớn cực độ.²⁶Và trong tất cả các điều này, giữa chúng ta và con có một vực thẳm lớn cố-định, để những kẻ muốn qua tới con từ đây không thể được, và không ai có thể từ đó vượt qua tới chúng ta.’²⁷Và hắn nói: ‘Thế thì, con nài-xin cha, cha ơi, rằng cha sai hắn đến nhà cha của con—²⁸vì con có 5 anh em—để hắn có thể cảnh-cáo họ, e họ cũng đến chỗ có nỗi đau đớn này.’²⁹Nhưng Áp-ra-ham nói: ‘Chúng có Môi-se và các Đấng Tiên-tri; chúng hãy nghe họ.’³⁰Song hắn nói: ‘Không, cha Áp-ra-ham ơi, nhưng nếu có kẻ đi tới chúng từ người chết, chúng sẽ ăn-năn!’³¹Nhưng ông nói với hắn: ‘Nếu chúng không nghe Môi-se và các Đấng Tiên-tri, chúng cũng sẽ không được làm cho tin nếu có ai sống lại từ người chết.’”

Giê-xu giảng-dạy về sự tha-thứ và đức-tin (164/Lu-ca 17.1-17.10)

17¹Và Ngài nói với các môn-đồ của Ngài: “Tất nhiên, các cục đá làm sây chân phải đến, nhưng khôn cho kẻ mà chúng đến qua nó!²Tốt cho kẻ đó nếu một cối xay bằng đá được treo quanh cổ của nó và nó bị quăng vào trong biển, hơn là để nó khiến một trong các đứa nhỏ này sây chân.³Hãy giữ lấy mình! Nếu anh em của các ngươi phạm tội⁽⁵⁾, hãy quở-trách nó; và nếu nó ăn-

⁴hay: bị bỏ ra

⁵bản khác thêm: chống lại các ngươi

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 17.4-18.13)

năn, hãy tha-thứ nó. ⁴Và nếu nó phạm tội chống lại các người 7 lần một ngày, và trở lại cùng các người 7 lần, nói: ‘Tôi ăn-năn,’ thì các người sẽ phải tha-thứ nó.”

⁵Và các sứ-đồ nói với Chúa: “Xin tăng thêm đức-tin của chúng tôi!” ⁶Và Chúa nói: “Nếu các người đã có đức-tin giống như một hạt mù-tạc, các người muốn nói cùng cây dâu tằm này: ‘Bị nhổ gốc lên và được trồng trong biển ấy’; và nó sẽ vâng lời các người. ⁷Nhưng kẻ nào trong các người, có một kẻ nô-lệ cây ruộng hay chăn chiên, sẽ nói với nó khi nó đã vào từ ngoài đồng: ‘Hãy đến tức thì và tựa để ăn,’ hay sao? ⁸Nhưng há kẻ đó sẽ chẳng nói với nó: ‘Hãy chuẩn-bị món gì đó cho ta ăn, và hãy quán vại lưng và hầu-việc ta trong khi ta đã ăn và uống; và sau đó người được ăn và uống?’ ⁹Kẻ đó chẳng cảm ơn đấng nô-lệ bởi vì nó đã làm các điều đã được lệnh, phải không? ¹⁰Thế là các người cũng vậy, khi các người làm *xong* tất cả các việc được truyền cho các người, hãy nói: ‘Chúng tôi là những kẻ nô-lệ không xứng-đáng; chúng tôi đã *chỉ* làm điều mà chúng tôi đã phải làm.’”

Giê-xu chữa lành 10 người cùi (169/Lu-ca 17.11-17.19)

¹¹Và xảy ra trong khi Ngài đang trên đường tới Giê-ru-sa-lem rằng Ngài đang đi qua giữa Sa-ma-ri và Ga-li-lê. ¹²Và khi Ngài vào một làng nọ, 10 người phung⁽¹⁾ đứng ở đường xa đón Ngài; ¹³và họ cất tiếng của họ lên, rằng: “Giê-xu, thưa Thầy, xin có lòng khoan-dung trên chúng tôi!” ¹⁴Và khi Ngài thấy họ, Ngài nói với họ: “Hãy đi và tự tỏ mình cùng các thầy tế-lê.” Và xảy ra rằng khi họ đang đi, họ được sạch. ¹⁵Bây giờ, 1 người trong bọn họ, khi hắn thấy rằng mình đã được chữa lành, quay lại, tôn-vinh Đức Chúa TRỜI với tiếng lớn, ¹⁶và hắn gieo xuống trên mặt của hắn nơi chân của Ngài, và dâng lời tạ ơn lên Ngài. Và hắn là một người Sa-ma-ri. ¹⁷Và Giê-xu trả lời và nói: “Không phải có 10 người được sạch sao? Nhưng, 9 người kia—họ ở đâu? ¹⁸Không thấy các kẻ đó quay trở lại để dâng vinh-quang cho Đức Chúa TRỜI, ngoại trừ người ngoại-quốc này?” ¹⁹Và Ngài nói với người ấy: “Hãy đứng dậy, và đi đi⁽²⁾; đức-tin của người đã chữa người lành.”

Giê-xu dạy vương-quốc của Đức Chúa TRỜI đến (170/Lu-ca 17.20-17.37)

²⁰Bây giờ đang bị chất-vấn bởi các người Pha-ri-si về khi nào vương-quốc của Đức Chúa TRỜI sẽ đến, Ngài trả lời họ và nói: “Vương-quốc của Đức Chúa TRỜI không đến với sự quan sát để được quan sát; ²¹người ta cũng sẽ không nói: ‘Hãy nhìn, đây nè!’ hay ‘Đó kia!’ Vì này, vương-quốc của Đức Chúa TRỜI ở giữa các người.”

²²Và Ngài nói với các môn-đồ: “Các ngày ấy sẽ đến khi các người sẽ khao-khát để thấy một ngày trong những ngày của Con Trai Loài Người, và các người sẽ không thấy nó. ²³Và người ta sẽ nói với các người: ‘Nhìn đó!’ hoặc ‘Nhìn đây!’ Đừng ra đi, đừng chạy theo. ²⁴Vì y như tia chớp, khi nó tỏa ánh-sáng ra từ một phần này dưới trời, chiếu sáng tới phần kia dưới trời, sẽ là như thế Con Trai Loài Người trong cái ngày của Ngài. ²⁵Nhưng trước nhất Ngài phải chịu nhiều điều và bị bác-bỏ bởi thế-hệ

này. ²⁶Và y như nó đã xảy ra trong các ngày của Nô-ê, cũng sẽ như thế trong các ngày của Con Trai Loài Người: ²⁷chúng đang ăn, chúng đang uống, chúng đang cười, chúng đang gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu, và nước lụt đến và phá-hủy chúng tất cả. ²⁸Theo cùng một cách ấy như đã xảy ra trong các ngày của Lót: chúng đang ăn, chúng đang uống, chúng đang mua, chúng đang bán, chúng đang trồng-tĩa, chúng đang xây-cát; ²⁹nhưng vào ngày Lót đi ra từ Sô-dôm, mưa lửa và lưu-huỳnh từ trời và phá-hủy chúng tất cả. ³⁰Sẽ theo cùng các điều đó vào cái ngày mà Con Trai Loài Người được tiết-lộ. ³¹Vào ngày đó, kẻ ở trên mái nhà và đồ vật của kẻ đó ở trong nhà chớ đi xuống để lấy chúng đi; và giống như vậy kẻ ở ngoài đồng chớ trở về. ³²Hãy nhớ lại vợ của Lót. ³³Hễ ai cố gắng giữ sự sống của mình thì sẽ mất nó, và hễ ai mất *sự sống của mình* sẽ bảo-tồn nó. ³⁴Ta nói cho các người, vào đêm đó sẽ có 2 người đàn-ông trên một giường; 1 người sẽ được đem đi, và người kia sẽ bị để lại. ³⁵Sẽ có 2 người đàn-bà xay bột ở cùng một chỗ; 1 người sẽ được đem đi, và người kia sẽ bị để lại. ³⁶[2 người đàn-ông sẽ ở ngoài đồng; 1 sẽ được đem đi và người kia sẽ bị để lại.]⁽³⁾ ³⁷Và trả lời, họ nói với Ngài: “Ồ đâu, thưa Chúa?” Và Ngài nói với họ: “Nơi có xác chết, nơi đó cũng sẽ có con kèn-kèn tụ lại.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về bà góa bên bi (171/Lu-ca 18.1-18.8)

18 ¹Bây giờ Ngài đang nói cho họ biết một ẩn-dụ để chi rành vào mọi lúc họ phải cầu-nguyện và không ngã lòng, ²rằng: “Trong một thành-thị nọ có 1 thâm-phán không kính-sợ Đức Chúa TRỜI, và không kính-trọng người ta. ³Và có 1 bà góa trong thành-thị đó, và bà cứ đến với hắn, nói: ‘Xin cho tôi công-lý chống lại địch-thù của tôi.’ ⁴Và có lúc hắn đã không muốn làm, song sau đó hắn tự nói: ‘Dầu ta không kính-sợ Ông Trời cũng không kính-trọng người ta, ⁵tuy nhiên, vì mẹ góa này quấy-rầy ta, ta sẽ cho nó công-lý, e mẹ ta làm ta mệt-mỏi bởi việc cứ đến liên miên.’” ⁶Và Chúa nói: “Hãy nghe điều ông thâm-phán bất-chính đã nói; ⁷bây giờ há Đức Chúa TRỜI sẽ không đem công-lý đến cho tuyền-dân của Ngài, những kẻ khóc cùng Ngài ngày và đêm, và há Ngài sẽ trì-hoãn chúng lâu hay sao? ⁸Ta nói cho các người biết rằng Ngài sẽ kíp đem công-lý đến cho chúng. Tuy nhiên, khi Con Trai Loài Người đến, Ngài sẽ tìm thấy đức-tin trên trái đất chẳng?”

Giê-xu nói ẩn-dụ về 2 ông cầu-nguyện (172/Lu-ca 18.9-18.14)

⁹Và Ngài cũng nói ẩn-dụ này cho các người nọ, là những kẻ đã tự trông-cậy vào chính họ rằng họ là công-chính, và nhìn các kẻ khác với sự khinh-miệt: ¹⁰“Hai ông kia đi lên vào trong đền-thờ để cầu-nguyện, một ông là người Pha-ri-si và ông kia là kẻ thu thuế. ¹¹Người Pha-ri-si đứng và cầu-nguyện thế này với chính hắn: ‘Lạy Đức Chúa TRỜI, tôi cảm-tạ Chúa rằng tôi không như người khác: các kẻ lường gạt, các kẻ bất công, các kẻ ngoại-tình, hay ngay cả như kẻ thu thuế này. ¹²Tôi kiêng ăn 2 lần một tuần; tôi nộp một-phần-mười của mọi thứ tôi được.’ ¹³Nhưng kẻ thu thuế, đứng cách xa, ngay cả không muốn ngước mắt

¹từ-ngữ *bệnh phong* có thể nói đến vài bệnh
²hay: đi con đường của người

³Vài bản cổ xưa khác không có câu 36

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 18.14-19.14)

của hắn lên trời, song đang đắm ngực của hắn, nói: ‘Lạy Đức Chúa TRỜI, xin khoan-dung con, kẻ phạm tội!’¹⁴Ta bảo các người, người này đi xuống tới nhà của nó được xưng công-chính thay vì người kia; vì mọi kẻ tự đề-cao sẽ bị hạ thấp, song kẻ hạ mình sẽ được đề-cao.”

Giê-xu ban phước cho những trẻ con (174/Lu-ca 18.15-18.17 /Ma-thi-ơ 19.13-19.15; Mác 10.13-10.16)

15Và người ta đem ngay cả những đứa con nít của họ tới Ngài ngó hầu Ngài có thể sờ chúng, nhưng khi các môn-đồ thấy điều đó, họ quở-trách⁽¹⁾ chúng. ¹⁶Nhưng Giê-xu gọi họ đến, nói: “Hãy cho phép các đứa nhỏ đó đến cùng Ta, và đừng ngăn-cản chúng, vì vương-quốc của Đức Chúa TRỜI thuộc về những kẻ thể này. ¹⁷Quả thật Ta nói cùng các người, hễ ai không nhận vương-quốc của Đức Chúa TRỜI như một đứa trẻ, sẽ chẳng bao giờ vào đó.”

Giê-xu nói chuyện với trai trẻ giàu có (175/Lu-ca 18.18-18.30 /Ma-thi-ơ 19.16-19.30; Mác 10.17-10.31)

18Và một kẻ cai-trị nọ hỏi Ngài, rằng: “Thưa Thầy Nhân-lành, điều gì tôi sẽ làm để thừa-hưởng sự sống đời đời?”
19Và Giê-xu nói với hắn: “Tại sao người gọi Ta là nhân-lành? Chẳng có ai là nhân-lành ngoại trừ một mình Đức Chúa TRỜI. ²⁰Người biết các điều răn: ‘NGƯỜI CHỖ PHẠM-TỘI NGOẠI-TÌNH; NGƯỜI CHỖ CÓ-SÁT; NGƯỜI CHỖ TRỘM-CÁP; NGƯỜI CHỖ LẠM CHỨNG ĐÓI; HÃY TÔN KÍNH CHA VÀ MẸ CỦA NGƯỜI.’”²¹Và hắn nói: “Tất cả các điều này tôi đã giữ từ thời thiếu-niên.”²²Và khi Giê-xu nghe, Ngài nói với hắn: “Một điều người còn thiếu; hãy bán tất cả người có, và phân phát nó cho các kẻ nghèo, và người sẽ có của-cải tích-trữ trong trời; và hãy đến, theo Ta.”²³Nhưng khi hắn đã nghe các điều này, hắn trở nên rất buồn; vì hắn giàu vô cùng. ²⁴Và Giê-xu nhìn hắn⁽²⁾ và nói: “Khó biết bao cho những kẻ giàu đề vào vương-quốc của Đức Chúa TRỜI! ²⁵Vì dễ cho con lạc-đà đi qua lỗ kim, hơn cho một người giàu vào vương-quốc của Đức Chúa TRỜI.”²⁶Và những kẻ nghe điều đó nói: “Thế thì ai có thể được cứu?”²⁷Song Ngài nói: “Các điều không có thể với người ta đều có thể với Đức Chúa TRỜI.”²⁸Và Phi-e-rơ nói: “Kìa, chúng tôi đã để lại các việc riêng⁽⁴⁾ của chúng tôi, và đã đi theo Thầy.”²⁹Và Ngài nói với họ: “Quả thật, Ta nói cùng các người: không có ai đã để lại nhà hay vợ hoặc anh em hay cha mẹ hay con cái, vì cố vương-quốc của Đức Chúa TRỜI, ³⁰sẽ không nhận nhiều lần hơn vào thời này và trong đời sắp đến, sự sống đời đời.”

Lần thứ ba Giê-xu cho biết trước cái chết của Ngài (177/Lu-ca 18.31-18.34 /Ma-thi-ơ 20.17-20.19; Mác 10.32-10.34)

31Và Ngài đem 12 vị qua một bên và nói với họ: “Này, chúng ta đang đi lên tới Giê-ru-sa-lem, và tất cả những sự việc được viết qua các đấng tiên-tri về Con Trai Loài Người sẽ được hoàn-thành. ³²Vì Người sẽ bị nộp cho các dân Ngoại-bang, và sẽ bị nhạo-báng và bị hành-hạ và bị nhỏ nước miếng vào, ³³và sau khi chúng đã quát roi Người, chúng sẽ giết Người; và ngày thứ ba Người sẽ

sống lại.”³⁴Và các môn-đồ không hiểu bất cứ một điều gì thuộc về các điều này, và lời nói này bị giấu khỏi họ, và họ đã chẳng hiểu đầy-đủ các điều đã được nói.

Giê-xu chữa lành người ăn-xin mù (179/Lu-ca 18.35-18.43 /Ma-thi-ơ 20.29-20.34; Mác 10.46-10.52)

35Và xảy ra khi Ngài đang đến gần Giê-ri-cô, có một người đàn-ông mù mù nọ đang ngồi bên đường, ăn-xin. ³⁶Bây giờ nghe đám đông đi qua, hắn hỏi thăm đây là gì. ³⁷Và họ bảo hắn rằng Giê-xu Na-xa-rét đang đi qua. ³⁸Và hắn kêu to, nói: “Giê-xu, Con Trai Đa-vít, xin có lòng khoan-dung trên tôi!”³⁸Và những kẻ đi trước nghiêm-khắc bảo hắn im-lặng; nhưng hắn cứ thét càng to hơn nữa: “Con Trai Đa-vít, xin có lòng khoan-dung trên tôi!”⁴⁰Và Giê-xu đứng và truyền đem hắn đến cho Ngài; và khi hắn đến gần, Ngài hỏi hắn: ⁴¹“Điều gì người muốn Ta làm cho người?”⁴²Và Giê-xu nói với hắn: “Hãy nhận-lãnh thị-lực của người; đức-tin của người đã chữa người lành.”⁴³Và tức thì hắn nhận lại thị-lực của hắn và đi theo Ngài, tôn-vinh Đức Chúa TRỜI; và khi tất cả mọi người thấy điều này, họ dâng lời ca-tụng lên Đức Chúa TRỜI.

Giê-xu đem sự cứu-rỗi đến nhà của Xa-chê (180/Lu-ca 19.1-19.10)

19¹Và Ngài vào và đang đi ngang qua Giê-ri-cô. ²Và kìa, có một người đàn-ông được gọi bởi tên Xa-chê; và hắn là đầu-thuế trường, và hắn giàu-có. ³Và hắn đang cố-gắng để xem Giê-xu là ai, và hắn không có thể vì đám đông, vì hắn thấp về hình vóc. ⁴Và hắn chạy tiến lên nhanh về phía trước và trèo lên trong cây sung để thấy Ngài, vì Ngài sắp đi ngang qua lối đó. ⁵Và khi Giê-xu đến chỗ ấy, Ngài nhìn lên và nói với hắn: “Xa-chê, hãy hành động vội vàng và trèo xuống, vì hôm nay Ta phải lưu lại nhà của người.”⁶Và hắn hành động vội vàng và trèo xuống và tiếp-đón Ngài vui-mừng. ⁷Và khi họ thấy điều này, tất cả họ đều làm-bầm giữa họ, nói: “Người đã đi làm khách trọ của một người là kẻ phạm tội.”⁸Và Xa-chê đứng và nói với Chúa: “Này, thưa Chúa, phần nửa của các vật sở-hữu của tôi, tôi sẽ cho các người nghèo, và nếu tôi đã lường-gạt một người nào về một cái gì, tôi sẽ cho lại nhiều gấp 4 lần.”⁹Và Giê-xu nói với hắn: “Hôm nay, sự cứu-rỗi đã đến nhà này, bởi vì hắn cũng là con trai của Áp-ra-ham. ¹⁰Vì Con Trai Loài Người đã đến để kiểm và để cứu mọi kẻ đi mất.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về 10 tôi-tớ của nhà vua (181/Lu-ca 19.11-19.27)

11Và trong khi họ đang lắng nghe các điều này, Ngài tiếp-tục nói một ẩn-dụ, bởi vì Ngài gần Giê-ru-sa-lem, và họ tưởng rằng vương-quốc của Đức Chúa TRỜI sẽ hiện ra tức thì. ¹²Bởi vậy Ngài nói: “Một vị cao-sang kia đi tới một xứ ở xa để nhận vương-quốc cho chính mình, và sau đó trở lại. ¹³Và hắn gọi 10 trong những kẻ nô-lệ của hắn lại, và giao cho chúng 10 mi-na⁽⁵⁾, và nói với chúng: ‘Hãy kinh-doanh với cái này trong khi ta sẽ đến.’¹⁴Nhưng người nhà của hắn ghét hắn, và sai đại-biểu theo sau hắn,

¹bản khác: nghiêm-khắc truyền cho chúng không được làm điều đó

²Xuất-hành 20.12-16; Bài giảng của Mô-se 5.16-20

³bản khác thêm: thấy hắn trở nên buồn-rầu, và nói;

⁴bản khác: tất cả (của chúng tôi)

⁵Mi-na (minas) là tiền của khoảng 100 ngày lương trả cho một người làm việc lao-động

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 19.15-20.9)**

nói: ‘Chúng tôi không muốn người này trị-vì chúng tôi.’
15Và xảy ra khi hắn trở lại, sau khi nhận vương-quốc, hắn ra lệnh rằng các kẻ nô-lệ này, mà hắn đã giao tiền cho, phải được gọi tới hắn để hắn có thể biết việc kinh-doanh gì họ đã làm. 16Và kẻ thứ nhất xuất-hiện, nói: ‘Thưa Chúa, mi-na của Chúa đã làm thành 10 mi-na nhiều hơn.’
17Và hắn nói với kẻ đó: ‘Giỏi lắm, đũa nô-lệ giỏi, bởi vì người đã trung-tín trong việc rất nhỏ, hãy có thẩm-quyền trên 10 thành-thị.’ 18Và kẻ thứ hai đến, nói: ‘Mi-na của Chúa, thưa Chúa, đã làm thành 5 mi-na.’ 19Và hắn cũng nói với kẻ này: ‘Và người sẽ coi 5 thành-thị.’ 20Và một kẻ khác đến, nói: ‘Thưa Chúa, đây là mi-na của Chúa, mà tôi đã giữ cất đi trong một khăn tay; 21vì tôi đã sợ Chúa, bởi vì Chúa là một người hay đòi hỏi quá quắt; Chúa lấy lên cái Chúa đã chẳng để xuống, và gặt cái Chúa đã chẳng gieo.’ 22Hắn nói với kẻ đó: ‘Ra khỏi chính miệng của người, ta sẽ phán-xét người, người kẻ nô-lệ vô giá-trị. Có phải người đã biết rằng ta là một người hay đòi hỏi quá quắt, lấy lên cái ta đã chẳng để xuống, và gặt cái ta đã chẳng gieo, hay không?’ 23Thế thì tại sao người đã chẳng để tiền của ta trong ngân-hàng, và khi đến, ta đã có thể thu góp nó với tiền lời.’ 24Và hắn nói với những kẻ bàng quan: ‘Hãy lấy mi-na ấy khỏi nó, và giao nó cho đũa có 10 mi-na.’ 25Và họ nói với hắn: ‘Thưa Chúa, nó có 10 mi-na rồi!’ 26Ta nói cho các người biết, rằng: cho mọi kẻ có, sẽ được ban *nhiều hơn*, nhưng từ kẻ không có, ngay cả cái nó có sẽ bị lấy đi. 27Song các kẻ thù này thuộc về của ta, các kẻ đã chẳng muốn ta trị-vì chúng, hãy đem chúng đến đây và tàn-sát chúng trong sự hiện-diện của ta.”

3. Mục-vụ của Giê-xu trong Giê-ru-sa-lem

Giê-xu cỡi lừa vào trong Giê-ru-sa-lem (183/Lu-ca 19.28-19.44 /Ma-thi-ơ 21.1-21.11; Mác 11.1-11.11; Giăng 12.12-12.19)

28Và sau khi Ngài đã nói các điều này, Ngài đi tiếp ở phía trước, đi lên tới Giê-ru-sa-lem.

29Và xảy ra rằng khi Ngài đến gần Bê-pha-giê và Bê-tha-ni, gần ngọn núi được gọi là *Núi Ô-li-ve*, Ngài sai 2 trong các môn-đồ đi, 30nói: “Hãy đi vào trong làng đối diện, khi các người vào trong đó các người sẽ tìm thấy một con lừa con bị cột, trên nó chưa hề có một người nào đã từng cỡi; hãy mở dây cột nó, và dắt nó đến *đây*.” 31Và nếu người nào hỏi các người: ‘Tại sao các người mở dây cột nó?’ các người sẽ nói như vậy: ‘Chúa có nhu-cầu về nó.’”
32Và các người được sai ra đi và tìm thấy nó y như Ngài đã bảo mình. 33Và khi họ đang mở dây cột con lừa con ấy, các người chủ của nó nói với họ: “Tại sao các người mở dây cột con lừa con?” 34Và họ nói: “Chúa có nhu-cầu về nó.” 35Và họ dắt nó đến Giê-xu, và họ quăng các y-phục của họ trên con lừa con, và để Giê-xu *lên*. 36Và khi Ngài đang đi, họ trải các y-phục của họ trên đường. 37Và ngay khi Ngài đang đến gần, gần con đường dốc xuống của *Núi Ô-li-ve*, toàn-thể đám đông thuộc về các môn-đồ bắt đầu ca-tụng *Đức Chúa TRỜI* trong khi họ đang vui mừng với tiếng to vì tất cả các phép lạ mà họ đã thấy, 38nói:

“PHƯỚC THAY NHÀ VUA ĐẾN TRONG DANH CỦA *ĐỨC*

CHÚA!⁽¹⁾

Bình-an trong trời và vinh-quang trong *tầng trời* tôi cao!”

39Và một vài người Pha-ri-si từ đám đông nói với Ngài: “Thưa Thầy, hãy quở các môn-đồ Thầy.” 40Và Ngài trả lời và nói: “Ta nói cho các người biết, nếu các người này trở thành làm thính, các hòn đá sẽ hò hét lên!”

41Và khi Ngài đến gần Giê-ru-sa-lem, Ngài thấy thành ấy và khóc về nó, 42rằng: “Nếu người đã biết trong ngày này, chính người, các điều làm cho bình-an! Nhưng bây giờ chúng đã được giấu khỏi mắt của người. 43Vì các ngày đó sẽ đến trên người khi những kẻ thù của người sẽ xây lên một lũy đất trước mặt người, và bao vây người, và siết-chặt người mọi phía, 44và sẽ san bằng người tới mặt đất và con cái của người ở bên trong người, và chúng sẽ không để lại trong người hòn đá này trên hòn đá nọ; bởi vì người đã không nhận biết thời-điểm có sự thăm-viếng người.”⁽²⁾

Giê-xu dẹp sạch đền-thờ một lần nữa (184/Lu-ca 19.45-19.48 /Ma-thi-ơ 21.12-21.17; Mác 11.12-11.19)

45Và Ngài vào đền-thờ và bắt đầu đuổi những kẻ đang buôn-bán ra, 46nói với chúng: “CÓ VIẾT: ‘VÀ NHÀ CỦA TA PHẢI LÀ MỘT NHÀ CẦU-NGUYỆN’⁽³⁾”; nhưng các người đã làm nó thành một CÁI ĐONG CỦA NHỮNG KẺ TRỘM CƯỚP.”

47Và Ngài giảng-dạy mỗi ngày trong đền-thờ; nhưng các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo và các người quan trọng giữa dân đang cố-gắng diệt Ngài; 48và họ đã chẳng có thể tìm thấy điều họ có thể làm, vì tất cả dân đang chăm-chú nghe các lời của Ngài.

Các nhà lãnh-đạo tôn-giáo thách-thức thẩm-quyền của Giê-xu (189/Lu-ca 20.1-20.8 /Ma-thi-ơ 21.23-21.27; Mác 11.27-11.33)

201Và xảy ra vào 1 ngày trong các ngày ấy trong khi Ngài đang giảng-dạy dân-chúng trong đền-thờ và thuyết-giảng tin lành, rằng các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo với các trưởng-lão đối chất Ngài, 2và họ nói lên, nói với Ngài: “Hãy nói cho chúng tôi biết bởi thẩm-quyền gì Thầy đang làm các điều này, hay ai là người đã cho Thầy thẩm-quyền này?” 3Và Ngài trả lời và nói với họ: “Ta cũng sẽ hỏi các người một lời, và các người hãy nói cho Ta biết: 4Báp-tem của Giăng đã từ trời hay từ người ta?” 5Và họ lý-luận giữa họ, rằng: “Nếu chúng ta nói: ‘Từ trời,’ Ông ta sẽ nói: ‘Tại sao các người đã chẳng tin người?’ 6Nhưng nếu chúng ta nói: ‘Từ người ta,’ thì tất cả dân sẽ ném đá chúng ta chết, vì chúng tin chắc rằng Giăng là một đấng tiên-tri.” 7Và họ trả lời rằng họ không biết từ đâu *đến*. 8Và Giê-xu nói với họ: “Ta cũng không nói cho các người biết bởi thẩm-quyền gì Ta làm các điều này.”

Giê-xu nói ẩn-dụ về các tá-điền độc-ác (191/Lu-ca 20.9-20.18 /Ma-thi-ơ 21.33-21.46; Mác 12.1-12.12)

9Và Ngài bắt đầu nói cho dân-chúng biết ẩn-dụ này: “Một ông nọ đã trồng một vườn nho và cho các kẻ trồng nho

¹Thánh-thi 118.26

²bản khác thêm: từ *Đức Chúa Trời*

³Ê-sai 56.7; Giê-rê-mi 7.11

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 20.10-21.4)**

thuê nó, và đi trên một hành trình trong một thời-gian lâu. ¹⁰Và vào lúc *thâu hoạch*, ông sai 1 kẻ nô-lệ tới các kẻ trồng nho, để họ có thể cho ông *một phần* sản-vật của vườn nho; nhưng các kẻ trồng nho đánh kẻ nô-lệ và đuổi nó đi tay không. ¹¹và ông tiếp-tục sai 1 kẻ nô-lệ khác; và họ cũng đánh nó và đả nó một cách nhục nhã, và đuổi nó đi tay không. ¹²Và ông tiếp-tục sai kẻ thứ ba; và kẻ này họ cũng đã thương và quăng ra ngoài. ¹³Và chủ vườn nho nói: ‘Điều gì ta sẽ phải làm? Ta sẽ sai con trai yêu-dấu của ta đi; có lẽ chúng sẽ kính-nể nó.’ ¹⁴Song khi các kẻ trồng nho thấy người, họ lý-luận với nhau, rằng: ‘Đây là kẻ kờ-tự; chúng ta hãy giết nó để của kẻ-thừa được là của chúng ta.’ ¹⁵Và họ quăng người ra ngoài vườn nho và giết người. Bởi vậy chủ vườn nho sẽ làm gì với họ? ¹⁶Ông sẽ đến và diệt các kẻ trồng nho này và sẽ giao vườn nho cho những người khác.’ Và khi họ nghe điều này, họ nói: ‘Xin đừng *như vậy* bao giờ!’ ¹⁷Nhưng Ngài nhìn họ và nói: “Thế thì điều này được viết là cái gì:

‘HÒN ĐÁ MÀ CÁC THỢ XÂY NHÀ ĐÃ LOẠI RA,
ĐÁ NÀY ĐÃ TRỞ THÀNH ĐÁ CHỦ GÓC NHÀ’⁽¹⁾?

¹⁸Mọi kẻ ngã trên hòn đá đó sẽ bị vỡ ra từng mảnh; nhưng trên kẻ nào nó rơi lên, nó sẽ làm kẻ đó tan-tát như bụi.”

Các lãnh-tự tôn-giáo hỏi Giê-xu về việc trả thuế (193/Lu-ca 20.19-20.26 /Ma-thi-ơ 22.15-22.22; Mác 12.13-12.17)

¹⁹Và các thầy thông-giáo và các thầy tế-lễ cả cố-gắng tra tay vào Ngài vào chính giờ đó, và họ sợ dân-chúng; vì họ hiểu rằng Ngài đã nói ẩn-dụ này chống lại họ. ²⁰Và họ rình Ngài, và sai các gián-điệp giả-bộ là công-chính, để họ có thể chụp lấy lời của Ngài, để nộp Ngài cho quyền cai-trị và thẩm-quyền của vị thống-đốc. ²¹Và họ hỏi Ngài, rằng: “Thưa Thầy, chúng tôi biết rằng Thầy nói và giảng-day đúng, và Thầy không tư-vị bất cứ ai, nhưng giảng-day đường-lối của Đức Chúa TRỜI trong lẽ thật. ²²Có đúng luật để chúng ta trả thuế cho Sê-sa hay không?” ²³Nhưng Ngài nhận ra qui-kẻ của họ, và nói với họ: ²⁴“Hãy cho Ta xem một đơ-na-ri. ⁽²⁾Nó có hình và chữ khắc của ai vậy?” Và họ nói: “Của Sê-sa.” ²⁵Và Ngài nói với họ: “Thế thì, hãy trả lại cho Sê-sa các vật của Sê-sa, và cho Đức Chúa TRỜI các vật của Đức Chúa TRỜI.” ²⁶Và họ không có thể chụp lấy lời của Ngài trong sự hiện-diện của dân-chúng; và lấy làm ngạc-nhiên ở câu trả lời của Ngài, họ trở nên nín-thinh.

Các lãnh-tự tôn-giáo hỏi Giê-xu về sự sống lại (194/Lu-ca 20.27-20.40 /Ma-thi-ơ 22.23-22.33; Mác 12.18-12.27)

²⁷Bấy giờ đến ở đó cùng Ngài một vài kẻ thuộc về các người Sa-đu-sê (những kẻ nói rằng không có sự sống lại), ²⁸và họ chất-vấn Ngài, rằng: “Thưa Thầy, Môi-se đã viết cho chúng ta rằng: NẾU ANH CỦA MỘT NGƯỜI CHẾT, có vợ, VÀ HẸN KHÔNG CÓ CON, EM TRAI CỦA HẸN PHẢI LẤY NGƯỜI VỢ ẤY VÀ NUÔI DƯỠNG CON ĐE CHO ANH CỦA MÌNH⁽³⁾. ²⁹Bấy giờ có 7 anh em trai kia; và người thứ nhứt lấy vợ, và chết không con; ³⁰đoạn người thứ nhì ³¹và người thứ ba lấy bà; và cùng một cách đó cả bảy người cũng đều

chết không để lại một đứa con nào cả. ³²Cuối cùng người đàn-bà cũng chết. ³³Bởi vậy, trong sự sống lại, bà sẽ là vợ của người nào? Vì tất cả 7 người đều đã lấy bà làm vợ.”

³⁴Và Giê-xu nói với họ: “Những con trai của thời-đại này cưới và gả trong sự kết-hôn, ³⁵nhưng những kẻ được coi là xứng-dáng để đạt đến thời-đại đó và sự sống lại từ người chết, sẽ không cưới, cũng sẽ không gả trong sự kết-hôn; ³⁶vì họ không có thể chết được nữa, vì họ giống như các thiên-sứ, và là những con trai của Đức Chúa TRỜI, là những con trai thuộc về sự sống lại. ³⁷Song việc những kẻ chết được sống lại, ngay cả Môi-se cũng đã tỏ ra, trong câu chuyện về bụi cây cháy, nơi ông gọi Đức Chúa là ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA ÁP-RA-HAM, VÀ ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA Y-SÁC, VÀ ĐỨC CHÚA TRỜI CỦA GIA-CÓP⁽⁴⁾. ³⁸Bấy giờ, Ngài không phải là Đức Chúa TRỜI của những kẻ chết, nhưng của những kẻ sống; vì tất cả sống cho Ngài.” ³⁹Và một vài thầy thông-giáo trả lời và nói: “Thưa Thầy, Thầy đã nói hay quá.” ⁴⁰Vì họ đã không còn có can-đảm để chất-vấn Ngài nữa về bất cứ một cái gì cả.

Các người lãnh-đạo tôn-giáo không thể trả lời câu hỏi của Giê-xu (196/Lu-ca 20.41-20.44 /Ma-thi-ơ 22.41-22.46; Mác 12.35-12.37)

⁴¹Và Ngài nói với họ: “Họ nói *Đấng Christ*⁽⁵⁾ là con trai của Đa-vít là thế nào? ⁴²Vì chính Đa-vít nói trong sách các Thánh-thi:

‘ĐỨC CHÚA ĐÃ NÓI CÙNG CHÚA TÔI:
“HÃY NGỒI Ở TAY HỮU CỦA TA,
⁴³CHO ĐÉN KHI TA LÀM CÁC KẸ THÙ-NGHỊCH CỦA CHÚA
THÀNH MỘT GHẾ ĐÁU CHO CÁC BÀN CHÂN CỦA CHÚA⁽⁶⁾.’ ”

⁴⁴Vậy thì Đa-vít gọi Ngài là ‘Chúa,’ và Ngài lại là con trai của người như thế nào?”

Giê-xu cảnh-cáo coi chừng các người lãnh-đạo tôn-giáo (197/Lu-ca 20.45-20.47 /Ma-thi-ơ 23.1-23.12; Mác 12.38-12.40)

⁴⁵Và trong khi tất cả mọi người đang lắng nghe, Ngài nói với các môn-đồ⁽⁷⁾: ⁴⁶“Hãy coi chừng các thầy thông-giáo, những kẻ thích đi dây đó trong áo dài, và thích các lời chào tôn-kính nơi các chỗ chợ, và các chỗ ngồi chính trong các hội-đường, và các chỗ danh-dự trong các dạ yến, ⁴⁷những kẻ nuốt nhà-cửa của các bà góa, và vì có bề ngoài dăng các lời cầu-nguyện dài dòng; những kẻ này sẽ nhận sự kết-án nặng hơn.”

Bà góa nghèo cho hết tiền bà có (200/Lu-ca 21.1-21.4 /Mác 12.41-12.44)

21¹Và Ngài ngó lên và thấy các người giàu bỏ các quà tặng của họ vào kho tiền. ²Và Ngài thấy một bà góa nghèo nọ bỏ vào 2 đồng tiền bằng đồng nhỏ. ³Và Ngài nói: “Quá thật Ta nói cùng các người: bà góa nghèo này đã bỏ vào nhiều hơn tất cả *bọn* họ; ⁴vì tất cả họ đã bỏ vào quà tặng ra từ số thặng dư của họ; nhưng bà đã bỏ vào tất cả *của cải* mà bà đã có ra từ sự nghèo-khó của bà.”

¹Xuất-hành 3.6

²Hoặc: Đấng Chịu Xức Dầu

³Thánh-thi 110.1

⁴Có bản thêm: của Ngài

¹Thánh-thi 118.22

²bản khác thêm trước câu này: Tại sao các người thử Ta,

³Bài giảng của Mô-se 25.5

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 21.5-22.12)**

Giê-xu nói về tương-lai (201/Lu-ca 21.5-21.24 /Ma-thi-ơ 4.1-24.28; Mác 13.1-13.23)

5Và trong khi một vài người đang nói về đền-thờ rằng nó được trang hoàng với các hòn đá đẹp-đẽ và các quà tặng thế-nguyên, Ngài nói: 6“Về phần các vật này mà các người đang nhìn, các ngày đó sẽ đến khi sẽ không còn hòn đá này trên hòn đá nọ mà không bị giựt xuống.” 7Và họ hỏi Ngài, nói: “Thưa thầy, vậy khi nào các điều này sẽ xảy ra? Và điều gì sẽ là dấu-hiệu khi các điều này sắp xảy đến?” 8Và Ngài nói: “Xem chừng các người chớ bị lường gạt; vì nhiều kẻ sẽ đến nhân danh Ta, nói: ‘Ta là,’ và, ‘Thời-điểm là gần’; đừng đi theo chúng. 9Và khi các người nghe về chiến-tranh và các sự làm náo động, đừng bị khiếp-sợ; vì các điều này phải xảy ra trước, nhưng sự cuối cùng không tức thì theo sau.”

10Đoạn Ngài tiếp-tục nói với họ: “Quốc-gia này sẽ nổi lên chống lại quốc-gia nọ, và vương-quốc này chống lại vương-quốc kia; 11và sẽ có các trận động đất lớn, và trong các chỗ khác nhau, bệnh dịch và đói kém; và sẽ có các sự khủng-khiếp và các dấu-hiệu lớn từ trời. 12Nhưng trước tất cả các điều này, họ sẽ tra tay của họ vào các người và sẽ làm khổ các người, nộp các người cho các hội-đường và nhà tù, đem các người đến trước mặt các vua và các thống-đốc vì cơ danh của Ta. 13Điều này sẽ dẫn đến một sự làm chứng cho các người. 14Vì vậy, hãy quyết-định không chuẩn-bị trước để tự bào-chữa; 15vì Ta sẽ cho các người một cái miệng và sự khôn-ngaoan mà không có địch-thù nào của các người có thể kháng-cự hay bẻ lại. 16Nhưng các người sẽ bị giao nộp ngay cả bởi cha mẹ và anh em và bà-con họ-hàng và bạn-bè; và họ sẽ giết một số trong các người, 17và các người sẽ bị tất cả ghét-bỏ vì danh của Ta. 18Tuy nhiên không một cọng tóc của đầu của các người sẽ mất. 19Bởi sự chịu đựng của các người, các người sẽ được hồn của các người.

20“Song khi các người thấy Giê-ru-sa-lem bị quân-đội bao vây, thì biết rằng sự tàn phá của nó thì gần. 21Lúc ấy những kẻ ở trong Giu-đê hãy chạy trốn đến các núi, và những kẻ ở giữa thành-thị hãy ra đi, và những kẻ ở thôn quê đừng vào thành-thị; 22bởi vì đây là các ngày báo-trả, để tất cả các điều được viết được ứng-nghiệm. 23Khốn cho những kẻ có thai và cho những kẻ đang cho con trẻ bú trong các ngày đó; vì sẽ có sự khốn-khổ lớn trên đất, và cơn thanh-nộ cho dân này, 24và họ sẽ ngã bởi lưỡi gươm, và sẽ bị dẫn đi bị giam cầm vào trong tất cả các dân; và Giê-ru-sa-lem sẽ bị đạp dưới chân bởi các dân Ngoại-bang cho đến khi các thời-kỳ của các dân Ngoại-bang sẽ được hoàn-tất.

Giê-xu nói về sự trở lại của Ngài (202/Lu-ca 21.25-21.33 /Ma-thi-ơ 24.29-24.35; Mác 13.21-13.31)

25“Và sẽ có các dấu-hiệu trong mặt trời và mặt trăng và các ngôi sao, và sự mất hết can đảm giữa các dân-tộc trên trái đất, trong sự bối rối ở tiếng rống của biển và sóng, 26loài người ngất đi do kinh-sợ và sự chờ đón các điều sắp đến trên trái đất có người ở; vì các quyền-năng của những tầng trời sẽ bị lay động. 27Và lúc đó họ sẽ thấy CON TRAI LOÀI NGƯỜI ĐÉN TRONG MÂY⁽¹⁾ với quyền-năng

và vinh-quang vĩ-đại. 28Nhưng khi các việc này bắt đầu xảy ra, hãy đứng thẳng lên và hãy ngược đầu các người lên, bởi vì sự cứu-chuộc của các người đang kéo đến gần.”

29Và Ngài nói cho họ một ẩn-dụ: “Hãy xem cây vả và tất cả các cây; 30vừa khi chúng nảy lá ra, các người thấy nó và tự biết rằng mùa hạ bây giờ là gần. 31Các người, cũng y như thế, khi các người thấy các điều này xảy ra, hãy biết rằng vương-quốc của Đức Chúa TRỜI là gần. 32Quả thật, Ta nói cùng các người: thế-hệ này sẽ không qua đi cho đến khi tất cả những điều này xảy ra. 33Trời và đất sẽ qua đi, song các lời của Ta sẽ không qua đi.

Giê-xu nói về việc cứ coi chừng (203/Lu-ca 21.34-21.38 /Ma-thi-ơ 24.36-24.61; Mác 13.32-13.37)

34“Hãy đề-phòng, rằng tâm của các người không thể bị đè nặng với sự phóng-đăng và sự say-sưa và các nỗi lo-lắng của đời, và cái ngày đó sẽ chẳng đến trên các người thình-linh như một cái bẫy, 35vì nó sẽ đến trên tất cả những kẻ ở trên mặt của toàn thể trái đất. 36Nhưng hãy tiếp-tục cảnh-giác mọi lúc, cầu-nguyện để các người có được sức-lực để thoát khỏi tất cả các điều này sắp xảy đến, và để đứng trước mặt Con Trai Loài Người.”

37Bấy giờ vào ban ngày Ngài giảng-dạy trong đền-thờ, song vào ban đêm Ngài đi ra và nghỉ đêm trên núi, được gọi là Núi Ô-li-ve. 38Và mọi người dậy sớm vào buổi sáng để đến cùng Ngài trong đền-thờ để nghe Ngài.

C. SỰ CHẾT VÀ SỰ SỐNG LẠI CỦA GIÊ-XU, ĐÁNG CỨU-RỐI (22.1-24.53)

Các lãnh-tụ tôn-giáo âm-mưu giết Giê-xu (207/Lu-ca 22.1-22.2 /Ma-thi-ơ 26.1-26.5; Mác 14.1-14.2)

221Bấy giờ, ngày Lễ Bánh Không-Men, được gọi là Lễ Vượt Qua, đến gần. 2Và các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo tìm cách thế nào họ có thể giết Ngài; vì họ sợ dân-chúng.

Giu-đa đồng ý phản-bội Giê-xu (208/Lu-ca 22.3-22.6 /Ma-thi-ơ 26.14-26.16; Mác 14.10-14.11)

3Và Sa-tan nhập vào Giu-đa, được gọi là Ích-ca-ri-ốt, thuộc về 12 vị. 4Và hắn ra đi và thảo-luận với các thầy tế-lễ cả và các cảnh-sát-viên rằng hắn có thể phản-bội Ngài cho họ như thế nào. 5Và họ vui-vẻ và đồng ý cho hắn tiền. 6Và hắn ưng-thuận, và tìm cơ-hội tốt để phản-bội Ngài cho họ, khuất khỏi đám đông.

Các môn-đồ chuẩn-bị lễ Vượt-qua (209/Lu-ca 22.7-22.13 /Ma-thi-ơ 26.17-26.19; ác 14.12-14.16)

7Đoạn đến ngày thứ nhất của Lễ Bánh Không-men, vào ngày đó con chiên con lễ Vượt-qua phải bị hiến-tế. 8Và Ngài sai Phi-e-rơ và Giăng đi, nói: “Hãy đi và chuẩn-bị lễ Vượt-qua cho chúng ta, để chúng ta được ăn lễ đó.” 9Và họ nói với Ngài: “Thầy muốn chúng tôi chuẩn-bị nó ở đâu?” 10“Này,” Ngài nói với họ, “khi các người đã vào thành đó, một người đàn-ông mang một bình nước sẽ gặp các người; hãy đi theo hắn vào cái nhà mà hắn vào. 11Và các người sẽ nói với chủ nhà đó: ‘Thầy nói với ông: ‘Phòng khách ở đâu, để Ta được ăn lễ Vượt-qua với các môn-đồ của Ta?’” 12Và hắn sẽ chỉ cho các người một

¹Đa-ni-ên 7.13; Khải-huyền 1.7

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 22.13-22.57)

phòng tầng trên, rộng lớn có sẵn đồ-đặc; hãy chuẩn-bị nó ở đó.”¹³Và họ rời đi và thấy mọi điều y như Ngài đã báo họ; và họ chuẩn-bị lễ Vượt-qua.

Giê-xu và các môn-đồ có bữa ăn tối cuối cùng (211/Lu-ca 22.14-22.23 /Ma-thi-ơ 26.20-26.30; Mác 14.17-14.26; Giảng 13.21-13.30)

14Và khi giờ ấy đã đến Ngài tựa nơi bàn ăn, và các sứ-đồ với Ngài. **15**Và Ngài nói với họ: “Ta đã tha-thiết muốn ăn lễ Vượt-qua này với các người trước khi Ta chịu khổ; **16**vì Ta nói cùng các người: Ta sẽ không bao giờ ăn nó 1 lần nữa cho tới khi nó được làm xong trong vương-quốc của Đức Chúa TRỜI.” **17**Và khi Ngài đã cầm chén và đã ban các lời tạ ơn, Ngài nói: “Hãy lấy cái này và chia nó giữa các người; **18**vì Ta nói cùng các người: Ta sẽ không uống trái của gốc nho từ nay trở đi cho tới khi vương-quốc của Đức Chúa TRỜI đến.” **19**Và khi Ngài đã cầm chút bánh và đã ban các lời tạ ơn, Ngài bẻ nó, và ban nó cho họ, nói: “Đây là thân-thể Ta được phó cho vì các người; hãy làm điều này để tưởng nhớ Ta. **20**Và trong cùng một cách đó, Ngài cầm chén sau khi họ đã ăn, nói: “Chén này bị đổ ra vì các người là giao-ước mới trong máu Ta⁽¹⁾. **21**Nhưng này, bàn tay của kẻ phản Ta ở với Ta trên bàn ăn này. **22**Vì quả thật, Con Trai Loài Người sắp đi như đã được định; song khốn cho kẻ đó bởi nó Ngài bị phản!” **23**Và họ bắt đầu thảo-luận với nhau kẻ nào trong họ có thể là kẻ sẽ làm điều này.

Ai lớn nhất (211b/Lu-ca 22.24-22.30)

24Và cũng nổi lên một tranh-luận giữa họ để xem người nào thuộc về họ được xem là lớn nhất. **25**Và Ngài nói với họ: “Những vua của các dân Ngoại-bang đề đầu cưới cô dâu; và những kẻ có quyền trên dân được gọi là các ‘Án-nhân.’ **26**Song các người không như thế, nhưng kẻ lớn nhất giữa các người hãy trở thành như kẻ nhỏ nhất, và kẻ lãnh-đạo như người tôi-tớ. **27**Vì ai lớn hơn, kẻ tựa nơi bàn ăn, hay kẻ phục-dịch? Há không phải là kẻ tựa nơi bàn sao? Song Ta ở giữa các người như kẻ phục-dịch. **28**Và các người là những kẻ đã đứng cạnh Ta trong các sự thử-thách của Ta; **29**và y như Cha Ta đã ban cho Ta một vương-quốc, Ta ban cho các người **30**để các người được ăn và uống nơi bàn ăn của Ta trong vương-quốc của Ta, và các người sẽ ngồi trên các ngai phán-xét 12 chi-tộc Y-sơ-ra-ên.

Giê-xu cho biết trước Phi-e-rơ chối Chúa (212/Lu-ca 22.31-22.38 /Giăng 13.31-13.38)

31“Si-môn, Si-môn, này, Sa-tan đã đòi được sàng-sẩy các người như lúa mì, **32**nhưng Ta đã cầu-nguyện cho người rằng đức-tin người có thể không trở nên yếu; và người, một khi người đã quay lại, hãy củng-cố anh em của người.” **33**Và người nói với Ngài: “Thưa Chúa, với Chúa tôi sẵn sàng đi cả tới nhà tù lẫn cái chết!” **34**Và Ngài nói: “Ta nói cùng người, hồi Phi-e-rơ, gà trống sẽ không gáy hôm nay cho đến khi người đã chối 3 lần rằng người biết Ta.”

35Và Ngài nói với họ: “Khi Ta đã sai các người đi không

¹bản khác thiếu cả thấy hay một phần của các câu 19b-20:...được phó cho...trong máu của Ta.

mang ví tiền và bao và dép, các người đã có thiếu một cái gì chẳng?” Và họ nói: “Không một cái gì cả.” **36**Và Ngài nói với họ: “Song bây giờ, người có ví tiền hãy lấy nó theo, cái bao cũng vậy, và người không có grom hãy bán áo choàng của mình và mua một cây. **37**Vì Ta báo các người rằng câu được viết này phải được ứng-nghiem trong Ta: ‘VÀ NGƯỜI ĐÃ BỊ ĐÉM VỚI NHỮNG KẸ PHẠM TỘI’⁽²⁾; vì câu đó ám chỉ về Ta có sự ứng-nghiem của nó.” **38**Và họ nói: “Thưa Chúa, xin xem, đây là 2 thanh grom.” Và Ngài nói với họ: “Ấy là đủ.”

Giê-xu thống khổ trong vườn (223/Lu-ca 22.39-22.46 /Ma-thi-ơ 26.36-26.46; Mác 14.32-14.42)

39Và Ngài đi ra và tiến tới Núi Ô-li-ve như thói-quen của Ngài và các môn-đồ cũng theo Ngài. **40**Và khi Ngài đến chỗ đó, Ngài nói với họ: “Hãy cầu-nguyện rằng các người có thể không vào sự cám-đổ.” **41**Và Ngài lui khỏi họ bằng khoảng cách liệng 1 hòn đá, và Ngài quỳ xuống và bắt đầu cầu-nguyện, **42**rằng: “Cha ôi, nếu Cha muốn, xin cất chén này khỏi Con; tuy nhiên, không phải ý của Con, song ý của Cha được nên.” **43**Bấy giờ 1 thiên-sứ từ trời hiện ra cùng Ngài, cùng cô Ngài. **44**Và trong sự đau đớn cực độ, Ngài cầu-nguyện rất tha-thiết; và mồ hôi của Ngài trở thành như các giọt máu, rơi xuống đất⁽³⁾. **45**Và khi Ngài đứng dậy từ sự cầu-nguyện, Ngài đến cùng các môn-đồ và thấy họ ngủ vì buồn rầu, **46**và nói với họ: “Tại sao các người ngủ? Hãy chỗi dậy và cầu-nguyện rằng các người có thể không vào sự cám-đổ.”

Giê-xu bị phản và bị bắt (224/Lu-ca 22.47-22.53 /Ma-thi-ơ 26.47-26.56; Mác 14.43-14.52; Giảng 18.1-18.11)

47Trong khi Ngài còn đang nói, kia, một đám đông đến, và người được gọi là Giu-đa, 1 trong 12 vị, đang dẫn họ, và hấn đến gần Giê-xu để hôn Ngài. **48**Song Giê-xu nói với hấn: “Giu-đa, có phải người đang phản Con Trai Loài Người với 1 cái hôn sao?” **49**Và khi các người ở quanh Ngài thấy điều sắp xảy ra, họ nói: “Thưa Chúa, chúng tôi có nên đánh với thanh grom chẳng?” **50**Và một người nọ trong bọn họ đánh kẻ nô-lệ của thầy tế-lễ thượng-phẩm và chém đứt tai hữu của nó. **51**Nhưng Giê-xu trả lời và nói: “Dừng tay! Dừng làm nữa!” Và Ngài sờ tai nó và chữa lành nó. **52**Và Giê-xu nói với các thầy tế-lễ cả và cảnh-sát đền-thờ và các trưởng-lão đã đến chống lại Ngài: “Có phải các người ra đây với grom và dùi cui như chống lại một tên cướp ư? **53**Trong khi Ta đã ở với các người mỗi ngày trong đền-thờ, các người đã không tra tay vào Ta; nhưng giờ này và quyền-lực của sự tối-tâm là của các người.”

Phi-e-rơ chối biết Giê-xu (227/Lu-ca 22.54-22.65 /Ma-thi-ơ 26.69-26.75; Mác 14.66-14.72; Giảng 18.25-18.27)

54Và bắt Ngài xong, họ dẫn Ngài đi, và đem Ngài tới nhà của thầy tế-lễ thượng-phẩm; song Phi-e-rơ đang đi theo ở đằng xa. **55**Và sau khi họ đã nhúm lửa giữa sân và đã ngồi xuống với nhau, Phi-e-rơ đang ngồi giữa họ. **56**Và 1 tó gái nọ, thấy người khi người ngồi trong ánh sáng của lửa, trở mắt nhìn người, nói: “Người này cũng đã ở với Ông đó.” **57**Song người chối, rằng: “Người đàn-bà kia, ta

²Ê-sai 53.12

³bản khác thiếu những câu 43 và 44

không biết Ông đó.”⁵⁸Và một chốc sau, và một kẻ khác thấy người và nói: “Người cũng là một người trong bọn họ!” Nhưng Phi-e-rơ nói: “Người ơi, không phải ta!”⁵⁹Và sau độ 1 giờ đã qua, một người khác khăng-khăng, nói: “Chắc-chắn người này cũng đã ở với Ông đó; vì hần cũng là một người Ga-li-lê.”⁶⁰Song Phi-e-rơ nói: “Người ơi, ta không biết người đang nói về điều gì!” Và tức thì, trong khi người còn đang nói, gà trống gáy.⁶¹Và Chúa xoay lại và nhìn Phi-e-rơ. Và Phi-e-rơ nhớ lại lời của Chúa, Ngài đã bảo mình như thế nào: “Trước khi gà trống gáy hôm nay, người sẽ chối Ta 3 lần.”⁶²Và người đi ra và khóc cay đắng.

⁶³Và các người đang tạm giam Ngài nhạo-báng Ngài, và đánh Ngài; ⁶⁴và chúng bịt mắt Ngài và hỏi Ngài, nói: “Hãy nói tiên-tri, ai là kẻ đánh ngươi?”⁶⁵Và chúng nói nhiều điều khác chống lại Ngài, nói phạm-thương.

Hội-đồng các lãnh-tự tôn-giáo lên án Giê-xu (228/Lu-ca 22.66-22.71 /Ma-thi-ơ 27.1-27.2; Mác 15.1)

⁶⁶Và khi là ban ngày, Hội-đồng các trưởng-lão của dân họp lại, cả các thầy tế-lễ cả lẫn các thầy thông-giáo, và họ dẫn Ngài đi tới phòng hội-đồng của họ, nói: ⁶⁷“Nếu Người là Christ, hãy bảo chúng ta.” Song Ngài nói với họ: “Nếu Ta bảo các ngươi, các ngươi sẽ không tin; ⁶⁸và nếu Ta hỏi một câu, các ngươi sẽ không trả lời.”⁶⁹Nhưng từ nay về sau CON TRAI LOÀI NGƯỜI SẼ NGỒI Ờ TAY HỮU có quyền-năng của Đức Chúa TRỜI⁽¹⁾.”⁷⁰Và tất cả họ nói: “Thế thì, Người là Con Trai của Đức Chúa TRỜI ư?” Và Ngài nói với họ: “Các ngươi nói rằng Ta là.”⁷¹Và họ nói: “Chúng ta cần có chứng-cớ gì thêm? Vì chính chúng ta đã nghe nó từ chính miệng của Hần!”

Giê-xu bị đùng xử trước Phi-lát (230/Lu-ca 23.1-23.5 /Ma-thi-ơ 27.11-27.14; Mác 15.2-15.5; Giăng 18.28-18.38)

23¹Đoạn, toàn-thể hội-đồng của họ đứng dậy và đưa Ngài đến trước mặt Phi-lát.²Và họ bắt đầu tố-cáo Ngài, nói: “Chúng tôi đã tìm thấy người này phỉnh lừa dân-tộc chúng tôi và cấm trả thuế cho Sê-sa, và nói rằng chính Hần là Christ, một vị Vua.”³Và Phi-lát hỏi Ngài, rằng: “Ông có phải là Vua của dân Giu-đa không?” Và Ngài trả lời hần và nói: “*Như* Người nói vậy.”⁴Và Phi-lát nói với các thầy tế-lễ cả và các đám đông: “Ta chẳng tìm thấy một lỗi nào trong người này.”⁵Nhưng chúng cứ tiếp-tục khăng-khăng đòi, rằng: “Hần kích-động dân-chúng, dạy khắp Giu-đê, khởi từ Ga-li-lê, xa cả đến tận chỗ này.”

Giê-xu chịu xử trước Hê-rốt (231/Lu-ca 23.6-23.12)

⁶Nhưng khi Phi-lát nghe lời này, người hỏi có phải người này là một người Ga-li-lê không.⁷Và khi hần biết Ngài thuộc quyền-hạn của Hê-rốt, hần giải Ngài tới Hê-rốt, là chính kẻ này cũng ở tại Giê-ru-sa-lem trong các ngày này.⁸Bấy giờ Hê-rốt rất vui-vẻ khi thấy Giê-xu; vì hần đã muốn gặp Ngài từ lâu, bởi vì hần đã nghe về Ngài và đang hi-vọng thấy một dấu-hiệu nào đó do Ngài làm.⁹Và hần chất-vấn Ngài bằng nhiều lời; nhưng Ngài không trả lời hần một lời nào cả.¹⁰Và các thầy tế-lễ cả và các thầy

thông-giáo đứng đó, buộc tội Ngài dữ-dội.¹¹Và Hê-rốt với những lính của hần, sau khi cu-xử Ngài với sự khinh-miệt và sau khi chế-giễu Ngài, mặc cho Ngài cái áo dài lông-lẫy và đưa Ngài về với Phi-lát.¹²Bấy giờ Hê-rốt và Phi-lát trở thành bạn với nhau chính ngày đó; vì trước đó họ đã là kẻ thù của nhau.

Phi-lát giao Giê-xu để bị đóng đinh trên thập-tự-giá (232/Lu-ca 23.13-23.25 /Ma-thi-ơ 27.15-27.26; Mác 15.6-15.15; Giăng 18.39-19.16)

¹³Và Phi-lát triệu các thầy tế-lễ cả và các người thống trị và dân-chúng đến,¹⁴và nói với họ: “Các ngươi đã đưa người này tới ta như một kẻ xúi dấn bạo-động; và này, đã thăm-tra Hần trước mặt các ngươi, ta chẳng tìm thấy một lỗi gì trong người này về các lời tố-cáo các ngươi lập chống Hần.¹⁵Không, Hê-rốt cũng không, vì ngài đã đưa Hần về với chúng ta; và này, Hần đã chẳng làm điều gì đáng chết.¹⁶Bởi vậy, ta sẽ phạt Hần và thả Hần.”¹⁷[Bấy giờ, hần bị bắt buộc phải phóng-thích cho dân chúng ở lễ này một tù-nhân.]⁽²⁾¹⁸Nhưng họ cùng nhau thét lên: “Hãy tống khứ người này đi, và thả Ba-ra-ba cho chúng tôi!”¹⁹(Hần là kẻ đã bị ném vào tù vì cuộc nổi loạn đã xảy ra trong thành-thị này, và vì tội giết người.)²⁰Và Phi-lát, muốn thả Giê-xu, nói với họ một lần nữa;²¹nhưng họ cứ tiếp-tục la to: “Đóng đinh trên thập-tự-giá, đóng đinh Hần trên thập-tự-giá!”²²Và hần nói với họ lần thứ ba: “Tại sao, kẻ này đã làm điều xấu-xa gì? Ta đã chẳng tìm thấy trong Hần một tội đáng chết nào cả; bởi vậy ta sẽ phạt Hần và thả Hần.”²³Nhưng họ khăng-khăng, với tiếng lớn đòi rằng Ngài phải bị đóng đinh trên thập-tự-giá. Và tiếng la của họ thảng thết.²⁴Và Phi-lát tuyên-bố lời phán-quyết rằng đòi hỏi của họ nên được ban cho.²⁵Và hần thả người họ đang xin, là kẻ đã bị ném vào tù vì cuộc nổi loạn và tội giết người, song hần nộp Giê-xu cho ý muốn của họ.

Giê-xu bị dẫn đi để bị đóng đinh trên thập-tự-giá (234/Lu-ca 23.26-23.31 /Ma-thi-ơ 27.32-27.37; Mác 15.21-15.24; Giăng 19.17)

²⁶Và khi họ dẫn Ngài đi, họ tóm bắt một người đàn-ông, Si-môn ở Sy-ren, là kẻ đang đến từ nông-thôn, và đặt trên hần cây thập-tự để vác phía sau Giê-xu.

²⁷Và một số rất đông dân đi theo Ngài, và rất đông những người đàn-bà đang đấm ngực của họ và than-khóc vì Ngài.²⁸Song Giê-xu xoay qua họ nói: “Hỡi những con gái của Giê-ru-sa-lem, hãy ngưng khóc vì Ta, song hãy khóc vì chính các ngươi và vì con cái của các ngươi.²⁹Vì này, các ngày ấy sẽ đến khi họ sẽ nói: ‘Phước cho các người chẳng sinh đẻ, và các từ-cung không bao giờ mang con, và các vú không bao giờ cho bú.’³⁰Lúc đó họ sẽ bắt đầu nói với các núi: ‘HÃY SẬP TRÊN CHÚNG TA’; và với các đồi: ‘HÃY BAO TRỪM CHÚNG TA’⁽³⁾.”³¹Vì nếu họ làm các điều này trong cây xanh, cái gì sẽ xảy ra trong cây khô?”

Giê-xu bị đặt trên cây thập-tự (235/Lu-ca 23.32-23.43 /Ma-thi-ơ 27.38-27.44; Mác 15.25-15.32; Giăng 19.18-19.27)

¹Thánh-thi 110.1

²bản khác không có câu trong ngoặc vuông [...]

³Ô-sê 10.8; Ê-sai 2.19; Khải-huyền 6.16

**Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 23.32-24.21)**

32Và cũng có 2 người khác, là các phạm-nhân, cũng bị dẫn đi để bị xử-tử với Ngài. **33**Và khi họ đến tới chỗ được gọi là Cái Sọ, ở đó họ đóng đinh trên thập-tự-giá, Ngài và các phạm-nhân ấy, 1 bên hữu và người kia bên tả. **34**Song Giê-xu nói: “Cha ơi, xin tha-thứ họ; vì họ không biết điều họ đang làm.”⁽¹⁾ Và họ bắt thăm, chia y-phục của Ngài giữa bọn họ. **35**Và người ta đứng bên cạnh, quan sát. Và ngay cả các người thông trị cũng nhạo-báng Ngài, rằng: “Hắn đã cứu các người khác; hãy để Hắn cứu chính Hắn nếu Hắn là Đấng Christ của Đức Chúa TRỜI, Đấng Được Chọn của Ngài!” **36**Và các người lính cũng chế-giễu Ngài, lên tới Ngài, đưa cho Ngài rượu nho chua, **37**và nói: “Nếu Ông là Vua của dân Giu-đa, hãy cứu chính Ông!” **38**Bây giờ cũng có một bảng khắc chữ ở phía trên Ngài: “ĐÂY LÀ VUA CỦA DÂN GIU-ĐA.”⁽²⁾

39Và 1 trong các phạm-nhân bị treo ở đó đang ném lời sỉ-và vào Ngài, nói: “Người không phải là Đấng Christ sao? Hãy cứu chính Người và chúng ta!” **40**Song kẻ kia trả lời, và quở nó, rằng: “Bộ mày thậm-chí cũng không sợ Đức Chúa TRỜI sao, vì mày bị cùng một phán-quyết? **41**Và quả thật chúng ta đã bị kết án đúng, vì chúng ta lãnh cái chúng ta xứng cho việc làm của chúng ta; song người này đã chẳng làm một điều gì sai.” **42**Và hắn nói: “Giê-xu, xin nhớ tôi khi Ngài vào vương-quốc của Ngài!” **43**Và Ngài nói với hắn: “Quả thật Ta nói cùng người, hôm nay người sẽ ở với Ta trong Ba-ra-đi⁽³⁾.”

Giê-xu chết trên thập-tự-giá (236/Lu-ca 23.44-23.49 /Ma-thi-ơ 27.45-27.56; Mác 15.33-15.41; Giăng 19.28-19.37)

44Và xảy ra bấy giờ khoảng chừng giờ thứ sáu⁽⁴⁾ và sự tối-tăm sa xuống trên toàn-thể đất cho đến giờ thứ chín, **45**mặt trời bị tối; và tấm màn trong đền-thờ bị xé ra ở giữa. **46**Và Giê-xu, thét lên với một tiếng lớn, rằng: “Cha ôi, CON TRAO LINH CỦA CON VÀO TAY CỦA CHA⁽⁵⁾.” Vừa nói lời này, Ngài thở hơi thở cuối cùng của Ngài. **47**Bây giờ khi vị đại-đội trưởng thấy điều đã xảy ra, hắn ca-tụng Đức Chúa TRỜI, rằng: “Chắc chắn người này là công-chính.” **48**Và tất cả các đám đông đã đến với nhau vì cảnh-tượng này, khi họ đã quan-sát điều đã xảy ra, bắt đầu trở về, đắm ngực của họ. **49**Và tất cả các người quen của Ngài và các người đàn-bà đã đi theo Ngài từ Ga-li-lê, đang đứng ở đằng xa, xem các việc này.

Giê-xu được đặt vào trong mộ (237/Lu-ca 23.50-23.56 /Ma-thi-ơ 27.57-27.61; Mác 15.42-15.47; Giăng 19.38-19.42)

50Và kia, một người đàn-ông tên là Giô-sép, là một thành-viên của Hội-đồng, một người công-chính và tốt, **51**(người đã chẳng đồng ý với kế-hoạch và hành-động của họ), một người từ A-ri-ma-thê, một thành-thị của dân Giu-đa, là người đang trông-đợi vương-quốc của Đức Chúa TRỜI; **52**người này đi tới Phi-lát và xin thi-thể của Giê-xu. **53**Và người đem nó xuống, và quấn nó trong một tấm vải lanh, và đặt Ngài trong một cái mộ được đục vào đá,

nơi chưa từng có ai đã được đặt nằm. **54**Và đó là ngày chuẩn-bị, và ngày Ngưng-nghi sắp bắt đầu. **55**Bây giờ các người đàn-bà đã đến với Ngài ra từ Ga-li-lê đi theo sau, và thấy cái mộ và thi-thể của Ngài đã được đặt nằm như thế nào. **56**Và họ trở về và chuẩn-bị các hương-liệu và dầu thơm. Và vào ngày Ngưng-nghi họ nghỉ-ngơi theo điều răn.

Giê-xu sống lại từ người chết (239/Lu-ca 24.1-24.12 /Ma-thi-ơ 28.1-28.7; Mác 16.1-16.8; Giăng 20.1-20.10)

24¹Nhưng vào ngày thứ nhất của tuần-lễ, lúc vừa mới rạng đông, họ tới mộ, đem theo các hương-liệu mà họ đã chuẩn-bị. **2**Và họ thấy hòn đá đã được lăn đi khỏi mộ, **3**nhưng khi họ vào, họ không thấy thi-thể của Chúa Giê-xu. **4**Và xảy ra rằng trong khi họ bị bối rối về việc này, kia, 2 người đàn-ông tinh-linh đứng gần họ trong y-phục sáng chói; **5**và trong khi họ bị khiếp-sợ và cúi mặt của họ xuống đất, các người này nói với họ: “Tại sao các người tìm kiếm Đấng sống giữa những kẻ chết? **6**Ngài không ở đây, nhưng Ngài đã sống lại. Hãy nhớ lại Ngài đã nói với các người như thế nào trong khi Ngài còn ở trong Ga-li-lê, **7**rằng Con Trai Loài Người phải bị nộp vào tay loài người đầy tội, và bị đóng đinh trên thập-tự-giá, và vào ngày thứ ba sống lại.” **8**Và họ nhớ lại các lời của Ngài, **9**và từ mộ trở về và phúc-trình tất cả các việc này cho 11 vị và cho tất cả còn lại biết. **10**Bây giờ họ là Ma-ri Ma-đơ-len, Gian-nơ, Ma-ri mẹ của Gia-cơ; các người đàn-bà khác với họ cũng nói các việc này cho các sứ-đồ biết. **11**Và các lời này trước mắt họ hình như là lời nói bậy, và họ chẳng muốn tin chúng. **12**[Nhưng Phi-e-rơ đứng dậy và chạy tới mộ; cúi xuống và nhìn vào, người chỉ thấy các tấm vải liệm bằng vải lanh; và người ra đi tới nhà của người, lấy làm lạ cho việc đã xảy ra.]⁽⁶⁾

Giê-xu hiện ra cùng 2 tín-nhân trên đường về Em-ma-út (243/Lu-ca 24.13-24.35 /Mác 16.12-16.13)

13Và kia, 2 người trong bọn họ đang đi chính ngày đó tới một làng tên là Em-ma-út, độ 7 dặm⁽⁷⁾ từ Giê-ru-sa-lem. **14**Và họ đang chuyện trò với nhau về tất cả các việc đã xảy ra này. **15**Và xảy ra rằng trong khi họ đang chuyện trò và bàn-luận, chính Giê-xu đến gần, và đi theo cùng với họ. **16**Song mắt của họ bị ngăn-cản không cho nhận-biết Ngài. **17**Và Ngài nói với họ: “Những lời mà các người trao đổi với nhau trong khi các người đang đi là gì vậy?” Và họ đứng yên, nhìn buồn-bã. **18**Và 1 người trong bọn họ, tên là Co-lê-ô-ba trả lời và nói với Ngài: “Bộ Ông là người độc-nhất thăm-viếng Giê-ru-sa-lem và không biết các việc đã xảy ra ở đây trong các ngày nay sao?” **19**Và Ngài nói với họ: “Các việc gì?” Và họ nói với Ngài: “Các việc về Giê-xu người Na-xa-rét, người đã là một đấng tiên-tri có quyền-năng trong việc làm và lời nói trước mắt Đức Chúa TRỜI và tất cả dân-chúng, **20**và thế nào các thầy tế-lễ cả và các người thông trị của chúng ta đã nộp Ngài cho án tử-hình, và đã đóng đinh Ngài trên thập-tự-giá. **21**Song chúng tôi đã hy-vọng rằng chính Ngài sẽ chuộc Y-sơ-ra-ên⁽⁸⁾. Quả thật, ngoài mọi điều này, ấy là

¹bản khác thiếu câu: Song Giê-su ...điều họ đang làm

²bản khác thêm: viết bằng tiếng Hy-lạp, La-tinh, và Hê-bơ-rơ (đó là tiếng A-ram)

³παράδεισος par-ad'i-sos: Lạc-viên

⁴hay: giờ thứ sáu là 12 giờ trưa; giờ thứ chín là 3 giờ chiều

⁵Thánh-thi 31.5

⁶Bản khác không có câu trong ngoặc vuông [...]

⁷nguyên ngữ: 60 sô-ta-đi-a; bản khác: 160 sô-ta-đi-a

⁸hay: giải-phóng Y-sơ-ra-ên để được tự-do

Tin lành theo Lu-ca
(Lu-ca 24.22-24.53)

ngày thứ ba từ khi các việc này đã xảy ra. ²²Song cũng có một vài người đàn-bà giữa chúng tôi đã làm cho chúng tôi ngạc-nhiên. Khi họ đã ở nơi mộ sáng sớm này, ²³và đã chẳng tìm thấy xác Ngài, họ đến, nói rằng họ cũng đã thấy một sự hiện thấy *trong đó* các thiên-sứ nói rằng Ngài sống. ²⁴Và một vài người thuộc về những kẻ đã ở với chúng tôi đã đi tới mộ và đã thấy nó một cách chính-xác y như các bà cũng đã nói; nhưng họ đã chẳng thấy Ngài.” ²⁵Và Ngài nói với họ: “Ồ, những người dại và chậm về tâm để tin tất cả mà các đấng tiên-tri đã nói! ²⁶Há đã chẳng phải là cần-thiết cho Christ để chịu khổ các việc này và đi vào sự vinh-quang của Ngài sao?” ²⁷Và bắt đầu từ Môi-se và từ tất cả các đấng tiên-tri, Ngài giải-thích cho họ các điều về chính Ngài trong toàn bộ Thánh-Kinh. ²⁸Và họ đến gần cái làng nơi họ đang đi tới, và Ngài làm như thể là Ngài sẽ đi xa hơn. ²⁹Và họ giục Ngài, nói: “Xin ở lại với chúng tôi, vì trời đang trở tối và ngày bây giờ đã tàn.” Và Ngài đi vào ở lại với họ. ³⁰Và xảy ra rằng khi Ngài đã tựa *nơi bàn ăn* với họ, Ngài lấy bánh mì và ban-phước cho nó, và bẻ nó, Ngài trao nó cho họ. ³¹Và mắt của họ được mở ra và họ nhận-biết Ngài; và Ngài thoát biến mất khỏi họ. ³²Và họ nói với nhau: “Tâm chúng ta há đã chẳng cháy bên trong chúng ta⁽¹⁾ trong khi Ngài đang nói với chúng ta trên đường đi, trong khi Ngài đang mở Thánh-Kinh cho chúng ta sao?” ³³Và họ đứng dậy chính giờ đó và trở lại Giê-ru-sa-lem, và thấy 11 vị và những người ở với họ đang nhóm lại với nhau, ³⁴nói: “Chúa thật-sự đã sống lại, và đã hiện ra cùng Si-môn.” ³⁵Và họ thuật lại các điều trên đường đi và họ đã nhận biết Ngài như thể nào trong việc bẻ bánh mì.

Giê-xu hiện ra cùng các môn-đồ sau của khép lại
(244/Lu-ca 24.36-24.43 /Giăng 20.19-20.23)

³⁶Và trong khi họ đang nói các điều này, chính Ngài đứng vào giữa họ và nói với họ: “Bình-an ở với các người.”⁽²⁾ ³⁷Song họ hoảng-hốt và khiếp-sợ và nghĩ rằng họ đang thấy một linh. ³⁸Và Ngài nói với họ: “Tại sao các người bối rối, và tại sao nghi-ngờ nổi lên trong tâm của các người? ³⁹Hãy xem các bàn tay của Ta và các bàn chân Ta; rằng chính là Ta; hãy sờ Ta và hãy xem; vì linh không có thịt và xương như các người thấy Ta có.” ⁴⁰[Và khi Ngài đã nói điều này, Ngài cho họ thấy các bàn tay của Ngài và các bàn chân của Ngài.]⁽³⁾ ⁴¹Và trong khi họ còn không tin điều này vì niềm vui và đang lấy làm ngạc-nhiên, Ngài nói với họ: “Các người có gì ở đây để ăn không?” ⁴²Và họ đưa Ngài một miếng cá nướng, ⁴³và Ngài lấy nó và ăn trước mặt họ.

Giê-xu hiện ra cùng các môn-đồ trong Giê-ru-sa-lem
(249/Lu-ca 24.44-24.49)

⁴⁴Bấy giờ Ngài nói với họ: “Đây là các lời của Ta mà Ta đã nói với các người trong khi Ta đã còn ở với các người, rằng tất cả các điều được viết về Ta trong Luật-pháp Môi-se và các Đấng Tiên-tri và các Thánh-thi đều phải được ứng-nghiem.” ⁴⁵Thế thì Ngài mở trí họ để hiểu Thánh-Kinh, ⁴⁶và Ngài nói với họ: “Như vậy được viết rằng

Christ⁽⁴⁾ phải chịu khổ và ngày thứ ba sống lại từ người chết, ⁴⁷và rằng sự ăn-năn cho sự tha-thứ tội-lỗi sẽ được công-bố nhân danh Ngài cho tất cả các dân-tộc, bắt đầu từ Giê-ru-sa-lem. ⁴⁸Các người là nhân-chứng cho các việc này. ⁴⁹Và này, Ta sắp gửi tới lời hứa của Cha Ta trên các người; nhưng các người sẽ ở lại trong thành này cho đến khi các người được mặc lấy quyền-năng từ trên cao.”

Giê-xu thăng vào trong trời (250/Lu-ca 24.50-24.53 /Mác 16.19-16.20)

⁵⁰Và Ngài dẫn họ ra xa đến tận Bê-tha-ni, và Ngài nâng các bàn tay của Ngài lên và ban phước cho họ. ⁵¹Và xảy ra trong khi Ngài đang ban phước cho họ, Ngài rời khỏi họ và được đem lên vào trong trời. ⁵²Và họ thờ-lạy Ngài, và trở về Giê-ru-sa-lem với niềm vui lớn lao; ⁵³và họ tiếp-tục ở trong đền-thờ, chúc-tụng Đức Chúa TRỜI⁽⁵⁾.

¹bản khác thiếu: ở bên trong chúng ta

²bản khác thiếu: “Bình-an ở với các người”

³bản khác thiếu câu 40

⁴hay: Đấng Chịu-xức-dầu

⁵bản khác thêm: Amen